

Бог је

Љубав

а ти?

Бог је љубав, а ти?
Даглас Купер

Наслов оригинала:
Living God's Love

осмо издање

Превела:
Мирјана Ранђеловић

Редакција текста:
проф. Томислав Стефановић

Издаје:
»Препород« – Београд, 2020.

За издавача:
Саша Тодоран

Дизајн корице:
Хранислав Ђоковић

Припрема и штампа:
»Euro Dream« – Нова Пазова

ISBN: 978-86-423-0503-5

CIP - Каталогизација у публикацији -
Народна библиотека Србије, Београд

279.13-42

КУПЕР, Даглас, 1942-

Бог је љубав, а ти? / [Даглас Купер ; превела
Мирјана Ранђеловић]. - 8. изд. - Београд : Препород,
2020 (Нова Пазова : Euro Dream). - 152 стр. ; 20 cm

Превод дела: Living God's Love / Douglas Cooper. -
Податак о аутору преузет из колофона. - Тираж 400.

ISBN 978-86-423-0503-5

COBISS.SR-ID 18195209

Садржај:

1. Истинска љубав је потребна	7
2. Највећи грех	15
3. Опредељени за љубав	21
4. Шта је љубав?	29
5. Љубав која не познаје »ако«	35
6. Волети и кад је тешко волети	45
7. Љубав у акцији	53
8. Љубав је поверење	63
9. Ослобођени да волимо	71
10. Волети сада	81
11. Љубав – правилан поступак према непријатељству	91
12. Љубав која поправља	101
13. Љубав је исповедање	121
14. Љубав је заједништво	133
15. Љубав је и осећање	141

Истинска љубав је потребна

*»Видело је Господње душа човечија.«
(Приче 20,27)*

Гледан издалека, калифорнијски државни затвор за наркомане још увек је имао изглед лепог хотелског здања, што је некад и био. Смештен између брежуљака, у близини малог града Короне, својевремено је био одмаралиште за становнике Холивуда. После извесног времена смањило се интересовање за тај објекат. Посао је слабо ишао, а разочарани власници продали су га држави.

Пријатно бистро језерце, окружено дрвећем чије је лишће правило дубоку сенку, још увек је стварало угодну атмосферу. Међутим, униформисани стражари, бодљикава жица и тешка гвоздена капија брзо су присилили посетиоце да схвате да они који живе на овом месту нису ту зато што то желе.

Кад су чланови групе, који су дошли да посете ову установу, образовали ред, један од стражара свакоме од њих

налепио је готово невидљиви број са унутрашње стране једне шаке. Речено нам је да је то неопходно због тога што помоћу њега можемо проћи кроз одређено место под специјалном ултраљубичастом светлошћу, а онда касније опет изаћи на слободу. То је била коначна потврда чињенице да је установа у коју смо управо улазили – затвор.

Сати су брзо пролазили, док смо пролазили кроз различита одећења и слушали говор о теоретским и стварним могућностима рехабилитације наркомана. После извесног времена, један од службеника управе обавестио је чланове наше групе да са неколико питомаца овога дома можемо обавити краћи разговор.

Тако сам упознао Цима. Стајао је напред. Висок, згодан мушкарац, стар око четрдесет година, са лепом сребрнстом косом издвајао се од осталих.

Док је разговор одмицао, запазио сам да је углавном ћутао, иако су други затвореници слободно говорили о себи и својим проблемима.

Цим није ништа рекао све до тренутка кад је сазнао да су неки из групе посетилаца проповедници.

Када се тихо накашљао, као да прочишћава грло, сви остали затвореници престали су да говоре.

Проговорио је меким гласом: »Пријатељи желим нешто да вам испричам! Можда ће вам то бити од неке користи.

По професији сам лекар. Имао сам добро развијену приватну праксу у свом граду. Имао сам дивну и одану супругу. Два златна сина. Уживао сам поштовање и поверење својих суграђана и цркве којој сам припадао. У моју ординацију долазило је све више пацијената. Списак обављених прегледа постајао је све дужи. Све више времена проводио сам с пацијентима. Убрзо, нисам могао за себе да одвојим ни пола дана у седмици. Некад сам спавао на ногама. Изгледало је као да нема ноћи без хитног случаја и потребе за неком неодложном интервенцијом.

Коначно, покушавајући да се ослободим терета, почео сам да узимам помало дроге. У почетку је то било заиста мало, само толико да ми помогне да лакше обавим све тешке задатке које сам имао током дана. Нисам био нима-ло узнемирен што то узимам. Био сам сигуран да могу да управљам собом.

Ипак, догодило се најгоре. Пре него што сам постао свестан опасности, постао сам заробљеник. Више нисам могао без дроге. Изгледало ми је као да бих се распао кад је не бих узео. Мислио сам да је свему дошао крај.

Веровали или не нисам знао шта да чиним. Схватио сам да ми је неопходна помоћ. Осећао сам да се не могу поверити ниједном лекару. Бојао сам се да то неће бити сачувано у тајности, па ћу изгубити дозволу за рад.«

Џим је повремено застајао, а док је говорио, гледао је у своје руке. Док је неколико секунди ћутао, непомућена тишина владала је просторијом. Затим је наставио:

»Одрастао сам у хришћанској породици и цркви. Одлазио сам на богослужења чак и кад сам постао лекар.

Схватио сам да постоји само један човек коме могу да поверим свој проблем. Био је то мој проповедник. Одлучио сам да га посетим. Надао сам се да ће ме разумети. Више од свега желео сам да имам неког ко ће ми помоћи да се чвршће повежем са Богом. Знао сам да је то једини начин да се спасем.

Уговорио сам састанак са проповедником и отишао у његову канцеларију. Био сам испуњен осећањем безнађа. Нисам више желео да губим време. Рекао сам му да узимам дрогу. Рекао сам му да сам свестан да се налазим у клопци и да не видим излаз из кошмара у који сам запао.«

»Мислим да сам био превише непосредан«, продужио је Џим. »Никад нећу заборавити његову реакцију. Посматрао ме је са ужасом и запрепашћењем. Мрмљао је: 'Ох, Боже мој. Не, Џиме, не ти!'

Онда је почео да ми говори о томе како је страшно то што чиним својој породици и цркви. Улазио је у детаље описујући последице које ће се показати на мом угледу и служби. Завршио је подсећајући ме да ће тако страшна грешка довести до уништења моје душе у паклу.»

Џим је опет застао. Кад је нешто касније наставио да говори, глас му је био тиши и изгледао је још замишљенији.

»Никада се у животу нисам осећао толико разочараним, изневереним, усамљеним. Отишао сам том човеку у очајничком трагању за неким ко ће ме саслушати, са којим ћу моћи да разговарам, ко ће ми помоћи...

Био сам свестан да то што чиним није добро. Знао сам да је то у што сам био ухваћен зло и грех. Знао сам да треба да престанем. Зато сам и отишао к њему. Није ми нимало било потребно да ме неко подсећа на оно што сам већ и сам знао.

Оно што се тога дана догодило мислим да је доста допринело мом дубоком обесхрабрењу и још већем разочарењу. Потпуно сам изгубио наду да ћу се икад извући из те стрмоглаве спирале низ коју сам се спуштао и доспео на ово место. Молим вас, немојте ме погрешно разумети. Не покушавам да икога окривим, осим самога себе. Ја сам упропастио свој живот. Откад се налазим овде, научио сам много о животу и о себи. Колико пута сам пожелео да су прилике другачије него што јесу. Можда сам то и могао да постигнем.»

Са изразом бола и разочарења које носи од дана у који је пошао да тражи помоћ од свог проповедника и који је још увек присутан у њему, Џим је погледао право у нас и рекао: »Желим само нешто да вам кажем, пријатељи. Молим вас, ако неки наркоман или било ко други коме је заиста потребна ваша помоћ дође к вама, немојте му придиговати. Саслушајте га и волите га таквог какав је. Можда му само тако можете помоћи.»

Прилике у којима пропустимо да покажемо љубав, иако често незапажено прођу, увек су трагичне. Зашто? Зато што је у срцу хришћанства Бог љубави који своју љубав жели да открије у нашим међусобним односима. Када јој нехат, равнодушност, предрасуде или било која друга препрека смета на путу, божанска намера не може се остварити. А то, ако се само једном и догоди, превише је.

План небеског Оца је да стигне до срца свих грешних, невољних и смртних људи. Тај план заснован је на Његовој деци као каналу кроз који ће се божанска љубав делити свету. Јеванђеље у свом најдинамичнијем облику, саткано је од стварне љубави међу људима. Љубави, показане људима тамо где јесу и таквима какви јесу. То је прави еванђеоски рад у свом најчистијем облику.

Занемаривање љубави је озбиљан проблем, јер тиме стављамо на коцку нечији вечни живот. То може потпуно уништити прилику која би послужила Богу да привуче себи неко људско биће управо у тренутку када му је то најпотребније.

То се у ствари догодило и Џиму.

Да пођемо од било ког примера, увек остаје чињеница да већина људи, одвојено, од других људи, не може да схвати ни доживи Божју љубав. Она мора да се одбије од њих, од огледала неког другог живота, пре него што им постане стварна и буду спремни да одговоре на њу.

Из разлога који нам нису докучиви, небески Отац је одлучио да зависи од нас, од тога како ћемо у оквирима људских могућности показати какав је Он и каква је Његова љубав.

Библија каже: »Видело је Господње душа човечија.« (Приче 20,27) Дакле, преко свога народа Отац жели да обасја свет својом љубављу.

Можеш ли сада да схватиш сву озбиљност пропуста који чинимо кад ближњему не покажемо праву љубав?

Тај пропуст може учинити да у очима другог човека буде умањена и сама истинитост постојања Бога и Божје љубави.

У својој књизи »Срећа међу зидовима дома«, Џорџ Вандеман врло упечатљиво истиче да је развод брака, данас тако уобичајени раскид и слом људске љубави, трагичан, јер Бог »жели да употреби твоју љубав, оче и мајко, да би сопствену љубав објаснио детету. Сада је у томе онемогућен« ! (Страна 34)

Сећам се како сам покушавао да посаветујем једног тринаестогодишњег дечака. Стварао је велике проблеме и у цркви и у школи – непријатан, одбојан, безвољан за било какву сарадњу. Изгледало је да нико не може да му се приближи.

Кад је овај дечак био сасвим мали мајка му је умрла, а отац га напустио. Најраније године свог живота провео је у једном сиротишту. Затим је као посвојче ишао из једне породице у другу. На крају доспео је у дом једног религиозног пара, који је, упркос великом стрпљењу и искуству са децом, одлучио да одустане од покушаја да се стара о овом несрећном детету.

Једног дана покушао сам да разговарам са овим дечком, у скученој библиотеци у коју га је директор школе послао да ме потражи.

Још увек као да слушам себе како му говорим колико га његов небески Отац љуби.

Признајем, и сада се чудим како ми се није у лице насмејао. Заслужио сам то.

Онај који никад није доживео љубав земаљског оца или мајке, врло тешко може да замисли небеског Оца пуног љубави. Постоје безбројне емоционалне препреке које драстично умањују вредност духовних истина. Како људи могу веровати да их Бог, кога не виде, воли кад им они

које могу да виде никада нису показали љубав на неки делотворнији начин? Бар не онда кад им је то највише било потребно.

Онај ко је у таквом емоционалном и духовном безнађу, мора најпре да доживи топлину истинске људске љубави, пре него што буде у стању или има воље да одговори на Божју љубав.

Данашњи свет је пун несигурности. Нема љубави. Један од три брака у САД завршава се разводом. Док је већина осталих често несрећна. Мноштво испразно проживљених живота у ствари су последица чињенице да је велики, од Бога поклоњени дар љубави у распадању. То даље причињава многе и велике тешкоће људима спречавајући их да се упознају с Богом и Његовом љубављу.

Кривица, страх и дубока забринутост је у порасту. Рак мржње, бунтовништва, незадовољства, разочарења и насиља свакодневно напредује. Зло је постало нападно, дрско и веома нестрпљиво.

Поразни резултати свуда се могу видети. Они иду много дубље од самих погрешних поступака, прекршаја закона, погаженог морала, показаног непоштовања...

Највећа брига хришћана није нови морал који дозвољава експлозију греха!

Нешто много теже од тога нагриза срца несрећних становника планете Земље. Библија јасно говори о тој трагедији изазваној плимом зла која ће преплавити свет управо пред други Христов долазак. »И што ће се безакоње умножити, охладнеће љубав многих.« (Матеј 24,12)

Најважнији задатак савременог хришћанина не састоји се у оплакивању и јадиковању због тога што на сваком кораку расте плима зла. Од тога нема никакве користи. Уместо тога, он треба да искористи прилику да обави свој узвишени задатак и објави Јеванђеље, Радосну вест о

Божјој љубави, нараштају који не зна шта је љубав, јер ју је разорна сила зла практично избацила из људског живота.

Потребно је да љубав, коју добијамо од Исуса Христа, поделимо у овом свету, да бисмо стали на супрот и надмашили огромно зло које данас постоји. У овом завршном часу морамо помоћи људима да у потпуности доживе ову врсту љубави. Не можемо, не смео пропустити да људе дубоко и стварно волимо.

Ова књига написана је зато да свима помогне да испуне овај најважнији задатак.

Жазвећи грех

*»Сваки од нас се окрену својим путем.«
(Исаија 53,6)*

То дете требало је да буде њено прво дете. Просторија која је тако дуго чувана за »бебу« била је добро очишћена, а под углачан. Њене зидове украшавале су слике разигра-них понија и шћућурених куца.

Унесена је нова лепа колевка. У пуном сјају стајала је на сред собе. Ноге на којима је стајала биле су покривене богато набраном завесом од беле свиле, украшене тананом траком. Унутра, поврх меког паперјастог жутог ћебенцета, стајала су два пара пажљиво исплетених ципелица од вуне. Један пар је био ружичасте, а други плаве боје.

Када је дошао први бол, осетила је узбуђење, јер је тај дуго очекивани догађај управо почињао. Али већ у време кад је била примљена у болницу, осећала је да нешто није у реду. Лекар јој је узео руку, руку која је сад постала толико бледа да су се плаве вене јасно оцртавале под кожом. Држао ју је тако неколико тренутака без речи, на прилич-

но професионалан начин, али с нескривеном пажњом и саосећањем. Потом јој је рекао да су наступиле неке потешкоће.

Било је неопходно да се одмах изврши операција. Врло љубазно, објаснио јој је да се операција мора извршити да би се спасао њен живот. За дете се више ништа није могло учинити.

Лекар је касније причао како је ова вест поразила младу жену. У великој муци и дубоком незнању затражила је да одмах види свог супруга и свог проповедника. Према учењу цркве којој је припадала, постојао је одређени обред који је требало обавити у оваквој прилици. Будући да је била одани верник, она је са пуно озбиљности тражила да то буде обављено.

Лекар је одмах телефоном позвао њеног свештеника и објаснио му шта се догодило. Замолио га је да брзо дође. Човек с друге стране жице одговорио је да је тренутно веома заузет неким послом. Рекао је да би му много више одговарало када би сутрадан могао да сврати у болницу, јер би тада имао више времена. Додао је да у оваквим околностима и сам лекар, или медицинска сестра, могу обавити послове који би задовољили спровођење неопходног обреда око детета. Потом је спустио слушалицу.

За многе, грех је не веровати у оно у шта треба веровати. Или, не послушати оно што заиста треба послушати. Такви мисле да су учинили грех само онда када су кршили Десет заповести. Међутим, ограничавати грех само на ово значи немати правилно схватање греха. То је потпуни промашај у схватању његове суштине и стварне опасности.

Постоји текст у Књизи пророка Исаије који гласи: »Сви ми као овце зађосмо.« (Исаија 53,6) Лако можемо протумачити да ове речи значе да је свако људско биће – грешник. Међутим, пророк у овом тексту не остаје само

на овом основном надахнутом запажању. Он наставља да даје упечатљиву библијску дефиницију греха, додајући: »Сваки од нас се окрену својим путем.«

Ето, то је грех! То је стављање самог себе на прво место, док Богу и осталима припада друго. То је ходање властитим путем, без обзира на то колико је тај пут »исправан« или »добар« или »моралан«, док пут којим Бог жели да идемо занемарујемо или не прихватимо.

Према речима Господа Исуса, Божји пут, суштина праве побожности је волети Бога и волети људе свим својим срцем, душом и мишљу. Логично је закључити да је суштина греха не волети.

У животу се догађа овако: чинимо грех не показујући љубав, јер смо пре свега заокупљени потребом да задовољимо властите потребе, док потребе других људских бића занемарујемо. То је окретање према властитом путу. Управо то је учинио свештеник када није дошао у болницу оног дана када га је млада жена позвала у часу своје велике потребе.

И свет и црква пуни су оних који овако закидају Бога и људе. Већина од њих уопште не схвата грешност свог себично усмереног начина живота. Већина чак и оних који се сматрају хришћанима толико су ревни, толико страствено усмерени задовољавању сопствених потреба, потпуно зачураени у љуску властите себичности, да их потребе других нимало не занимају.

Влада коју би сачињавали људи који овако мисле и делују на крају би уништила и најјачу нацију.

Ако би нека радна организација имала у управи људе у чијем срцу не постоји брига за добро осталих, врло брзо постала би терет целој заједници.

Црква чији су верници навикли да занемарују потребе других, без обзира на исправност и вредност њене теоло-

гије, не служи ни Богу ни људима. Многим искреним напорима у делу објављивања Јеванђеља често недостаје овај неопходан, животно важан чинилац – љубав. Уместо да се бакља преноси, с њом се често неспретно рукује. Пламен љубави готово се угасио.

Пример који потврђује овај став налази се у искуству ефеске цркве. Начин на који су у почетку њени верници служили Богу био је веома угодан Господу, јер је открићењем Христовог духа небеска светлост одсјајивала у њиховој љубави и саосећању.

На жалост, дошло је време кад су занемарили Божју љубав. Уместо љубави појавиле су се друге особине. Увукла се себичност. Пажња усмерена ближњима брзо је подвлашћена жељи да се оствари лично добро. Хришћани у Ефесу почели су да занемарују своју највећу дужност – откривање Божје љубави свету. Престали су да преносе Христову љубав и саосећање. Коначно, изгубили су оно што им је некада било све.

Пламен се угасио.

Током своје дуге историје, Хришћанска црква непрестано је понављала ову трагичну грешку. Најзад, ево јасне опомене да ће последња, Лаодикејска црква, начинити исту страшну грешку. Она ће доћи у стање када ће њена највећа потреба бити стварно, делотворно искуство Божје љубави. Верни сведок биће присиљен да је саветује и опомене да се њена једина нада налази у ревном тражењу »злата жеженог у огњу«. Злата љубави.

Ова Црква је напредна црква. »Богат сам и обогатио сам се.« Она је успешна. Способна. Сама себи довољна. Има све. Ништа јој не недостаје – осим љубави.

»Стање многих, међу онима који себе називају децом Божјом, управо је представљено у вести Лаодикејској цркви«, писала је надахнута списатељица Елен Вајт. »Они

који имају познање истине, не познају је тако потпуно како би могли. Они не дозвољавају да Христова љубав уђе у њихова срца и њихов живот.»

Црква данас има стручне проповеднике чија речитост и способности чине савршен спој за извршење изузетног посла објављивања истине и охрабрујуће вере.

Црква има стручне администраторе – људе чије управљање и пословање по вредности није ништа мање од оних које остварују руководиоци најугледнијих фирми.

Све ово је добро и на свом месту. Нема сумње, све је то углавном и неопходно. Али, реците ми нешто: где су у Цркви стручњаци да воле?

Где су они који имају способности да задовоље дубоке потребе срца уплашених људи, људи који живе у овом свету суоченом са смрћу? Где су они који брину? Они који разумеју? Они који имају времена да саслушају? Они који знају да саосећају, да подносе туђу невољу?

Неки младић из Харлема сусрео се једног дана на углу улице с проповедником који му је много пута тврдио да га Бог љуби. Пошто му је то и овом приликом рекао, младић је одговорио: »Мука ми је и уморан сам од слушања како људи говоре о љубави. Хоћу да видим љубав која има руке и ноге.«

Има ли у Цркви некога ко жели да помогне овом младићу?

Где су стручњаци који Божју љубав могу да преточе у речи, као што је то могао Исус? Речи, које су могле да се уклопе у речник огрубелих рибара или неке необразоване жене са улице?

Где су особе које ће бити у стању да одмах објаве Божју љубав самим изразом свога лица, тоном свога гласа?

Где, где су стручњаци за љубав? Човечанство које је на путу пропасти, већ дуго чека њихов закаснили излазак на сцену најдубљих људских потреба.

Свету није ништа друго толико потребно као људска бића која су спремна да једно другом открију Спаситељеву љубав. Цело Небо чека на људе и жене уз чију несебичну помоћ Бог може открити ову незадрживу силу хришћанства.

Бог је љубав – а ти?

Опредељени за љубав

*»Љубим те љубављу вечном,
зато ти једнако чиним милост.«
(Јеремија 31,3)*

Тог јутра један мој добри пријатељ, иначе свештеник у једној великој болници, ушао је у собу тек примљене пацијенткиње. Гојазна, проседа, жена педесетих година, коју је затекао у соби није била само болесна, већ и веома уплашена и дубоко узнемирена.

Застајући поред њеног кревета, свештеник је љубазно почео да се представља.

Пре него што је то успео и да искаже, жена је планула: »Не желим да видим никакве свештенике. Имам ја своју цркву. Волим пут у који верујем и не желим да ми се било шта друго проповеда. Не желим да ме посећујете док сам овде, у овој болници. Молим вас, оставите ме на миру.«

Свештеник се полако окренуо, спреман да напусти собу, али застао је и тихо рекао: »Нисам дошао овамо да вам проповедам. Дошао сам да вам откријем Божју љубав.«

Пацијенткиња се за тренутак тргла. Њена напетост као да је попустила. Насмешила се и казала: »Добро, онда уђите и седите. Управо сад ми је потребно много Божје љубави!«

За време боравка ове пацијенткиње у болници, мој пријатељ ју је свакодневно посећивао, јер је она то желела. Међу њима развило се право, искрено пријатељство, а свештеник је касније причао да је та пацијенткиња врло брзо пронашла узвишене вредности и утеху у Јеванђељу.

Наука о човековој психи јасно указује на чињеницу да је највећа и најхитнија потреба сваког људског бића да буде вољено и прихваћено. Све друго у животу зависи од тога како је ова велика потреба задовољена.

Сам Бог усадио је у срца свих људи ову дубоку жељу и потребу за љубављу и дружењем. То је у ствари Божји свеобухватни дар Његовој деци. Неоспорна је чињеница да он постоји чак и у животу најокорелијих особа, чак и оних који сматрају да су сами себи довољни.

Христос је у часу своје агоније и искушења у Гетсиманији чезнуо за саосећањем својих ученика. Желео је да неко буде поред Њега, да се брине, да разуме. На жалост, није било никога.

Апостол Павле, самосталан и одлучан често је жудео за саосећањем и другарством, кад је обављајући пионирски рад за Бога, био притиснут потешкоћама и усамљеношћу.

Бог је у све нас усадио снажну жељу да будемо вољени. Отац је тако омогућио и свој улазак у наш живот.

Свако ко тражи Бога чини то да би његова властита потреба за љубављу и прихватањем била задовољена. У складу са овом истином, Отац све људе привлачи к себи.

Ово је и подлога на којој хришћани морају засновати све своје напоре да царство Божје успоставе у срцима својих пријатеља. Сви који доживе да буду спасени, биће то захваљујући љубави. А љубав почиње у Богу: »Љубим те љубављу вечном, зато ти једнако чиним милост.« (Јеремија 31,3)

Само љубав може да поруши препреке. Само љубав отвара врата људског срца за истину, јер задовољава њихову највећу потребу. Сваком људском бићу »потребно је много љубави«!

Бог има довољно љубави да задовољи све потребе света који је толико жели. Бог има довољно да је свакоме да у изобиљу.

Постоји само један проблем.

Љубав није стварна, она нема своју вредност, ако се не покаже. Из разлога познатог само Њему, Бог је учинио да у показивању своје љубави зависи од свог народа. Он своје драгоцену благо ставља у земљане судове. Изabrao је људска бића да преносе Његове благослове свету. Његова слава треба да светли кроз њих и растерује таму греха. Бог жели да људска бића помогну грешницима, онима којима је потребна служба љубави.

Бог жели да човек постане посредник, преносилац тоpline и љубави свету. »Видело је Господње душа човечија«. (Приче 20,27)

Заиста је трагично што је толико много прилика Божји народ пропустио да изврши своју јединствену, од Бога дату улогу. Жалосно је што је тако често пропустио да показује Божју љубав колико је могао да је покаже. Себичност и хладноћа готово су угасили пламен љубави. Неки који тврде да су хришћани, заборавили су да Бог од њих очекује да представљају Христа.

Шта значи представљати Христа? То не значи ништа више и ништа мање него откривати Божју љубав људима

као што је то Христос чинио. То је била сила која је све људе привлачила Њему. Израз љубави на Његовом лицу, лепота Његовог карактера која се могла запазити у изразу лица и тону гласа привлачила је све који још нису били огрезли у неверству.

Безгранична Божја љубав била је Христова омиљена тема. Говорио је о њој и откривао је својим животом. Он је био Љубав. Христов нарочити дар људима састојао се у изванредној могућности да сагледају стварну Божју природу. Та жива истина у којој се открила Очева жеља да задовољи највећу човекову потребу, била је и разлог Његовог доласка – да је са нама подели.

То драгоценост познање Бога, та љубав доживљена с Богом, велики је дар поверен Божјем народу. Бог жели да то поделимо са светом.

Сваки хришћанин треба да буде преносилац љубави!

Понегде и понекад ова небеска визија коју Отац има за нас готово је изгубљена. Ми људи трудимо се да нагласимо оно што има мању важност.

Најлакше је начинити највећи грех. То је неприметна промена у човековом животу. Најтеже га је препознати у себи. Друштво ће брзо натерати убицу да сагледа свој злочин. Прељубочинац зна у свом срцу да је преварио. Лопов који има и мало разума зна да његова дела нису морална ни исправна. Али, кад је у питању онај који крши закон љубави, тада једино тихи и танки глас савести може да допре до његовог окорелог срца. Овај нежни глас може лако да буде ућуткан. Трајно.

Због човекове склоности и тежње да стално живи само за себе, окорелост и безосећајност расту у нама као какав скривени рак. Постајемо незаинтересовани за потребе других, а да смо једва и свесни да се то ипак догађа.

На пример, лекар може бити толико рутиниран у свом послу да временом постане тако неосетљив, да ће убрзо

престати да лечи своје пацијенте – он ће само обављати професионално пружање помоћи за укочена леђа, чир на пробавним органима или сломљену потколеничну кост. Више неће бити свестан потребе да треба обавити службу лечења људи. Девет десетина од оних који су дошли к њему са својим страховима, анксиозношћу и фрустрацијама, имају веће потребе и тешкоће од оних које могу бити излечене пилулом или ножем.

Чак ни проповедници нису отпорни према највећем греху. Проповедник за годину дана може истрошити један ауто извршавајући »добар црквени програм«. Он може бринути за буџет, одржавати одборске седнице, проповедати доктринарно исправне проповеди о стању мртвих, а да истовремено потпуно занемари стање живих, стање људи из његовог стада, са њиховим стварним потребама, стање народа коме је потребан неко као особа која стварно брине, особа која се труди да разуме. Њима је потребан неко спреман да разговара о животним вредностима – неко, ко ће се молити с њима и за њих више него што му то дужност налаже кад их једном у години, по одређеном обрасцу, посети на двадесетак минута.

Проповедник лако може стећи унутрашње осећање да неће бити успешан ако му се не пружи прилика да једног дана »служи« у каквој »великој цркви«. Мисао да неће бити успешан, ако се не нађе иза неког стола на коме се обављају административни послови Цркве, већ је постала свакодневна. Тек ту, постало је уобичајено мишљење, човек може да има предност да истински и силно служи Богу.

Иако су такви положаји можда неопходни за извршавање практичног рада у Цркви, иако неки заиста морају да служе и на овај начин, непобитна је истина да једна таква канцеларија може врло лако постати место удаљавања од људи и стварних потреба њихових срца.

Говорећи о оваквој склоности ка равнодушности према другима, доктор Дејвид Дафи у својој књизи »Психологија и хришћанска религија«, овако пише: »Понекад лекар показује више занимања за постављање научне дијагнозе него за пружање помоћи несрећном људском бићу. Он тако постаје 'добар' научник, али слаб лекар. Исто искушење појављује се и у раду проповедника. Он може постати тако реван за чисту науку да занемари њену практичну примену у љубави према душама верника, постајући тако 'добар' теолог, али слаб проповедник.«

Ниједан човек, без обзира на каквом се положају налази, није ослобођен искушења да постане немаран према другима. Изостављање указивања љубави, наша нехуманост према другима, наш је највећи грех.

Реч »нехуманост«*»* обично изазива мисао о некој беспомоћној, везаној жртви која доживљава злостављање. Та реч ствара визије о справама за мучење и ломачи од гомиле наређаног дрвета. Доводи у ум слике варварских поступака попут оних који су се догађали у великим сеобама народа.

Тада је и настао страшан обичај да руке и ноге осуђе-нога на смрт вежу за коње. Четири снажне животиње, потеране у галоп у различитим правцима, растргле би тако беспомоћну особу у четири комада.

Увек сам о оваквом делу мислио као о крајњој окрутности, правом примеру »човекове нехуманости према човеку«. Пропустио сам да схватим чињеницу како би ова оптужба могла бити упућена и мени, да је и мој највећи грех нехуманост према мом ближњем.

Нисам себе сматрао човеком који би уживао злостављајући некога. Нисам себе никад сматрао окрутним по природи. Таква мисао никад није запекла моју савест, јер сам био сигуран да за тако шта не бих могао бити оптужен, нити крив.

Тек кад сам схватио да хришћанство није ништа више него оно што је Христос рекао да се љубав према Богу и љубав према ближњима изражава најпре у служењу њиховим потребама, тек тада сам могао да разумем да би мој највећи грех заиста могао бити оно што смо закључили.

Гледајући себе из ове перспективе, уочио сам свој недостатак љубави. Видео сам како сам често пропуштао да покажем бригу за било кога другог осим за себе. Најзад сам схватио да сам се готово сасвим упутио »својим путевима«. Открио сам да сам, према библијској дефиницији, живео дубоко у себичној грешности. Наравно, за све време држао сам све Божје заповести и живео »добрим«, »моралним« животом.

Схватио сам: није толико рђаво било оно што сам радио. Рђаво је било оно што сам изоставио да чиним, што сам пропустио да будем другима. То је било тако трагично погрешно и лоше.

Коначно, сагледавајући себе у потпуности, могао сам само да завапим: »Оче, опрости ми што сам био тако нечовечан према својим ближњима!«

Шта је љубав?

»А Исус рече му: љуби...!«
(Матеј 22,37)

Изгледа да о љубави постоји много више предрасуда и погрешних схватања него о било чему другом. Једна од најлепших истина коју Бог може да открије теби и мени је да нам покаже да љубав није оно што смо можда увек до сада замишљали.

Према многима, љубав се може најбоље описати ако се представи као дубоко осећање једне особе према другој. Обично се верује да ако не осећаш наклоност, добру вољу или саосећање према неком, тада ту особу не волиш.

То је дефиниција људске љубави. То је, такође, и погрешна дефиниција хришћанске љубави. Хришћанска љубав није само осећање. У ствари, то је свесно одређено стање ума преданог Богу. То је одређено стање воље подређене Божјој вољи.

Волети то једноставно значи искористити човекову силу избора, коју му је Бог дао, да без обзира на осећање каже и учини оно што је од највеће користи и највећег добра за другог.

Чиста и света љубав није осећање. То је начело.

Највећа Божја заповест не гласи: »Ти треба да осећаш љубав«, него »Љуби«! Све док нам ум делује, можемо држати ову заповест. То чинимо својом одлуком да љубимо Бога и љубимо друге људе.

Многи искрени хришћани носе озбиљну бригу, питајући се каква су њихова стварна осећања према Богу. Многи између њих су разочарани и обесхрабрани, јер им изгледа да никад нису доживели ону дубину осећања, коју један хришћанин треба да има према Њему. Такви непрестано осећају кривицу због тога што је вредност њихове љубави и тоpline, коју осећају према Богу, често прилично мала.

У тој својој недоумици, они знају да треба волети Бога више него било кога другог и било шта друго. Ипак, ни на који начин не успевају да постигну чак ни онолико љубави према Њему колико имају према неким људима, без обзира на сав труд и напор који су уложили у том правцу. Није мало оних који су се тако разочарали због те привидне неспособности да држе заповест о љубави, да су одустали од хришћанства. Закључили су да никад неће бити у стању да љубе Бога онолико колико сматрају да би то требало. Зато су се помирили с мишљу да за њих нема наде.

Кад сам се и сам нашао у прилици да анализирам себе, на крају сам морао признати да сам емоционално дубље везан за своју жену него за Бога. Често сам осећао топлију и нежнију љубав према њој него према Њему. Моја осећања према њој имала су већу емоционалну снагу него она која сам имао према Богу.

Међутим, схватио сам да сам упркос тој чињеници, користио и упорно настављао да користим снагу свог разума, одлучујући да свакодневно стављам Бога на прво место у свом животу. Одлучио сам да Њега стављам испред самог себе, испред своје супруге и своје деце. Сад знам да је то у ствари значило оно најважније – највише волим Њега.

Ако је икад дошло до сукоба између онога што је моја жена желела да урадим и Божје воље, одлучио сам да Божју вољу ставим испред њене. Према томе иако је моја емоционална повезаност са мојом супругом можда и била већа, ипак је моја љубав према Богу била дубља. Кроз изразе моје воље и мојих поступака показало се да сам одлучио да првенство у свом животу дам Богу.

Иако често може изгледати да је Бог, кога никад нисмо видели, понекад веома удаљен и одвојен од нас, морамо Га и даље волети више него икога и ишта друго на свету, једноставно зато што смо одлучили да у нашем животу тако буде, и зато у складу са тим спроводимо своју одлуку, стављајући увек Божју вољу на прво место, без обзира на осећања.

То је једини могући начин да волимо и оне које иначе никако не бисмо волели – оне особе које нам емотивно ништа не значе и које чак изазивају и наша негативна осећања.

Тако је Исус Христос био у стању да истраје у љубави чак и према онима који су Га пљували, онима који су Га бичевали и проливали Његову крв, оним људима, ђаволом опседнутим, који су Га убили.

Његови поступци и речи јасно су говорили тим подлим бедницима: »Можете Ми учинити што год желите, али упамтите, ништа, дословно ништа, што ћете Ми учинити неће бити довољно снажно да Ме натера да престанем да вас волим. И даље ћу се држати своје одлуке да вас љубим, да говорим вашим срцима и радим за вас, као што то и сад чиним.«

Када је доспео у завршну кризу, Исус није желео да буде одвојен од заједнице коју је имао с Оцем и умре за те одбојне, грубе и незахвалне грешнике. У ствари, Он се усрдно молио Оцу, да ако постоји било каква друга могућност, не поднесе ову жртву.

Када је коначна, болна одлука најзад донесена, то није било зато што је Исус желео да прође кроз страдање. Управо зато што је толико волео Оца, Исус је одлучио да учини оно што је Отац од Њега очекивао. Нека буде воља Твоја, без обзира на осећања.

Највеће дело љубави које је свемир икада видео није било засновано на осећањима! Ово несхватљиво чудо, дело о коме ће са дубоким страхопоштовањем размишљати и људи и анђели кроз бескрајне векове вечности, било је резултат Исусове одлуке и спремности да снагом свога ума одлучи да Божју вољу стави на прво место, изнад сопствених осећања и склоности.

Овим неупоредивим Христовим делом показана је свим људима, за сва времена, суштина Божје љубави.

Узвишени божански пример покреће нас да заволимо и оне према којима нисмо гајили дубља осећања, који нам се можда супротстављају, без обзира на то шта чине или нам говоре, без обзира како мрски могу да нам постану.

Таква љубав није схватљива за човека. То је без сумње део тајне божанства. Колико год да се труде, људска срца такву љубав никада неће моћи да изграде. Ипак, упркос овој чињеници, Исус је одлучно заповедио својим ученицима: »Љубите непријатеље своје!« Његова заповест садржи уверење да можемо успешно волети и онда када бисмо по својој природи, мрзели. Он ће нам дати силу да према свим људима поступамо с љубављу. Управо онако као што је Он чинио.

Букер Вашингтон, познати амерички стручњак за васпитање, једном је рекао: »Нећу никоме дозволити да ме тако ниско сроза и натера да га мрзим.«

Људи који су следили стопе свог Господа и успевали стварно да воле, упркос непријатељству и мржњи коју су према њима показивали, увек су то били у стању само зато

што су као овај човек чврсто одлучили да никако друкчије не буде. Бог је поштовао ову њихову одлуку и дао им натприродну силу да је остваре и речју и делом.

Хришћанска љубав је владавина ума над осећањима. Човек који има Исусовог духа постаје способан да се определи за такву безусловну, трајну љубав, која се не може ограничити никаквом врстом осећања.

Хришћанин тако постаје способан да према људима увек поступа с љубављу, способан да не запажа и одговара на њихову нељубазност.

Какав драгоцен дар! То је љубав. Љубав у својој правој величини. Ослобођена љубав, неспутана променљивим осећањима!

Благо подељено синовима Божјим. Сада.

То је твоје и моје наследство, које треба да поделимо са овим светом који се суочава са смрћу.

Љубав која не познаје »ако«

*»Али Бог показује своју љубав к нама
што Христос још кад бејасмо
грешници умре за нас.«
(Римљанима 5,8)*

То је требало да буде занимљив разговор. Млади теолози на пракси, у друштву својих учитеља, долазили су из разних установа расејаних широм Јужне Калифорније. Неки од њих радили су у друштвеним болницама, други у затворима за жене и мушкарце, неки, међу којима сам био и ја, имали су службу у општој болници.

Пошто су сви обухваћени овим програмом били или свештеници, или студенти теологије, очекивао сам да ће то бити група људи опредељених да сачувају оно што припада старијим временима. У време првог састанка могао сам рећи да су моје претпоставке биле исправне. Сви су

били лепо одевени. Многи су имали црна или тамно сива одела. Уске кравате. Ципеле добро изгланцане. Група је изгледала управо онако како сам очекивао да ће изгледати људи професионалци, проповедници и студенти пред дипломским испитом на студијама теологије.

Са једним изузетком. Био је то Павле.

Када је ушао у просторију, запрепастио сам се. Изгледао ми је као да је управо стигао са рок фестивала. Коса му је падала на рамена. Уместо пристојног одела, на себи је имао лоше скројене панталоне од зеленог сомота и стару, црвено-белу пругасту кошуљу.

У првом тренутку помислио сам да је он штићеник једне од установа у којима смо служили и кога је проповедник довео да би уз његову помоћ практично приказао како треба водити саветодавни разговор или нешто слично. Замислите моје запрепашћење када је на њега дошао ред да се представи. Устао је и тада смо схватили да се ради о студенту теологије који се припремао за пасторски рад у посебним условима. Овај младић ускоро ће бити специјалиста за пружање помоћи људским душама! О, не!

А онда се у мојој души почело нешто збивати. Стварао се некакав отпор. Шта овај момак мисли да представља? Зашто је дошао на један овакав састанак? Била је то увреда. Како ће се само са таквом косом сусретати са пацијентима у болници у којој треба да обавља своју праксу? Био сам изван себе.

Морам признати да ми се ова необична особа није допала. Пожелео сам да оде или на неки начин промени свој спољашњи изглед, да буде као и остали.

У том тренутку помислио сам да никада не бих могао да будем пријатељ с Павлом. Моје непријатељство према њему било је прилично јако. Бојим се да ме је то на неки начин спречавало да га искрено волим као драго људско

биће. У мом бићу као да је изглед овога човека прецртао сваку могућност да му говорим о било каквој дубљој намери коју Бог може имати у односу на његов живот.

У ствари, он се превише разликовао од мене. Није испунио моја очекивања. Нисам одобравао његов изглед. Није ми се допао. Нисам био спреман да га прихватим таквог какав јесте.

Можда се овакав мој став према Павлу никада не би променио да се једном нисам нашао поред њега, док смо се као група враћали са ручка. Представили смо се један другоме и започели разговор. Најзад могао сам да будем искрен према њему.

Отворено сам му рекао да ми се његов спољашњи изглед није тако много допао и разговор навео на тему о томе какав однос може да успостави са особама којима треба пружити помоћ. За само неколико минута сазнао сам много о Павлу. Био је искрен, отворен и слободно је говорио о себи. Објаснио ми је да нема довољно новаца и зато мора много да ради да би се школовао. Тренутно је морао да свира у неком музичком саставу у предграђу Лос Анђелеса. Његова дуга коса била је неопходна за овакав посао. А једино добро одело које је имао морао је да чува за наступе.

Док је говорио о свом практичном раду у болници у коју је био послан, стекао сам утисак да је веома заинтересован за судбину људи и да стварно жели да им помогне.

Док смо размењивали лична искуства, осећао сам да ми Павле постаје све ближи. До краја нашег разговора, моја прва осећања љутине и отпора потпуно су нестала. Чак смо постали добри пријатељи. И даље нисам волео његову дугу косу, нити његов неуредан изглед, али допао ми се и почео сам да га разумем и прихватам.

Затим сам почео озбиљно да размишљам. Шта би било да нисмо повели овај разговор? Шта би било да Павле

није имао стрпљења да ми објашњава неке детаље које је проживео у животу? Да ли бих наставио да га не подносим? Колико пута сам био такав према неком другом? Да ли често одбацам неке особе само зато што оне не изгледају онако како мислим да би то требало? Или зато што се њихова веровања разликују од мојих? Можда имају идеје које ми се не допадају? Или навике које не одобравам? Да ли су моји односи са људима судови кроз које Бог жели да изрази своју љубав према људима, често ограничени због мојих негативних осећања и реакција, или недостатака симпатије и разумевања?

Искуство које сам тог дана доживао са Павлом помогло ми је можда много више него било шта друго да кристално јасно разумем да истинска љубав не поставља услове. Безусловна љубав је довољно велика и довољно дубока да прихвата људе какви јесу, једноставно зато што постоје. Тужно је што је ово врло ретка појава, чак и у Цркви. Наша људска љубав тако је условна. На овом свету је уобичајено да од људи очекујемо да поседују одређене вредности, пре него што покажемо спремност да их волимо.

На жалост, просечна особа је већ од свог рођења програмирана да воли само под условом. Последица тога је да одрастамо са осећањем да сваку љубав указану и нама самима морамо »зарадити«. Зарадити је својим добрим понашањем, дајући другима оно што желе, или једноставно тиме што ћемо бити уљудни. Наравно, ово нас само уводи у зачарани круг.

Пошто је у нас дубоко усађен утисак да морамо »задовољити« своје родитеље, другове или било кога другог да бисмо били вољени, очекујемо да и други буду спремни да нама удовоље, ако желе нашу љубав.

Овај дубоко укорењени став чини да је по људском немогуће волети било кога ко се не слаже с нама, или другачије верује, или можда поступа тако да све то осуђујемо као оно што није добро.

Пошто сви људи имају потребу не само да буду вољени него и да воле, то нас често наводи на изузетне напоре у поступању с људима. Покушавамо да их променимо. Да их некако уведемо у оно што желимо да буду, да бисмо их тада могли волети. Зато свуда видимо људе како покушавају да промене, да управљају, да владају, да надгледају друге.

На жалост, то је често подсвесни мотив код многих, такзованих, »сведочења«. Чини нам се да нам је дужност да идемо и »мењамо« свет – да тако променимо људе да бисмо их могли волети, да би их Бог могао волети, и да би, ако стварно успеју довољно да се промене, били »спасени«.

Ако ти и ја поступамо овако криви смо што изврћемо слику о божанском карактеру. Представљамо људима да је Божја љубав условна, попут наше.

Његова љубав није таква, то је Радосна вест!

Можда мислимо да јесте. Можда гајимо ову озбиљну заблуду о Божјој љубави још од времена када смо слушали како нам мати, зато што смо били немирни, каже: »Ти, неваљали дечко! Зар не знаш да те Исус не може волети кад се овако понашаш!« Такви људи нити схватају нити су искусили дубину безусловне Божје љубави.

Ипак, током година, утицај таквих личности обликовао је наш став. Коначно, и ми смо постали особе које преносе погрешно и опасно уверење да људи морају задовољити одређене услове да би били достојни да прихвате Божју љубав.

То није вест коју нам је Отац дао да је објавимо. Бог никога од нас није задужио да мењамо људе. Он само тражи и заповеда да их волимо. Такве какви јесу. Управо као што Он чини.

За време своје земаљске службе Исус Христос никада није ни покушао да надгледа било кога. Његова вест није била: »Промените се да би вас Отац могао волети«, нити

»Промените се да би вас Отац могао спасити!« Људи који су били покренути Његовим изванредним животом нису се покајали да би их Он могао волети, они су се покајали, одбацили грех и отпочели да се мењају зато што их је Он волео! Дубоко! Безусловно!

Христова љубав према човеку била је тако постојана, тако истинска, тако спонтана, да је могао да их прихвати такве какви јесу. Са гресима и манама.

Исус је имао оправдан разлог да своју службу посвети »финим« људима тадашњег друштва. Онима који су уживали благослове и припадали угледнима. Онима који су се добро облачили и често купали и чији је углед био чист као и њихов изглед.

Лако је могао наћи убедљиве изговоре да се не дружи са особом каква је била Марија Магдалена. Могао је лако да закључи, да се Његов положај и утицај угрожавају тиме што га могу видети у друштву са једном таквом женом! То би могло имати рђав утицај на Његов карактер. Могло је омести Његову службу за неког много заслужнијег. Зашто би траћио своје време бавећи се талогом људског друштва, кад је пред њим било само неколико кратких месеци да обави свој значајни задатак на Земљи?

Зар није лако могао да закључи да би било много боље кад би неку библијску учитељицу послао да разговара с Маријом и посаветује је. Могао је тај задатак да повери неком од утицајних црквених службеника. Они ће већ пронаћи начин за поступање са таквом особом. Можда је о њој могао да обавести и социјалног радника.

Срећом за њу и нас, Спаситељ није ограничавао своју љубав. Она је била на располагању и пијаници, и лопову, и проститутки као и свакој другој особи. Била је то Божја љубав која не зна за препреке, љубав која не захтева, него прихвата. Љубав која не одбацује и не прекоревача, већ подиже и исцељује.

Пошто је свој живот проживео на тако упечатљив начин, Он га је и положио у највеличанственијем испољавању безусловне љубави коју је свемир икад видео и коју ће видети.

»Али Бог показује своју љубав к нама што Христос, још кад бејасмо грешници, умре за нас.« (Римљанима 5,8)

У светлу Божје спремности да нас толико љуби и да нам, таквима какви јесмо, у нашем јадном и грешном стању, толико прашта, потпуно је неприхватљиво наше очекивање да се било ко мења или стиче какве заслуге, пре него што ћемо постати спремни да му поклонимо нашу оскудну, људску љубав.

Овакво поступање заслужује много више прекора, чак више и од срамног поступка оног дужника из Христове приче.

Својим рђавим пословањем тај човек нагомилао је много дугова у укупном износу од отприлике данашњих шест милиона долара. Милостиви цар опростио му је сав дуг, за који је њему лично био одговоран. Да не би и дужник, његова жена и деца били продати као робље, потпуно му је отписао дуг.

Истог тог дана, овај човек, коме је дарована толика милост и опроштење, сусрео се са својим другом који му је дуговао своту у износу једнаком једнодневной заради.

Зграбивши човека који му је дуговао тако мало новаца, овај дужник, коме је управо био опроштен велики дуг, захтевао је да му свота одмах буде исплаћена. И поред тога што је јадник молио и обећавао да ће вратити чим буде могао, овај га је стрпао у затвор. На тај начин онемогућио је да му новац заиста буде враћен. Човеку коме је велики дуг опроштен, ово је донело задовољство одмазде.

Цар је ускоро за све сазнао. Позвао је слугу који није хтео да прашта, поново му приписао дуг и осудио на из-

државање казне. Речи осуде које је цар изговорио имају огромну вредност за све нас, незаслужне грешнике, неспремне да опраштамо и прихватамо:

»Није ли требало да се и ти смилујеш на свога другара, као и ја на те што се смиловах?« (Матеј 18,33)

Ако је Бог спреман да воли и прихвати ме таквог какав јесам – себичног, злог, бунтовног, нељубазног, критички расположеног, непослушног и неверног, ко сам ја да осуђујем, да не прихватам и не волим своје ближње?

Шекспир је давно рекао: »Мани се осуђивања, јер смо сви грешници.«

Несхватљива је чињеница да је Божја безусловна љубав учинила да ми Он све опрости, мени потпуно незаслужном. Како бих сада могао да изговорим иједну једину осорну реч, осуђујући неког другог, без обзира колико ми се можда не допада његов спољашњи изглед, или оно што ради, или оно што верује.

Мој дуг према Богу тако је велики, а притужбе које имам на друге у поређењу с њим толико незнатне и сићушне, да им морам дозволити да се истопе и нестану под утицајем тоpline Очеве дубоке самилости.

Тек кад то учиним, постајем спреман да учим како треба усвојити Божји начин показивања љубави према другима.

Божја љубав је једина бесплатна љубав која постоји на свету. Удаљена од Бога људска љубав, без обзира на то колико је чиста, каквим је снажним осећањима пропраћена, увек подразумева и квалификацију – једно »ако«, прикачено као етикета која показује цену.

Ово уништава њену могућност да задовољи и све друге, а не само површне потребе оних којима је намењена. Она не може да исцељује. Не може да подиже. Не може да спасава. Ограничена је да воли само оне који »заслужују«

и то само дотле док је »заслужују«. Њена недовољност коначно оставља људе да пропадне без наде.

Катрин Портер у свом делу »Брод лудака« кроз једну личност, која није била нарочито мио тип, горко узвикује: »Воли ме! Воли ме упркос свему! Без обзира да ли те волим или не! Без обзира да ли сам таква да могу бити вољена, без обзира да ли си ти у стању да волиш! Чак и ако не постоји тако нешто као што је љубав, воли ме!«

Овај вапај лежи дубоко у срцу сваког људског бића које не познаје љубав свог небеског Оца. На овај вапај ниједно људско биће не може само да одговори. Међутим, кад год ти и ја позитивно одговоримо на тај очајнички, можда чак и неизражен позив, можемо бити сигурни да то Бог чини у нама и преко нас, да би своју спасоносну и безусловну љубав поделио са светом.

»Љубите дакле, дошљака, јер сте били дошљаци у земљи Мисирској.« (5. Мојсијева 10,19)

Волепти и кад је тешко волепти

*»Али вама кажем који слушате:
љубите непријатеље своје...
ако љубите оне који вас љубе,
каква вам је хвала?«
(Лука 6,27.32)*

Двојица психијатара, који су имали ординације у истој згради, често су се ујутро заједно возили у истом лифту. Онај који је излазио први, сваки пут би се окренуо и пљунуо на свог колегу. Други би извукао марамичу, обрисао лице и одело, пре него што би изашао на следећем спрату.

Пошто је из дана у дан посматрао овај приказ неки човек, који се такође возио с њима, више није могао да одоли својој знатижељи. »Докторе, то уопште не могу да разумем«, рекао је једнога дана, пошто је први психијатар изашао на свом спрату, »реците ми, зашто ваш колега свакога јутра пљује на вас?«

»Не знам«, одговорио је психијатар, »то је његов проблем!«

У савременом друштву бити толерантан прилично је популарно. Та површна толеранција према туђим ставовима, веровању и понашању постаје све уобичајенија. Догађај с двојцом психијатара, међутим, једноставно приказује озбиљан недостатак такве толеранције која постоји сама ради себе. Наравно, толерантан став према људима је неопходан. Међутим, недовољан.

Замисли у каквој бисмо невољи били када би нас Бог прихватио такве какви јесмо, грешни, а да ништа не учини да нас избави из таквог стања.

Исто тако, наш толерантни психијатар није требало да тако овлаш пређе преко необичног начина понашања свог колеге. Требало је да се побрине око њега и предузме нешто чиме би му помогао.

Добро је поступио толеришући неугодну особу, али пропустио је да за тог човека учини нешто више, да му помогне.

Хришћани имају исти проблем.

Толерисати некога ко нас можда разгневује, ко нас не привлачи, за нас је свакодневна појава. Најзад, закључујемо, њихов је проблем што су такви, а ми ћемо учинити све да толеришемо њихове недостатке.

Међутим, кад је у питању настојање да се дружимо с њима, указујући им љубав и пажњу, пружајући им помоћ да духовно, физички и душевно напредују – то је већ нешто сасвим друго. За то је потребно нешто више. Много више. То се ретко чини.

Углавном се трудимо да своју наклоност усмеримо за нимљивим, привлачним особама – онима које лепо миришу, које умеју лепо да се понашају, лепо говоре, имају добре манире, онима које се добро облаче, имају лепо зачешљану косу и увек опране зубе.

Њихово друштво желимо. Волимо да их позовемо у госте. Они су »наш тип људи«. Са њима имамо много заједничког. Мисле као и ми. Такве особе нас привлаче.

Нема места за старе, ружне, досадне, сиромашне, интелектуално слабије. Нема места за оне који су по нашој оцени неморални или непожељни из било ког разлога. Такве остављамо да буду сами кад је у питању и Црква и друштво.

Ми успевамо да према њима будемо пристојни. Примећујемо да постоје. Реда ради, рукујемо се с њима. Покровитељским тоном питамо их за здравље. Присиљавамо се да се заинтересујемо за оно што нам говоре. Али, у свему томе јасно им дајемо до знања да од њих очекујемо да остану на одстојању и не прилазе нам ближе. Чак и животињама које имамо, дозвољавамо толико, или више.

Кад су појединци у питању, сматрамо чак оправданим то што их одбацујемо. То је случај с онима који показују непријатељство према нама, онима који увек критикују, онима који увек стварају напетост својом трајном склоношћу да противрече, онима који тако говоре као да пљују на све људе, који се не могу прихватити јер превише говоре. Због многих се неугодно осећамо, јер премало говоре или се неуглађено понашају, непристојни су, охоли или самохвалисави.

Одбојне карактеристике тих особа које не волимо представљају изговор, оправдање што их одбацујемо.

Можемо ли не само да толеришемо и прихватамо такве људе, већ и да их волимо и да им служимо?

Нашу способност да волимо условљава нешто друго. То су особе од којих увек очекујемо да буду симпатичне и заслуже нашу љубав. Сматрамо да се у њих увек можемо поуздати и да ће увек бити достојне наше пажње. Такве су наше супруге, наши мужеви, наша деца, наш најбољи пријатељ, наш проповедник. Како поступамо када и они,

изненада, у нашим очима престану да буду вредни љубави? Да ли ће то проузроковати престанак наше љубави, када из неког личног разлога престану да буду пријатне особе, какве су обично били?

Он је био један од најљубазнијих и најразборитијих људи које сам икада срео. Тог проповедника поштовали су сви који су га знали. Средњих година, али још увек пун огромне енергије и одушевљења, ширио је око себе дух зрелог ауторитета и живахног полета. Ове особине позитивно је усмерио у раду за Цркву и људе којима је служио. Био је пун разумевања. Нисам знао ниједну прилику коју је пропустио да буде истински пријатељ и стрпљив са свима са којима је сарађивао. Изузев једном.

Био сам међу онима који су водили седмодневно камповање за младе. То камповање претворило се у искуство које се могло назвати испитом издржљивости. Време је било лоше. Непрестано је падала киша и дувао ветар, што је изазвало велике неугодности кад год би нека активност требало да се обави на отвореном простору.

Шатори су прокишњавали. Бивало је све хладније. Учесници су негодовали. Бивало је врло тешко. На дан кад је требало да завршимо камповање, природа као да је одлучила да нам приреди велико финале. Снажни налети ветра праћени обилном кишом достигли су свој врхунац управо у време када је вођа камповања, споменути проповедник, журно настојао да организује и постигне све што је било обавезно пред очекивани одлазак.

Некима између младих било је лакше да остану суви и колико је год могуће утопљени него да изврше своје камперске обавезе које су се наметале тог неугодног јутра. Чак су и неки од вођа показали више занимања за послове због којих су морали да остану унутра, или близу логорске ватре.

Одушевљење које је вођа покушао да нам улије мало је кога у кампу покренуло.

Постојао је списак обавеза које је требало извршити. Проповедник је вероватно имао на уму и тешкоће до којих би сигурно дошло ако би камп кад млади оду остао неуредан. Журио је по целом кругу, сам обављајући многе послове, узалуд покушавајући да добије помоћ. Потпуно мокар, прозебао и јадног изгледа, »гурао« је даље.

Ја сам такође радио напољу, на киши. Десило се да је вођа пролазио поред мене управо кад сам био у највећем послу. Одмах је запазио да га не обављам онако како је он то замислио. Рачунао је да се може ослонити на мене, а сад је ето изгледало да сам га и ја изневерио. Нисам сигуран у одређивању онога што га је изазвало, али управо у том тренутку овај човек поступио је веома »људски«. Израз његовог, обично пријатног лица, постао је суров. У очима му се видео жесток гнев.

Био је сав напет од беса. Пришао је ближе месту на коме сам стајао и тешким, љутитим тоном упутио ми строги укор. Затим се брзо окренуо и отишао.

Нисам ни покушао да се браним. Вероватно зато што ми се није ни пружила прилика, или можда зато што сам био изненађен. Управо сам био сведок чудном, али не тако ретком феномену. Гледао сам како особа која се може волети постаје она друга којој се љубљв не може упутити.

Никада раније овај човек није ми дао ниједан разлог да га не волим или да према њему осећам нешто друго осим најтоплијег пријатељства. Увек му је припадала пунина моје љубави и поштовања.

Сад сам имао изговор – оправдање да га не волим.

Међутим, до вечери, кад је цела збрка прошла, овај проповедник је опет постао стрпљива, пријатна особа, као што је то увек и био. Иако се никада није извинио, његов став и сви поступци јасно су ми давали до знања да му је било жао због свега што се догодило.

Докле год тече време, јављаће се и прилике у којима чак и најдраже особе у свом животу, можда привремено, нећемо моћи да волимо. Можда ће се они само за тренутак одвојити од свог заједништва са Исусом, а тада ће њихова стара природа успети да се размахне и покаже.

Колико је значајно за све нас, да знамо како поступамо и колико волимо у приликама као што је била ова? Да ли ће нас понашање других навести да одговоримо на исти начин? Хоћемо ли негативно поступити, јер наш »изговор«
којим оправдавамо такав поступак постаје све »јачи«? Могу ли људи учинити или нешто рећи што ће проузроковати изостанак наше љубави?

Каже се да је најтежи подухват на свету волети људе. То је истина, јер то увек значи волети грешнике. А ипак сви смо такви. То значи волети зле, себичне, грубе, поносите, спремне да преваре, незахвалне, раздражљиве, све оне који носе обележја пале људске природе. Та обележја често имају прилику да се покажу, чак и у понашању оних од којих очекујемо или бисмо волели да поступају боље.

Ти и ја, искрено морамо признати, нисмо способни да волимо такве грешнике. Прилике постају прилично тешке ако се испостави да је и твоја супруга, или твој супруг један од њих. Или се покаже да су наша деца таква. Или наш проповедник. Или човек из суседне канцеларије. Или стара госпођа наш први сусед.

Са својом способношћу да волимо само под условом, нисмо у стању да волимо људе, који су много пута доказали своје несавршенство. Људи ће нас сигурно разочарати, јер неће успети да задовоље критеријум који смо поставили пре него што смо развили своју људску љубав.

Пошто су све особе са којима се дружимо обични смртници, укључујући и ону с којом смо у браку, и оне које смо донели на свет, и које слушамо у цркви, по природи не-

савршене, не можемо имати праву, постојану љубав ни према коме од њих.

Међутим, хришћанин не може дуго читати Библију, а да не запази да она захтева да будемо више од онога што јесмо, више од људског. Она нас непрестано позива на узвишени, светији начин живота и јасно каже да Исус Христос жели да уђе у нас и оствари нешто натприродно.

Свето писмо тврди да нисмо постигли никакав успех ако волимо само оне који нас воле. »И ако љубите оне који вас љубе, каква вам је хвала? Јер и грешници љубе оне који њих љубе.« (Лука 6,32)

Божја реч нам указује на неограничену, непроменљиву љубав, љубав која превазилази сва природна осећања, и коју Отац жели да угради у наш живот. Та љубав, несхватљива је човековој природи. То је љубав која ће учинити да волимо и оне које је понекад или увек тешко волети.

Чудесно је да се ова јединствена способност даје само као дар. Она је производ личне, спасоносне заједнице са Исусом.

Несебична љубав је највећи дар који Бог може дати. Ова љубав није резултат тренутних прилика. То је божанско начело. Она је трајна сила. Они који не приме Исуса не могу је показати нити створити. Само они који се потчине Исусовој љубави, моћи ће да је покажу другима.

Говорећи о родовима Божјег Духа у животу хришћана (Галатима 5,22.23), апостол Павле ставља љубав на прво место. Она настаје деловањем Божје силе у онима које је освојила Његова љубав. Божји Дух ствара изворе из којих у човековом животу настају токови божанске љубави.

Због осећања дужности или неке кривице, често се свим силама трудимо да волимо и оне које је тешко волети. Међутим, све то на крају постаје бескорисно. Коначно се морамо зауставити код истинитог али болног закључка

да је немогуће да сами истинском љубављу волимо друге, као што нам је немогуће да сами задобијемо спасење. Ни најискренијим напорима то нећемо моћи да постигнемо. Потребно је најпре нешто друго.

У остварење те жеље не треба да кренемо трудећи се да волимо једни друге. Потребно је најпре да се Божја љубав усели у наша срца. Кад се наше »ја« буде утопило у Христу, тада ће из нас потећи река истинске љубави.

Ово сазнање представља трајно олакшање! Какав је терет скинут с наших плећа! Ослобођен сам притиска да чиним нешто што знам да морам, а по људском искуству немам никакве способности за то. Сад знам да ми је то што је толико важно, а што сам никада нисам могао да остварим, постало доступно, као величанствени дар мога Спаситеља!

Драматичан, али тако често превиђан део добре вести Исусовог јеванђеља је истина да оно у теби и мени чини да истински волимо – немогуће постаје могуће!

Ако гледамо Исуса, моћи ћемо све јасније да упознајемо Бога. Гледајући Бога доживљавамо промене, постајемо све сличнији Њему. Доброта и љубав према другим људима постаје тако наша природна особина.

Ти и ја заиста можемо волети!

Љубав у акцији

*»Уздај се у Господа и твори добро...«
(Псалом 37,3)*

Покушавајући да помогне једном законнику, Исус Христос дао је целовит поглед на природу љубави. Догодило се то у разговору са човеком који је, као и многи други, могао да изговори праве речи о значењу љубави, али није знао како треба волети.

Иако је том приликом овај човек одбацио Исусову вест, прича коју је Исус испричао преживела је векове као неупоредиви приказ Божјег схватања праве љубави. Ево једне од њених савремених верзија:

»Једног дана неки професор теологије дошао је Исусу покушавајући да га искуша питањем: »Докторе шта човек треба да учини да би био спасен?«

Исус је одмах одговорио: »Шта каже Библија? Како је ти тумачиш?«

Професор је одговорио: »Љуби свог Бога свим срцем, душом, снагом и умом својим и свог ближњег као самог себе.«

»То је тачно«, одговорио је Исус, »нека ти то постане навика и бићеш спасен.«

Међутим, покушавајући да истакне свој став, професор теологије је упитао: »Али... али... ко је мој ближњи?«

Онда се Исус загледао у њега и рекао: »Неки човек путујући пустим аутопутем доживео је напад гангстера. Отели су му новчаник и сасвим ново одело, претукли га и одвезли се његовим колима, остављајући га без свести на ивици поред аутопута.

Догодило се да је управо тада истим путем пролазио један проповедник, белац. Кад је видео унесрећеног, још јаче је притиснуо папучицу за гас и пројурио. Није прошло много времена после тога, истим путем пролазио је старешина једне цркве. Кад је видео шта се догодило овом човеку и он је нагазио папучицу за гас.

А онда је стигао један црнац, који је путовао тим истим путем. Он се зауставио, изашао из кола и пришао овом јаднику. Све што је видео дубоко га је потресло. Из аута је донео прибор за прву помоћ, завио му је ране што је боље могао, водом из своје термос-боце испрао је крв, а затим га положио на задње седиште свог аутомобила. Одвезао га је у оближњи град, сместио у болницу и рекао особљу: 'Добро се старајте о овом белом човеку кога сам пронашао на аутопуту. Ево, ово је сав новац који сада имам код себе, запишите све што потрошите за њега, па ако он не може да плати, пошаљите рачун на моју адресу.'

Да си ти био на месту човека који је претрпео напад гангстера, кога би од ове тројице – проповедника, старешину или црнца пролазника сматрао својим ближњим?«

Професор теологије је рекао: »Па, наравно, тог цр... овај... човека који се лепо понео.«

»Добро«, одговорио је Исус, »Иди и ти почни да живиш тако.« (The Cotton Patch Version of Luke and Acts, pp. 46.47)

Цела Библија говори о Божјој љубави према људима која се показала у делима учињеним за добро људи. Многи писци са страхопоштовањем диве се великим делима љубави: »Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божја назовемо и будемо.« (1. Јованова 3,1)

»Али Бог показа своју љубав к нама што Христос још кад бејасмо грешници, умре за нас.« (Римљанима 5,8)

Исус је рекао: »Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје.« (Јован 15,13)

Исус је знао да ће Божју љубав најбоље приказати ако је стави у оквир динамичне акције. О себи је овако рекао: »Као што ни син човечији није дошао да му служе, него да служи и да душу своју у откуп за многе.« (Матеј 20,28)

Други извештај о Њему истиче да Он »прође чинећи добро и исцељујући све које ђаво беше надвладао«. (Дела 10,38)

Овакав начин активног живота Бог и данас очекује од својих следбеника. Он жели да стварно волимо. Међутим, ми често изгубимо из вида ову божанску визију.

Џорџ Смол је писао:

Читао сам у једној књизи
како је човек по имену Исус
ишао и чинио добро.
Веома ме узнемирава
што се ја лако задовољим
само тиме да идем.

Исус Христос чинио је добро из једног јединог разлога – Он је био добар. На овакву врсту љубави, на таква добра дела Он позива и нас. Добра која смо ти и ја спремни да учинимо често су заснована на неком другом мотиву. Чинимо другима добро зато што су и они нешто добро учинили нама. Некоме чинимо добро зато што »знамо да би требало« и да ћемо се »осећати кривима ако не чинимо«.

Или, што је још неприкладније, некима можда чинимо добро да бисмо их задужили да они учине нама услугу, да бисмо могли захтевати од њих, вршити притисак на њих да учине оно што желимо или постану оно што хоћемо.

Ако ћемо волети онако као што је Исус чинио, тада никада нећемо чинити добро да бисмо тиме остварили неки свој циљ, да би то било награђено. У наше време које се одликује материјализмом и комерцијализмом ово је свакако необичан став.

У часопису Ривју енд Хералд доктор Сакае Кубо каже: »Он (Исус) није склапао пријатељство с људима да би их задобио да долазе у цркву. Није исцељивао нити чинио добро да би их одушевио да се прикључе Његовом покрету. Сигурно је да су то многи учинили, али због тога што су били привучени Његовом огромном љубављу.

Међутим, њихов одговор није био одлучујући чинилац у Његовом чињењу добра.

Прича о милостивом Самарјанину показује нам како треба да чинимо добро. Самарјанин није гледао околу да види има ли фотографа, нису ли случајно присутни репортери из неког часописа, нити је најпре добро погледао човека да види да ли ће моћи да га доведе у своју цркву, нити је рачунао да ће имати користи, ако добро поступи с њим. Он је видео човека у невољи и у доброты свог срца помогао му. Његова доброта није имала порекло у некој другој побуди.« (20. јули 1967. страна 3)

Исус је био љубав на делу.

Хришћанска љубав је љубав на делу.

Кеит Милер даје ову једноставну али мудру дефиницију: »Хришћанска љубав је у ствари дело које љубазни Бог жели да учинимо за туђе добро, да би се испунила Његова воља за ту особу. Моје извршавање тог дела у Христовим очима биће љубав, а не моја топла осећања изражена у таквом поступку.« (A Second Touch, страна 86)

Љубав чини добро другима само зато што постоје. Зато што им је то потребно, без икакве мисли шта би они заузврат могли нама учинити, без размишљања каква осећања према њима гајимо. То је љубав какву је Исус показивао. То је суштина хришћанства.

Није зато чудо што Библија додаје и ово: »Јер вера чиста и без мане... јест ова: обилазити сироте и удовице у њиховим невољама.« (Јаков 1,27)

Пре много векова, псалмиста је саветовао: »Уздај се у Господа и твори добро...« (Псалам 37,3) Из овога јасно произилази да је само уздање, само вера, само наука безродна сама по себи. А ми, нагласак често стављамо на веровање, а изостављамо дела.

Као и оном човеку – законнику, многима је потребно да сагледају да само способност проповедања чистих теолошких истина и објављивање пророчких обећања никада не могу постати замена за љубав на делу.

Исус је на посебан начин ову истину открио Петру (Види: Јован 21,15-17). Пошто су ученици уживали у обеду који им је Господ припремио (љубав у акцији задовољава практичне потребе), тишину је прекинуло Христово отворено питање.

Гледајући Петра, некадашњег рибара, Христос је упитао: »Љубиш ли ме?«

Ученик је био изненађен оваквим питањем. Зар се његова оданост већ није доказала? Зар Исус није знао како Петар силно верује у Њега?

Поред изненађења, које је доживео, Петар је био и дубоко увређен. Брзо је одговорио: »Да, Господе, ти знаш да те љубим.«

Одговор показује да је ученик сматрао ово питање сувишним и непотребним. Најзад, зар Исус није њега, Петра, јавно похвалио за мудар одговор оном приликом кад

је испитивао ученике шта Његови следбеници мисле о Његовом пореклу?

Тада је Петар доказао своју непоколебљиву веру у Исуса, истичући да је Он Христос, Син Бога живог.

Међутим, сад је изгледало да Господ сумња у чистоту Петрове вере. Како је то могуће?

Да смо том приликом ти и ја били на Исусовом месту, ми бисмо на Петров забринут одговор, без сумње изговорили нешто уобичајено, као на пример: »И ја тебе волим.« Затим бисмо наставили пут и дозволили да се све заборави. Ми бисмо у оваквој прилици поступили слично ономе што чинимо, кад нам наше дете приђе и каже: »Волим те, тата!« На ову изјаву обично долази следећи одговор: »И тата воли тебе!«

Међутим, да је Христос тога дана одговорио том овешталом фразом, коју људи обично изговарају, прихватајући људски начин изражавања љубави, Петру, а и нама данас, било би ускраћено дубоко духовно искуство и поука.

Он би као и други ишао даље, а никад не би схватио ни доживео значење и вредност праве љубави.

Исус је знао да Петар има снажну веру у Њега. Знао је да га овај ученик воли на свој људски начин. Тога дана Господ није испитивао оданост свог ученика, као што је то Петар у првом тренутку са зебњом помислио.

Уместо да на Петрову изјаву одговори неком уобичајеном фразом, Исус је изрекао једноставну реченицу састављену од три речи. Њоме је Петру, осталим ученицима окупљеним око ватре на обали и нама данас рекао све што се може рећи о љубави.

Љубазно, али одлучно, Спаситељ му је заповедио: »Паси овце моје.«

Тиме је у ствари рекао: »Петре, постоји нешто веома важно чему данас желим да те научим. Ако верујеш, ако

волиш, тада у тој љубави учини нешто. Јер, видиш Петре, љубав није само неко лепо осећање, то није оно што само осећаш према некоме ко ти се допада. Љубав је оно што чиниш.»

Другим речима, ако Ме волиш, ако си заиста Мој ученик, тада ће то бити показано и потврђено тиме што ћеш показати љубав у активној служби за добро и потребе других.

Многи мисле да је љубав природни резултат искреног веровања и ревносне послушности. Попут Петра, такви сматрају да је њихова љубав достигла највиши домет, нарочито кад је у питању љубав и оданост Богу. Они мисле да њихова љубав нема недостатака, јер им је вера, као и Петрова, дубока и исправна.

Ниједно друго схватање не може више од овога допринети да Црква доспе у лаодикејско стање задовољства. Ниједна друга мисао не може тако успешно да спречи долазак царства Божјега.

Овај Исусов покушај да открије праву љубав једна је од последњих порука коју је упутио својим ученицима пре узнесења на Небо. Ова чињеница показује колику је важност придао значају праве љубави.

Он је желео да сви разумеју велико и основно хришћанско начело о неопходности да се љубав покаже на делу.

Много истине Господ је могао открити својим ученицима за време тог последњег заједничког оброка који је с њима имао на Земљи. На многе важне истине могао их је подсетити. Том приликом могао је с њима извршити преглед неколико основних учења.

Уместо тога, хтео је да се увери да ли су схватили шта представља најважнији чинилац Божје љубави. То исто жели да постигне и са нама.

Када Исус Христос опет дође, и још једном се лицем к лицу сретне са својим народом, оно што ће Га најпре за-

нимати огледаће се у Његовој жељи да спозна у коликој су мери та људска бића разумела и верно следила поуку коју је оног дана дао на обали:

»А кад дође Син човечији у слави својој и сви свети анђели с њиме онда ће сести на престоу славе своје. И сабраће се пред њим сви народи, и разлучиће их између себе као пастир што разлучује овце од јараца. И поставиће овце с десне стране себи, а јарце с леве.« (Матеј 25,31-33)

Запазите оштру разлику која се појављује у вечној судбини оних који ће сачињавати две потпуно одвојене групе:

»Тада ће рећи цар онима што му стоје с десне стране: ходите благословени оца мојега; примите царство које вам је приправљено од постања света. Тада ће рећи и онима што му стоје с леве стране: идите од мене проклету и огањ вечни приправљен ђаволу и анђелима његовима.« (стихови 34.41)

Питање које се намеће гласи: У чему је разлика? Шта је било најважније у одлучивању да ли ће неко добити непроцењиви дар вечног живота или осуду на вечну смрт?

Шта представља основу Божјег коначног суда?

Речима које би и мало дете могло разумети, Бог слика портрет оних којима ће бити допуштено да уђу у вечно Божје царство.

Зашто ће неки моћи да чују радосне речи добродошлице: »Уђите у царство?« Хоће ли то бити зато што су веровали у праву истину и били послушни слову Закона?

Не. Божја немерљива, неисказано вредна награда биће додељена у складу са човековом повезаношћу са Исусом Христом:

»Јер огладнех и дасте ми да једем; ожеднех и напојисте ме; гост бејах и примисте ме; го бејах и оденусте ме; болестан бејах и обиђосте ме; у тамници бејах и дођосте к мени. Тада ће му одговорити праведници говорећи: Гос-

поде! кад те видесмо гладна и нахранисмо? или жедна и напојисмо? Кад ли те видесмо госта, и примисмо? или гола и оденусмо? Кад ли те видесмо болесна или у тамници и дођосмо к теби? И одговарајући цар рећи ће им: заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте.» (стихови 35-40)

Према Божјој речи, твоја и моја спремност за вечни живот јасно може да се покаже у начину на који показујемо љубав. Док Бог разматра живот свих људи који су икада живели, Он не пита какву су веру исповедали. Уместо тога, Он пита шта су чинили. Да ли су живели Христовим животом? Да ли су живели за себе или за друге? Да ли су се бавили указивањем помоћи другима? Делима љубавности? Да ли су радили из љубави, стављајући друге испред себе, одричући се сопствених жеља за добро других?

Ако извештај покаже да су тако чинили, они ће чути речи: »Добро слуго, добри и верни... Ходите благословени Оца мојега, примите царство које вам је приправљено од постања света.«

Библија не каже: »Огладнех, а ви сте ми помогли да добијем социјалну помоћ.« Она каже: »Нахранисте ме.«

Не каже: »Био сам жедан, а ви сте ми показали бунар, пун добре, чисте воде.« Библија једноставно каже: »Напојисте ме.«

Писмо не каже: »Био сам го, а вама је било неугодно па сте окренули главу.« Оно каже: »Оденусте ме.«

»Био сам болестан, а ви сте се молили за мене и дали новчани прилог који ми је омогућио лекарску помоћ.« Писмо каже: »Обиђосте ме!«

Не каже: »Био сам у затвору, а ви сте мислили на мене па сте ми слали мале поклоне.« Оно каже: »Дођосте к мени.«

Премудри судија рећи ће онима који ће наследити Његово царство: »Ви Ме волите, а ту љубав показали сте на

делу. Учинили сте је стварном тако што сте чинили за друге. Не зато што сте хтели да зарадите моју или њихову наклоност, већ зато што сте били уз њих док су били у невољи. Пасли сте моје овце.»

Многи од оних који ће се наћи у групи изгубљених и за које нема наде на небеском суду нису »лоши« људи. Можда је њихова теологија била исправна. Редовно су одлазили на богослужење.

Али изгубиће све!

Зашто?

Јер њихова љубав никада није ишла у акцију. Они нису ништа чинили за Бога и ближње. Љубав за коју су тврдили да је имају, никад нису показали. Дакле, није је уопште ни било.

Трагично је, али они неће бити спасени – јер су пропустили да чине добро и поделе Божју љубав са другима.

Они који сада ништа не чине у оно време неће имати шта да кажу. Схватиће да су закинули Бога за службу дугу колико и њихов живот. Схватиће да нису извршили никакав утицај на добро. Схватиће да никога нису довели Исусу. Схватиће да то што нису ништа учинили за Бога не може донети награду, већ вечни губитак. Они ће умрети са злима, без обзира на то што су тврдили за себе да су Исусови следбеници. То је трагична слике групе која, попут Петра, сматра да љуби. У тој групи су људи који су увек мислили да је љубав само себично осећање, који се никад нису трудили да схвате да љубити значи учинити нешто за онога који је у невољи.

Бог је у највеличанственијем испољавању праве љубави, коју је свемир икад видео, једном заувек јасно показао да је учињено дело суштина љубави.

Љубав је поверење

*»Поштујте свакога...«
(1.Петрова 2,17)*

У својој књизи »Христов дух у међуљудским односима«, Џемс Бишоп прича о једном догађају из 1937. године, који се одиграо у индијском граду Мадрасу.

Кенон Голдсмит био је човек посвећен Богу и омиљен као проповедник у овом граду. Једнога дана дао је човеку који је радио у његовом дому, извесну своту новца за куповину намирница. Међутим, уместо да купи и донесе намирнице, човек је нестао с новцем. Кенону Голдсмиту било је веома жао. Данима је тражио тог човека. Када је сазнао где се налази, отишао је к њему и љубазно рекао: »Жао ми је што сам ти давао тако слабу плату за твој рад, па си био принуђен да ово учиниш! Врати се и настави да радиш за мене, а ја ћу те боље плаћати.«

Човек је био потпуно побеђен таквим изразом љубави и поверења. Покајао се за своје дело и вратио Голдсмиту.

Постао је тако одан да је Кенон Голдсмит увек могао да се ослони на њега. Постао му је пријатељ и брат за цео живот.

Како бисмо ти и ја брзо отписали овог човека склоног крађи. Сигурно бисмо га пријавили полицији. Било би нам драго да га ухвате и казне. Можда бисмо и другима причали о »тим људима« у које никад не можемо имати поверења.

Начин на који је Кенон Голдсмит поступио према овом човеку не може се рећи да је био само људски. Био је надљудски. У нашој природи је жеља да се ослободимо или видимо кажњеног онога који нам је учинио зло. Спремност да таквоме човеку дамо још једну прилику и опет му укажемо поверење страна је нашем срцу. Бог је овако говорио о варљивости наше људске природе, неспремне на праштање и указивање поверења: »Нећу извршити љутога гнева својега, нећу опет затрти Јефрема; јер сам ја Бог а не човек...« (Осија 11,9)

Морамо признати да се само деловањем Божјег Духа у животу једне особе може изградити такав став и милостиви поступак какав је показао Кенон Голдсмит. Само Божја љубав може учинити да се у теби и мени створи поверење према онима који су нас разочарали.

Особа која је показала највеће поверење које је икад постојало био је Исус Христос. Он је имао предности веће него било ко други. Па ипак, то Га није спречило да покаже поверење. Његов живот јасно показује да је боље имати поверења у људе, па макар бити и изневерен, него се клонити усавршавања међуљудских односа, не показујући поверење.

Исус је имао поверење у Симона, раздражљивог, осионог, хвалисавог рибара. Имао је поверења чак и у Закхеја, малог скупљача пореза, горопадног, подмитљивог и спремног на превару. И у Марију, жену слабог морала.

Управо захваљујући Његовом поверењу дошло је до одлучујуће промене у животу тих особа. Спаситељево поверење представљало је врата њиховог спасења.

Христос је своје поверење излагао опасности. Његово поверење обухватило је и Јуду, иако је од почетка знао да ће Га тај човек издати. У Јудине руке ставио је свој новац. Јуди је поверио и свој углед. Поверио му је чак и свој живот. У свим овим подручјима Јуда је изневерио Његово поверење. А Исус му је, ипак, указивао поверење, иако је све унапред знао.

И ми, који смо своју безвредност толико пута доказали, спасавамо се поверењем. Божјим поверењем у нас, које ничим нисмо заслужили!

Поверење је битан састојак хришћанске љубави. У ствари, без њега љубав и не постоји. »Љубав је дело поверења«, писао је Ерих Фром, »и ко год има мало поверења, има мало љубави.«

Љубав делује кроз поверење. Ништа друго као поверење не може тако добро послужити да својим ближњима покажемо колико верујемо у њихову вредност. Поверење обавештава о вредностима, стварним или могућим, које запажамо код других. За своје ближње без поверења не можемо ништа учинити.

Велики део Радосне вести коју као хришћани имамо је вест да човек има непроцењиву вредност. Свако људско биће је безмерно вредно. Бог сваког човека тако цени да би свог Сина послао да умре само за њега, за било које од свих људских бића која су икад живела.

Насупрот томе, ми можемо бити врло окрутни. Прелазимо преко нежних струна нечијих осећања као да она уопште и не постоје! Упућујемо хладне речи душама којима је потребно наше саосећање и разумевање. Олако одбацујемо све оно што би могло много значити човеку који

нам је поклонио своје поверење. Мало или уопште не размишљамо о томе шта чинимо ако рушимо нечије драгоцене снове. Повређујемо људска бића, која су створена по Божјем обличју и која сам Бог поштује, и у томе налазимо забаву и задовољство.

Како смо необазриви једни према другима! Кад бисмо само спустили своје »ја« пред Бога и показали љубазност и саосећање према осталим људима, видели бисмо како се стотине људи одлучују за Бога тамо где је сада само један.

Према Исусовом узору сваку особу са којом у животу долазимо у додир, морао сматрати посебном, потребном и вредном. Морамо схватити да свако заслужује да му поклонимо оно што је најбоље.

Бог свима дарује најбоље, свима без разлике. За Њега свако има посебну, непроцењиву вредност.

Учитељица веронауке питала је једног дана своје ђаке: »Зашто нас Бог све толико воли?« После кратке тишине проговорила је једна девојчица: »Зато што сваког од нас има само по једног.«

Знати да је Бог послао свога Сина да умре за било које грешно биће значи знати нешто о вредности коју свако од нас има у Божјим очима.

Кад бисмо само могли схватити огромну вредност поједицаца! Кад бисмо један другог могли да гледамо у правој вредности, двоструко вредним, јер је Бог сваког створио по сопственом обличју и свакога је откупио Жртвом свога Сина Исуса Христа!

Ко може рећи колика је вредност једне душе? Размишљај о Гетсиманском врту у коме је Исус пропатио дуге часове бола и натчовечанских мука борећи се за свакога од нас. Мисли о нашем Спаситељу на крсту. Размишљај о његовом узвику у коме се изразила сва његова патња: »Боже мој! Боже мој! зашто си ме оставио?« (Марко 15,34) Ми-

сли о Његовој окрвављеној глави, Његовом изранављеном телу... Христос је изложио опасности све да откупи нас људе, изложио је опасности и само Небо. Сазнање да би Христос умро за једног јединог грешника требало би да те покрене да и сам почнеш да цениш вредност једне душе.

Истичући вредност једне душе, ми јој у ствари поклањамо своје поверење. Само тако моћи ћемо да покажемо људима вредност коју имају или би је могли имати. Што је веће наше поверење, тиме се више уздиже вредност коју видимо у људима.

Кад некоме поклоните своје поверење, то ће му јасније него било шта друго рећи: »Ти си важна личност. Имаш велику вредност. Ценим те због онога што јеси и што можеш постати.«

Библија заповеда да поштујемо свакога (1.Петрова 2,17). Ово се може испунити само тако што ћемо поклонити своје поверење свим људима. Људима се ничим не може дати таква част као што се то може постићи непоколебљивим поверењем. Морамо знати да људи имају вредност и без обзира на грешке које су начинили, морамо им поклонити поверење, верујући да су способни за нешто боље. То их може надахнути и мотивисати да постану оно што још нису успели.

Психолог Бонаро Оуверстри је рекао: »Ми нисмо само чувари свог брата; на безброј већих и мањих начина, стварамо личност свог брата.« Поверење је оруђе које нам је Бог дао да га употребимо помажући људима да расту до Његовог обличја, кад прихвате своје могућности које имају као створена и откупљена Божја деца.

Кад својим ставом који заузмемо према њима, покажемо колику вредност имају у нашим очима, све људе који живе око нас чинимо бољима или горима. Мисли на то шта је постао човек склон крађи коме је Кенон Голдсмит

указао своје поверење! Ралф Валдо Емерсон једном је овако писао: »Укажите поверење људима, и они ће бити искрени према вама. Поступајте према њима као да су велики и они ће се показати великима.«

Свака особа показује одређене вредности свог карактера и личности, као и одређене способности које могу процветати уз искрену подршку и охрабрење које ћемо им указати. Исус је увек тражио најбоље у људима. Никад се није задржавао на слабостима. Увек је покушавао да на површину изнесе само оно што је најбоље. На овај начин открио нам је једну од најузвишенијих улога љубави.

Љубав увек има поверење и увек најповољније тумачи туђе побуде и поступке. Апостол Павле рекао је и ово: »Љубав дуго трпи, милокрвна је; љубав не завиди; љубав се не велича, не надима се.« (1.Коринћанима 13,4)

Морамо тражити добро у другима. Морамо то очекивати од њих. Морамо се односити према њима као према онима који имају непроцењиву вредност. То је кључ за отварање њиховог поверења и поуздања у нас. Исто тако, то је кључ за отварање њиховог срца за Јеванђеље. Колико ретко тражимо оно што је најбоље у другима! Колико је тражење онога што у људима није добро, постало саставни део живота!

Сећаш ли се поступка старијег брата у причи о изгубљеном сину? Када је отац, пресрећан што се луталица вратио, наредио да се припреми велика гозба да би се догађај прославио, старији син није хтео да учествује у томе. Писмо каже: »А он се расрди и не шћадијаше да уђе...« (Лука 15,28) Његов став јасно показује да би он, кад би био на очевом месту, одбацио изгубљеног сина. Толико није желео да га прихвати као свог брата да је говорећи о њему, хладно рекао оцу: »Тај твој син«.

Овакав став пун неповерења представљао је покушај да се отац увери да млађи син опет покушава да извуче део

породичног богатства. Старији син желео је да укаже оцу да не чини добро што прима човека који је проиграо ukazано поверење.

Међутим, отац је имао поверења у изгубљеног сина. Упркос страшним погрешкама које је младић починио и зла које му је нанео, оцу није било ништа вредније од властитог детета, онога који је био изгубљен, и »нађе се«.

Дао му је најбоље што је имао – најбољу одећу, скупочени прстен. Позвао је суседе и музичаре да учествују у посебно припремљеној гозби. Не само да се није стидео свога сина, већ је учинио све да укаже највећу част том младићу.

»Поштујте свакога«, каже Писмо. Чак и изгубљене. Кад бисмо могли да видимо људе кроз Очев поглед бескрајне љубави, тада бисмо све гледали као Његову децу, а нашу браћу и сестре!

Можемо тврдити да смо Божја деца, али ако су наше тврдње истините, онда нашег брата који је био изгубљен и мртав морамо сматрати живим и нађеним. Он је везан за нас најчвршћим везама, јер га Бог признаје за свог сина. Али, ако поричемо своју везу с њим, показујемо да смо само најамници у домаћинству, а не деца у Божјој породици.

Ослобођени да волимо

*»Ако вас дакле Син избави,
заиста ћете бити избављени.«
(Јован 8,36)*

»Видело је Господње душа човечија.« Али, она мора бити ослобођена, избављена из тамнице себичности, ослобођена окова страха и неизвесности, пре него што је Бог може употребити да угреје животе других.

Љубав према другима, та необична љубав коју Бог ставља у нас, створена је тако да може бити покренута само из праве љубави према самоме себи. Ако вам ово чудно звучи, сетите се да је Исус свакоме од својих следбеника заповедио да воли »ближњег свога као самог себе«. Он је без иједне речи објашњења истакао овај принцип праве љубави, који је тако битан, а ипак тако бојажљиво прихваћен.

Христос је знао да ће могућности Његових ученика да у свом животу покажу Божју љубав бити ометане, не толико због тога што они неће бити у стању да воле како

им је заповеђено, већ најпре због недостатка сигурности у животу, што ће бити последица немања праве представе и праве љубави према себи.

Исус је знао да они који су несигурни не поседују снагу воље нити емоционалну снагу неопходну да истински воле друге. Снага коју би употребили за Бога, када би пошли и повезали се у служби за друге, лако се испразни кратким спојем изазваним властитим страховима, фрустрацијама, кривицама и бригама.

Права љубав према себи и права унутрашња сигурност битни су услов за развој љубави према другима. Ако неко нема сигурности у себе, ако себи не придаје довољно пажње, или можда себе чак и мрзи, он не може волети ни друге.

Господ је љубав према себи сматрао толико важном да ју је истакао као неопходан услов за послушност. Хришћанину је заповеђено да воли друге као што воли себе. Дакле, та заповест обухвата и љубав према себи.

На жалост, упркос чињеници да то има далекосежан значај, многи се осећају врло неугодно кад размишљају о идеји да воле сами себе. Осећају се кривим на саму помисао да ову љубав треба да показују и гаје у свом животу. Они је никад нису доживели као животну, позитивну снагу, што је Исус желео да она буде. То осакаћује њихову способност да делују као извор љубави.

Др Роберт Х. Феликс, некадашњи директор Националног институт за ментално здравље у Вашингтону, дао је једну од најједноставнијих дефиниција љубави према себи, рекавши: »Љубав према себи је осећање достојанства, припадања, вредности, довољности - али све то уз здраво осећање понизности.«

Очигледно, Исус је на то гледао као на једноставну вредност, за хришћанина тако неусиљену и природну, да

није чак ни покушавао да је одреди. Он то само захтева од свих нас који верујемо да смо Његови.

Христос је знао да је љубав према себи један од најбољих дарова које хришћанство поклања. Знао је да се то само по себи развија, као део богате духовне целине, код свакога који искрено одлучи да Га прихвати као Господа, Спаситеља и Пријатеља. Зато једино хришћанин познаје праву љубав, јер му је откривено како на прави начин може волети себе. Њему је од Бога дата ова способност која ослобађа, управо као што му је дата способност да воли друге. И једно и друго дарови су Светог Духа.

»Кад би људи имали здраву љубав према себи, уместо да носе свој тајни терет самопрезира«, рекао је Александар Мартин, управник једне психијатријске клинике у Њујорку, »тада би се средства која се стичу у касу наше болнице, смањила на половину.«

Важан део »Радосне вести«, део који ми, хришћани на жалост, не објављујемо како би требало, је да Бог жели да непроцењиво вредан дар љубави према себи дарује сваком несигурном грешнику, оптерећеном кривицом и омаловажавањем сопствене личности.

Зашто се толико устежемо да објавимо тај дар?

Зар Исус није говорио о благом јарму и лаком бремену?

Зар није ништа обезбедио за оне невољне душе чији је живот обележен узалудношћу и незнањем? Безнањем због онога што желе да постигну, али нису у стању. Безнањем због дубоке потребе да поделе љубав коју је Бог усадио у срж њихове личности, али коју не могу да дају јер не познају стазу љубави према себи са које би је усмерили према другима. Њих чекају потпуно нове величине љубави, али они то не могу достићи, јер нису знали за једини прави извор стварне љубави према себи.

Кад говоримо о љубави према себи, ако то уопште икад чинимо, онда то изражавамо пригушено, као да се

извињавамо или правдамо. Обично то избегнемо и говоримо о нечему »много важнијем«, о нечему због чега нам неће бити неугодно, као што је потреба да волимо друге или будемо послушни Закону.

Међутим, избећи библијску истину о љубави према себи, значи ускратити људима нешто што им је потребно да би могли волети друге. Има људи за које би ова идеја могла бити најважнија вредност коју хришћанство нуди, јер управо то може бити оно што им је највише потребно.

Човек удаљен од Исуса Христа, иако способан да сагледа важност љубави према себи, не може да је подигне на праву висину, што је Божјем детету лако и могуће. Он то није у стању, исто као што није у стању да воли особе, које према људском искуству није могуће волети.

Исус је прорекао да ће се свет дивити снази љубави коју ће показати Његови следбеници. »По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом«, рекао је Исус. То је истина, јер Божја деца у љубави према себи имају слободу и силу да своју љубав и Божју љубав уграде у животе других. Ако не прихватиш тај дар љубави према себи, нећеш бити у стању да на прави начин представиш Христа и Његову истину. Тада ће твој живот говорити: »Знају да смо хришћани по нашим моралним начелима« или »Знају да смо хришћани по чистоти наше науке.«

Али неће знати по томе.

Кад почне да прима бескрајну, безусловну Божју љубав, човек прво осети љубав према себи. Пламен Божје свеобухватне, непоколебљиве љубави, која свакога прима, једина је искра која у једној особи може разбуктати љубав према самом себи. Топлина тог небеског пламена долази са врха Голготе.

Кад човек почне да схвата да га Бог воли, иако је још увек грешник, када чује Исусов глас како га зове са крста,

како га нежно назива »љубазним сином«, он себе почиње да гледа у новом светлу, добија нову слику о сопственој вредности, сагледава важност коју му Бог придаје.

Ништа у историји човечанства није тако јасно приказало вредност једног људског бића као смрт Исуса Христа. Лично прихватање те Жртве вером и сагледавање њене величине и снаге једино је искуство које у људско срце може да угради темељ за здраву љубав према самоме себи.

Једноставно речено, знам да могу волети себе, јер знам да ме Исус Христос воли и зове ме љубљеним сином. У ствари, кад себе овако посматрам, немам другог избора осим да покажем љубав према себи. Најзад, ко сам ја да на било који начин потцењујем некога кога Бог толико воли да је свог јединородног Сина дао да умре за њега?

Исто тако, знам да ме Отац воли јер је Он љубав. Не зато што сам посебно добар или што то нарочито заслужујем. Воли ме таквог какав јесам, са свим манама, гресима и тешкоћама. То сазнање даје ми слободу да и ја себе исто тако волим. Могу волети себе, иако знам да сам несавршен. Не морам више презирати себе због греха који сам учинио. Бог то не чини. Зашто бих ја? Најзад, Он је једини савршен и Он би једини ако то жели имао право да с презрењем гледа на мене због моје несавршености.

Ипак, Он то не чини. Он не одобрава моје мане и слабости, али спреман је да ме прихвати, таквог какав јесам.

С друге стране, пошто сам несавршен, као онај дужник из приче, немам права да омаловажавам било кога ко није савршен, укључујући ту и себе самог.

Дакле, Бог ми је спремно опростио велики дуг да, у светлости онога што је Он учинио за мене, немам права да не опраштам самом себи. Кад бих тако чинио, то би било у потпуној супротности са Божјим начином поступања.

Људи често изгубе здрав разум јер нешто »не могу себи опростити«. Осећање кривице данас уништава многе људе

– физички, ментално и духовно. Свет је пун обесхрабраних, поремећених људи који мрзе себе или оно што су учинили. Њихов живот је пакао који већ сад постоји, јер су неспособни да себи опросте.

Колико је таквима потребно да чују радосну вест да немају потребе да се муче. Бог је већ решио тај проблем. Он им је опростио. Кад Бог неком прашта, тада је то стварно опрштено. Све што је потребно је да воле себе, као што их Он воли. Потпуно, безусловно, непоколебљиво. Исус им је ову предност обезбедио својом смрћу на крсту. Он је још увек даје као бесплатан дар свима који се одлучују да верују у Њега и оно што је учинио.

»А који га примише даде им власт да буду синови Божји, који верују у име његово.« (Јован 1,12)

Ти можеш волети Божјег сина, зар не? Онда можеш волети себе, јер и ти си један од њих!

Сазнање да си прав пред Богом, да си оправдан вером, једно је од највећих извора унутрашње сигурности, али исто тако и највећи студенац љубави према себи и прихватање самог себе.

»Ако вас дакле син избави, заиста ћете бити избављени.« (Јован 8,36)

Пошто ти је Бог све опростио, слободан си да волиш себе!

Само ово сазнање ослободиће те да волиш и друге.

Избављен си да волиш! Сад можеш отпочети службу љубави према другима, јер имаш прави основ од кога потиче та љубав. Сад можеш упознавати људе са Богом и Његовом љубављу, јер си избављен да будеш оно што јеси у Исусу Христу.

Онај коме је Бог све опростио, не мора да се труди да остави добар утисак на друге. Не мора да се бори да би задобио њихово одобравање. Не мора да се брине и угађа

им да би био прихваћен у друштву. Више није присиљен да тражи људску подршку или потврду. Он је избављен од таквих замки као што су зависност и несигурност у служби другима.

Међутим, ако неко не цени или у потпуности не прихвати дар љубави према себи, који му Бог даје и којим га ослобађа, он ће вероватно остати неспособан да изврши Господњу заповест и објави оно што је и сам примио. Неће моћи живо да сведочи. Плашиће се сусрета с људима на било коме подручју, духовном или емоционалном. Постаће склон повлачењу. Устежаће се да успостави блискије везе с људима, јер ће се стално бојати да не буде одбачен. Одбацивање је увек мучно и болно за све оне чија љубав према себи није достигла висину коју јој је Бог одредио.

Пишући о томе зашто се људи боје чак и да разговарају једни са другима или зашто им је тако тешко да једни у друге имају поверења, Ардис Вајтмен је рекла: »Главни узрок томе је наш страх. Погледајте двојицу укочених људи који седе један поред другог у авиону или возу. Сваки од њих боји се да проговори.«

Она наводи речи Раби Јошуе Липмана и каже: »Бојимо се да ћемо бити потцењени, одбачени, демаскирани.« (Christian Herald, децембар 1968.)

Ниједан ко је сигуран у Исусову љубав неће морати да се плаши људи, да се боји да ће бити одбачен, доживљавати страх који гуши потребу добијену од Бога за сведочење, за објављивање, за показивање љубави. Неће морати да троши снагу прикривајући своју несавршеност, покушавајући да задобије одобравање других. Уместо тога, потпуно је слободан да буде оно што јесте, без маске или покривала, без објашњавања или извињавања.

Његово предано биће постаће канал за слободан проток Божје љубави и милости!

Такво осећање слободе многи не могу ни да замисле. Бити потпуно слободан од замки страха и несигурности

– то је недостижно за њих. Они могу примењивати све врсте интелектуалних вежби не би ли уверили себе да су слободни и независни – чак могу поверовати да јесу. Али, ипак то нису. У свакодневном свету постоје веома образоване особе са изоштреним сазнањима које се сматрају довољно зрелим и способним да се ослободе сваке зависности и несигурности. Такви истичу своју самодовољност. Истина је међутим, да су они само заменили једну групу страхова и зависности другом, која није тако уочљива.

Само Исус ослобађа људе да буду оно што јесу – да буду онакви каквим их је Бог створио. Без њега нисмо слободни, и не можемо бити.

Имаш ли уопште праву слику шта значи бити у стању да се суочиш лицем к лицу са сваким човеком и кажеш: »Савршени Бог на Небу толико ме љуби да ме је примио таквог какав јесам. То ми даје право да очекујем да ме и ти, који саучествујеш са мном у мојој људској несавршености, прихватиш на исти начин.«

Човек који је оправдан вером ником није подређен. Он не треба да се претвара. Није му потребна никаква одбрана.

»Ако је Бог с нама, ко ће на нас? Ко ће оптужити изабране Божје? Бог који правда?« (Римљанима 8,31.33)

Дакле нема разлога да се плашимо било кога, или да се сматрамо нижим од других. То је радосна вест! А још боља вест је чињеница да нам то даје право да волимо свакога човека!

»У љубави нема страха, него савршена љубав изгони страх напоље...« (1. Јованова 4,18)

Уништавајући терет страха и несигурности влада у савременом свету само зато што је тако мало љубави. Чињеница да има мало љубави није Божја кривица. Он је љубав, и жели да испуни сву Земљу присуством своје љубави. Кривица је у теби и мени, што не тражимо више љубави за себе и не делимо је с другима.

То морамо признати. Наш страх од људи пречесто је био препрека која нас је спречавала да их волимо за Исуса.

Непотребно је да се ми, који тврдимо да смо нашли љубав у Богу и да нас је примио као своје синове и кћери, плашимо људи. Потребно нам је више Јаковљеве храбрости и сигурности, који се сву ноћ борио са Богом, док није добио осведочење да су му греси опроштени, а даровани благослови. Јаков је у тој борби надвладао. То га је уверило да може победити и људе. Више се није бојао братовљевог гнева. Господ је постао његова одбрана.

Бог жели да те увери да и ти можеш надвладати људе. Не да их искоришћаваш, већ да их искрено волиш – за Њега. Одбацили сву сигурност, ово обећање, овај дар значи подлећи осећању страха и несигурности, а то ће те спречити да људе слободно волиш.

»Не постоји ништа чега се толико бојим као уплашених људи«, писао је Роберт Фрост.

Нико ко се осећа умањеним и одбаченим не може неговати правилне међуљудске односе. За нас који желимо да се искрено дружимо са људима и тако објавимо Божју љубав и истину, ово је веома озбиљна тема за размишљање.

Како смо срећни што Отац даје сигурност несигурнима! Храброст уплашенима! Даје нам своју снагу да не бисмо били сломљени оним што други мисле или кажу о нама, или оним што нам чине. »У Бога се уздам, не бојим се; шта ће ми учинити човек?« (Псалам 56,11)

»Кад језик шиба, бићеш сакривен, нити ћеш се бојати пустоши кад дође. Смејаћеш се пустоши и глади...« (О Јову 5,21.21) Онај ко овако може да чини, сигуран је. Бог каже да ти можеш.

Зашто? Јер си оправдан вером. Нико ти не може ништа учинити. Ти си победник са Богом небеским. Не мораш се плашити људи нити непредвиђених околности. Слободан си да волиш.

Не постоји слободнија особа од оне која зна како да воли. Нисказан је утицај једног таквог живота. Нема гра-ница његовој сили која гради и уздиже само добро.

Познати духовни писац, Евенија Прајс, у једној од својих књига сведочи о утицају који је њена пријатељица имала на њен живот – пријатељица која је очигледно има-ла сигурност у љубави Божјој и у љубави према себи:

»Била сам неисказано срећна што сам имала ту старију пријатељицу у току свих година свог хришћанског живо-та. Она ми је помогла да стекнем слободу помоћу њене љубави... Њена љубав била је трајна помоћ, која ми је била неопходна да напредујем у храбрости, док сам на свој на-чин учила да се уздижем у Божјој љубави. Она је непоколебљива особа, потпуно растерећена, пуна свете радости од самога Бога, и воли ме. Ни у шта од овога не могу да сумњам. Знам да ме она никад ни за шта не би осудила. Кад год се појавила потреба да будем укорена, упућива-ла ме је непосредно на Бога. Њена љубав подстиче моје одлуке. Обара ме кад треба да будем оборена и тера ме да непрестано активно тражим ширину слободе у Богу, да бих га све више и више познавала.« (Make Love Your Aim, Zondervan, 1967. p. 40)

Евгенија Прајс била је заиста срећна што је имала пријатељицу која јој је помогла да се боље и лично упозна с Богом.

Отац жели да има оне који ће за Њега чинити то исто. Он зна да многи између Његове изгубљене деце не могу да доживе Његову љубав уколико је не запазе у онима који живе око њих.

Бог чека на нас да их заволимо, као што волимо сами себе.

Волеми сада

*»Тешко вама кад стану
сви добро говорити за вама...«
(Лука 6,26)*

Ако је твој живот спокојан и удобан, ако су сви твоји односи са људима углавном добри, и ако сматраш да немаш ниједног непријатеља, може бити да још увек ниси право Божје дете!

Неки људи поносе се чињеницом да су према њима сви пријатни. Они то често узимају као снажан доказ свог успешног духовног искуства. За њих је најважније задобити одобравање и успоставити добре односе са што више људи. Такви закључују да су добри верници ако се свакоме допадају.

Међутим, Библија ипак нешто ставља изнад задобијања пријатеља и утицаја на људе. То је извршавање Божје воље. Ово треба да буде на првом месту.

Исус је рекао да је Његово дело да изврши вољу Онога који Га је послао. За Њега то је било најважније од свега што је радио и говорио. Он је за то живео. Господ је знао да

ће овакав став често изазивати сукобе. Опоменуо је своје следбенике да ће свако ко се одлучи да Божју вољу уздигне изнад свега у животу, као што је Он то чинио, моћи да очекује сукоб са светом. Не устежући се ни извињавајући, рекао им је: »Не мислите да сам ја дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач. Јер сам дошао да раставим човека од оца његова и кћер од матере њезине... И непријатељи човеку постаће домашњи његови.« (Матеј 10,34-36)

Неугодне речи. Узнемирујуће. Многи не могу дословно да их прихвате. Зато их улепшавају, тврдећи да су симболичне или их покривају умирујућим фразама. Мало је оних који су спремни да живе у неслози било са ким, а најмање са члановима своје породице. Већина од оних који долазе у цркву сматра да права побожност није тако велика и недостижна да би изазвала појаву тешких и нерешивих прилика.

Већ годинама се издају многобројне књижице у којима се набрајају Божја обећања. Одржане су безбројне охробрајуће проповеди о дивном обећању сигурности које Исус даје. Чудно је да се и у књигама и у проповедима занемарује оно обећање у коме је Господ нагласио – Постати Његов следбеник значи без своје воље упадати у тешкоће, кад су у питању односи с другим људима.

Ако мислиш да ће се људи према теби увек лепо опходити зато што си побожан, зато што се трудиш да служиш Богу, да ћеш због тога бити поштован, прихваћен и цењен, грешаш.

»Исус је својим ученицима обећао«, каже један писац, »да неће имати страха, да ће бити срећни, али и да ће упадати у невоље.«

Исус је ишао и чинио добро и само добро. Био је савршено љубазан и саосећајан. У односу са свим људима показивао је љубав. Па ипак, упадао је у више невоља и су-

коба него било ко на свету пре и после Њега. Исус, Кнез мира, био је у средишту олује.

Већ у својим младим годинама из личног искуства упознао је мучнину сукоба због »разлике у гледиштима« са властитом мајком и оцем. Чинећи оно за што се осведочио да је Божја воља, проводећи време у ономе што је Оца Његовог, сукобио се с плановима које су за Њега имали Његови земаљски родитељи. То је изазвало непосредан сукоб са њима.

Био је присиљен да их укори што није било нимало лако особи тако осетљивој као што је био Он.

Нико никад није био толико погрешно схваћен као Исус Христос. Нико толико погрешно представљен. Нико толико погрешно приман.

Изгледа несхватљиво да живот потпуне љубави може учинити да човек буде избегаван, презиран па чак и омрзнут. Али, тако је. Тако је било са Исусом и, морамо схватити, кад ти и ја почнемо да усмеравамо Божју љубав људима, то ће се свакако догодити и нама.

Кроз векове одзвањају ове искрене речи: »Ако свет на вас узмрзи, знајте да на мене омрзну пре вас. Опомињите се речи коју вам ја рекох: није слуга већи од господара својега. Ако мене изгнаше, и вас ће изгнати...« (Јован 15,18.20)

Није лако волети. То кошта. Ако љубав не плаћаш никаквом ценом, онда у ствари не волиш.

Библија каже: »А и сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени.« (2. Тимотију 3,12) Ако прихватиш Библију тако како је написана, схватићеш да то управо значи – Ако се ниси сусрео ни са каквим прогонством, ни невољом, можда и не живиш као прави Христов следбеник.

Ако је твој живот угодан и без проблема, ако од свих живиш одобравање, прихватање и похвале, онда веро-

ватно у твом духовном животу има озбиљних проблема. Можда си чак у опасности да изгубиш вечни живот. Сигурно се не усуђујеш да већ сада у пуној мери живиш животом обогатеним Божјом љубављу.

Није онда чудо што је Исус рекао: »Благо вама ако на вас људи омрзну и кад вас раставе и осрамоте.« А затим додаје: »Тешко вама кад стану сви добро говорити за вама...« (Лука 6,22.26)

Кад нема никаквог противљења усмереног на нас, то је сигуран знак да се не усуђујемо да за Бога учинимо било шта, макар и од најмањег значаја.

Црква је можда добро прихваћена у друштву захваљујући напору да се добро представи. То што људи хвале Цркву за њена добра, хуманитарна дела и карактер установа које оснива и одржава, није разлог да се радујемо и закључимо да смо у потпуности испунили Божју вољу. Немојмо постати задовољни собом и узвикивати: »Није ли то дивно, како нас Бог благосиља!« То што смо познати и широко прихваћени можда би требало да нас покрене на озбиљно преиспитивање.

Зашто су се ватре прогонства, које су некада тако силно пламтеле, сада угасиле? Можда због тога што се Црква уклопила у световне стандарде па и нема чиме да покрене противљење? Можда популарна религија није она иста какву је имала прва Хришћанска црква? Можда је компромис са грехом отупио »мач« о коме говори Христос? Зар су велике истине Библије тако олако прихваћене да сада има тако мало живе побожности у Цркви? Ако би оживела вера и сила прве Хришћанске цркве, да ли би се можда догодило да то покрене дух прогонства? Да ли би се пламен противљења опет разбуктао?

Ако желимо да схватимо сукоб који је присутан у хришћанству, морамо сагледати његову праву ре-

волуционарну силу. Иако многи избегавају тако снажан термин, право хришћанство је у суштини радикална сила.

Оно мења човеков природни смисао за вредновање и све друкчије поставља. Оно мења његова занимања, побуде, циљеве, наде и снове – све што се појављује као битно у његовом постојању – и укршта их са циљевима његових ближњих, па чак и чланова његове породице.

Следбеник Исуса Христа своју пажњу и поверење придаје небеском царству, док их остали људи усмеравају земаљским вредностима. У животу Божјег детета надмоћно влада Исус, док у животу других владају сопствени прохтеви и потреба за чашћу, без обзира колико они морално или верски исправно изгледају и поступају.

Човек који се определио за Бога посматра свет кроз другачије наочаре – кроз сочива за исправљање. За једног Христовог следбеника, његов ауто није његов, као што нису ни његове руке ни његов стомак. За човека који тако не мисли ово је немогуће.

Човек који се сјединио са Христом је самилосна особа, а у овом свету самилост се сматра слабошћу. Он је искрен, у свету који, из дана у дан, постаје све неискренији. Он је чист у свету који ужива да се ваља у сопственој прљавштини.

Окружен људима посвећеним само сопственим интересима, овакав човек посвећује себе добру других.

У време кад се у свету говори да више нема моралне сигурности и чистоте и да свака вредност постаје релативна, Божје дете наставља да верује у ставове о истини и греху, о светлости и тами, о моралу и неморалу.

Спаситељев следбеник зна да »грех« није превазиђена идеја, већ је још увек основни људски проблем. Њему није потребно прихватање света, па чак ни властити живот, ако треба да бира између тога и компромиса са својим убеђењима. Послушност Божјем закону и извршавање Божје воље важније му је од самог живота, не зато што је

својеглав, не зато што замишља да је у праву, а сви остали греше, већ зато што неизмерно љуби свог Бога.

Хришћански мученици из прошлости нису умирали за истину, нити за неку идеју, или начело, или уверење, или за Цркву. Они су умирали за једну Особу.

Могли су се усудити да умру, јер су се усудили да воле. Њега. Дубоко и постојано.

Свако ко толико воли Бога заиста живи као странац на овом свету. Ко не одустаје од ове изузетне идеје, без обзира колико је у супротности са његовом природом и његовим жељама, ускоро ће бити потпуно освојен њоме.

Т. С. Елиот је рекао: »У свету пролазности, онај који крене у супротном правцу, изгледа као бегунац.«

Ко год живи у супротности са омиљеним ставовима, идејама и традицијом, мора наићи на потешкоће.

»Ја не могу рећи да ме Бог води«, писао је Мартин Лутер. »Он ме гура напред; вуче ме. Ја нисам свој господар. Желим да живим у миру, али бачен сам у средиште немира и преокрета.«

Ако хоћеш да одбраниш Божју част и без обзира на цену останеш уз истину наћи ћеш се у невољи. И Исус је тако прошао. Ако пропушташ прилику да осудиш зло и кад ћутиш, а потребан је твој утицај да би било одбрањено истинито од погрешног, избећи ћеш многе проблеме. Али то ћеш ипак платити великом ценом. Можда највећом. Својом властитом душом.

Угодна опуштеност и лагодност живота ускраћују многим да разумеју запањујућу истину – у свету се води жестока борба. Њихов начин живота у лагодности као да пориче чињеницу да су силе добра и зла управо сад ангажоване у беспштедној борби за превласт на Земљи.

Морамо схватити да живимо у посебним условима. Наш избор за Христа као вођу нашег живота укључује нас у ту свеопшту борбу.

Сотона позива све своје зле снаге и убацује у борбу све што има. Зашто наилази на тако мало отпора? Зашто су Христови следбеници равнодушни?

Разлог је у томе што се не држе близу свог Војсковође. Немају много од Његовог духа. Не показују жељу да сузбију непријатеља. Не гнушају се његових путева. Не сучавају се са злом онако како је то Исус чинио, и нису спремни на непопустљив отпор греху. Они и не схватају страшну силу зла коју сотона има. Не могу да виде отровну природу непријатеља целог свемира. Не мрзе зло и не мисле на његову силу, злоћудност и огромне размере.

Због оваквог немара и неопростивог слепила, силе зла сада заузимају тло брзином која би требало да нас покрене на узбуну. Грешност незадрживо буја и, као што је Библија прорекла, љубав многих се хлади.

Богу су потребни људи који ће имати смелости да воле сада! Смелости да воле упркос мржњи и огромном злу. Смелости да воле Исуса. Смелости да воле себе, као синови и кћери Божје. Смелости да воле и оне које је тешко волети. Смелости да воле и своје непријатеље. Смелости да воле чак и ако их то кошта омиљености у друштву. Смелости да воле, чак и ако би их то коштало живота!

У овом тешком сукобу најбоље оружје сваког Божјег детета је љубав. Без ње смо незаштићени и не можемо постићи ништа. Ако наша срца нису запаљена љубављу, једнога дана наш равнодушни живот склизнуће преко руба празне вечности, пошто никада ништа нисмо учинили за Бога. Наша неосетљивост и равнодушност, наш пропуст да се лично заинтересујемо за велику борбу, па макар у њој били и рањавани, коначно ће учинити да изгубимо све.

Међутим, ако изаберемо Божју љубав да са њом живимо у овом узнемиренем свету, неизбежно ћемо се наћи у борби, у најжешћем сукобу. Бићемо изложени непрестаним, усредсређеним, силовитим нападима жестоког,

најпрепреденијег и најокрутнијег непријатеља који је у свемиру икад постојао. Ми који смо начинили идол од угодне сигурности, на пречац ћемо научити шта значи имати мач уместо мир. Попут Мартина Лутера, бићемо бачени у вртлог, у преокрет и сукоб. То је неизбежно.

Као што јасна светлост разгони мрак, тако истина разгони заблуду. Ово двоје не могу ићи заједно. Воleti и уздизати једно значи мрзети и борити се против другог.

Људи успаване савести осећају се зато неугодно узнемиреним. Религиозне особе које воле удобност увек су нервирали оне који не могу да се задовоље статусом »кво« у Цркви или свету. Они који су одабрали лагодост, спавају за све време док се формира опсада зла, предрасуда, мржње, неморала и себичности. Мало се покрену ако их будите из њихове обамрлости. Узмичу у свакој прилици избегавајући да се укључе у сукоб који би их могао скупо коштати.

С друге стране, истински Божји следбеници, незадрживи духовни реформатори – сваки Илија, Јеремија, Стефан, Павле, Мартин Лутер – увек су били сматрани узрочницима проблема.

»А кад виде Ахав Илију, рече му Ахав: јеси ли ти онај што несрећу доносиш на Израиља?« (1. О царевима 18,17) Изопачени цар Божјег изабраног народа, који је већ ишао путем отпада, оптужује човека, потпуно потчињеног Божјој вољи, да је узрочник потешкоћа, неслоге и узнемирености у народу. Овакво оптуживање наставиће да се понавља све док се сукоб изеђу добра и зла коначно не заврши.

Морамо схватити да невоље не морају увек значити да нешто није у реду у нашем односу са Богом. Морамо схватити библијску науку о прогонству правде ради. Морамо бити у стању да то сматрамо природним делом живота обогашеног Божјом љубављу у овом свету у коме све више влада супротни принцип – свету који не жели да прихвати љубав.

Чак ни Божју љубав.

Чак ни њен снажан израз у личности Божјег Сина, раз-апетог Исуса Христа.

Ако Божје дете осиромашило у љубави кад наиђе на противљење, пропушта да донесе род победе у корист Христу. Ако се ово деси, све његове најбоље намере, сва најзвучнија веровања немају никаквог значаја.

Идући за љубављу, доћи ћеш до коначног закључка да права љубав, агапе, није слабост већ сила. То ни изблиза није некакво млако, пријатно осећање, нити угодно уживање – попут релаксирајућег хобија или цветне баште. Љубав је напорно, тешко, одговорно занимање за које радно време непрестано траје. То је нешто слично покушају да се голим рукама помери планина. Воле ти људе је најтежи посао на свету. Он понекад може изгледати обесхрабрујући и безродан. Али ако си право Божје дете одлучићеш се за њега, без обзира на последице. Тако је чинио Исус.

Библија каже: »А добро чинити да вам се не досади; јер ћемо у своје време пожњети, ако се не уморимо.« (Галати-ма 6,9) Држи се овог обећања и настави да волиш.

Схватање начела љубави оспособиће те да имаш праву радост у невољама и сукобима. Они ти могу постати знак да те Бог укључује у неко дело које Му је врло значајно. Да није тако, не би наилазио на противљење.

»Благо прогнанима правде ради«, рекао је Исус, »јер је њихово царство небеско. Благо вама ако вас узасрамоте и успрогоне и реку на вас свакојакe рђаве речи лажући, мене ради. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили пророке пре вас.« (Матеј 5,10-12)

Буди задовољан кад дођу тешкоће, истиче Божја реч! Оне ће правом вернику бити знак да је искрено предан и доказ да је заиста укључен у Божје дело враћања изгубље-

ног сјаја планети Земљи! Тешкоће нису бринуле апостола Павла:

»Зато сам добре воље у слабостима, у ружењу, у невољама, у прогоњењима, у тугама за Христа јер кад сам слаб онда сам силан.« (2. Коринћанима 12,10)

Потребно нам је да боље схватимо чињеницу да невоља као природан резултат деловања Божје љубави доноси напредак Божјем делу. Напредак увек долази кад се суочимо са противљењем.

»Сви који су цивилизацију повели напред били су жестоки људи«, рекао је једном познати проповедник Питер Маршал, »они који су били спремни да се буне у парковима, на трговима, да прибијају оптужбе на јавним зградама. Свесно су улазили у сукоб али страшно су их погађале погрешке које су видели у друштву и Цркви.« (John Doe Disciple, страна 105)

Човек који је из личног искуства знао за огромну цену одважности посвећене Богу, био је Мартин Лутер. Једном приликом овако је рекао: »Мир, ако је могуће, али истина по сваку цену!«

Библија открива чињеницу да су први Христови следбеници достигли такву меру духовног раста да се нису бојали показивати љубав и пожртвовно живети за Бога. Одлучни да не дозволе да им живот прође узалуд, истрајно су се суочавали са сотонским изазовима, претњама и нападима, док су пагански свет обасипали Божјом љубављу. Уместо да прихвате светски »статус кво«, таквим својим поступањем они су спасоносном истином прожели цео свет.

Небески Отац ишчекује своју децу, да им у истој мери подари силу. Он чека свој народ да воли за Њега, сада.

Као што је Исус чинио.

Љубав - правилан поступак према непријатељству

»Ако ко рече: ја љубим Бога, а мрзим на брата својега, лажа је; јер који не љуби брата својега, кога види, како може љубити Бога, кога не види?

И ову заповест имамо од њега: који љуби Бога да љуби и брата својега.«

(1. Јованова 4,20.21)

Два човека редовно су долазила у исту цркву. Обојица су били савесни пословни људи који су се бавили истим занатом. Обојица су веровала да њихова исправност у пословању потврђује њихову побожност. И заиста, у послу су били савесни и поштени.

Једнога дана обојица су била позвана да дају понуду за неки мали посао. Наравно, само је један могао да уговори посао. Жена онога који није закључио уговор била је

дубоко разочарана. Зарадом коју би добили од тог посла набавила би један веома лепа предмет који је већ одавно прижељкивала. Кад су понуде јавно објављене, показало се да је постојала прилична разлика међу ценама које су ова два човека понудила. Разочарана жена закључила је да је конкурентска страна сигурно спустила цену тако ниско, само да њен муж не би добио посао. Рекла је то свом мужу.

Она није знала да је тај човек, конкурент, заиста дао понуду с нижом ценом него обично, јер је желео да тај посао искористи као прилику да његов син, који је учио исти занат, вежба под надзором. Жена је своју претпоставку пренела своме мужу и то није прошло без последица. Размишљајући о свему, муж је прихватио претпоставку своје жене као једини правилан закључак.

Следеће седмице, у цркви, без икаквог објашњења, овај човек изненада је одбио да учествује у служби са својим конкурентом. Веровао је да је његов поступак правилан, јер је био у складу са оним што је осећао. Кад би обављао службу заједно са њим, то би значило да га подржава у непоштењу. Такав поступак његова савест не би одобрила.

Међутим, човек који је добио посао, убрзо је увидео да се родило непријатељство. Потресен и увређен, реаговао је тако што је избегавао свог некадашњег пријатеља. Мислио је – Боље је да се не излаже опасности да учини нешто што би још више изазивало тог човека.

Више се нису састајали у предворју цркве. Пошто су се дели у истом реду, обојица су осетили олакшање када је један од њих одлучио да пређе у други ред. Сада су за време службе седели са својим породицама на сасвим супротним крајевима цркве. Људи их више нису могли видети како се рукују после службе, као што су иначе годинама чинили.

Остали верници уочили су да се нешто догађа. Желећи да покажу пријатељство, определили су се за једну или другу страну.

Осећајући да се догађа нешто врло озбиљно, уочавајући да код ове двојице верника опада занимање за духовно, проповедник је одлучио да једне вечери посети једног од њих. Док је био у његовој кући, други човек, конкурент, који је становао у близини, случајно је пролазио и приметио проповедников ауто испред куће свог противника. Одмах је закључио да је проповедник стао на његову страну. Журно се вратио кући и написао писмо проповедниковом старешини. У њему је изнео да проповедник прави разлику међу верницима, подржава непоштење и уноси раздор у цркву.

Узнемирени старешина, који никада раније није чуо за потешкоће у тој цркви, телефонирао је проповеднику и саопштио му примедбе које су се тичале његовог рада. Опменуо га је да мора бити много пожљивији у поступању са некима од својих верника.

Проповедник, који је желео успех у својој служби, постао је веома нерасположен. Тврдио је да је само покушавао да буде поштен према овој двојници који су сада били у отвореном непријатељству. Његово одушевљење за рад у тој цркви потпуно се угасило и зато је почео да проводи све више времена у другим црквама које је имао у свом округу. Закључио је да мора бити много опрезнији, да се не сме мешати у проблем између двојице својих верника и тако изазвати још већи сукоб.

Присуство верника на молитвеним часовима и богослужењима у тој цркви почело је да опада.

Проповедник је раније испланирао нарочити евангелизациони рад у тој цркви, који је требало обавити у току зиме. Међутим, пошто је сагледао прилике, одустао је од извршења плана. Један од разлога било је и озбиљно слабљење финансијских могућности те цркве. Благаяник је с много тешкоћа намиривао редовне издатке за одржавање цркве.

Верници су изгубили вољу да своје пријатеље позивају у цркву. Многи су сматрали да би посетиоци могли да осете хладноћу и очигледну незаинтересованост једних за друге. Те године као да је све замрло. Љубави је нестало.

Способност свих верника цркве да негују Божју љубав у свом друштву скоро се потпуно изгубила. Духовни раст многих био је заустављен и уништен. Све то настало је због тога што се један непотребан неспоразум проширио као рак.

Исус је напоменуо својим следбеницима да се не боје опасности које прете телу, већ оних које прете души, духовној страни једне личности. Ништа не уништава духовност појединаца, породица или Цркве као што то може појава и развој непријатељства.

Апостол Јован овако је писао: »Ако ко рече: ја љубим Бога, а мрзи на брата својега, лажа је; јер који не љуби брата својега, кога види, како може љубити Бога, кога не види? И ову заповест имамо од њега: који љуби Бога да љуби и брата својега.« (1. Јованова 4,20.21)

Наша љубав према Богу нераздвојиво је повезана са нашом љубављу према људима. Немогуће је имати две међусобно одвојене величине љубави – једне према Богу, а друге према осталим људским бићима. Не можеш воleti Бога, а да исто тако не волиш људе. Нити можеш искрено воleti људе, а да исто тако не волиш Бога.

Више него што то схватамо, наша љубав према људима непосредно открива нашу љубав према Богу. Ово начело неће у потпуности схватити чак ни група откупљених у судњем дану. Исус је на то мислио кад је говорио како ће Његови прави следбеници бити изненађени кад им буде указао на љубав коју су активно показивали људима у невољи. Љубав указану невољнима Он цени као љубав поклоњену непосредно Њему. »Кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте.« (Матеј 25,40)

Вредност наше љубави према људима показује и открива вредност наше љубави према Богу. Јован, који је доживео сву дубину љубави, писао је: »Ако имамо љубав међу собом Бог у нама стоји, и љубав је његова савршена у нама.« (1. Јованова 4,12) Према Божјој оцени, савршенство је волети савршено – волети најбоље што можемо у сваком датом тренутку што ће наш карактер претворити у обличје и прилику Исуса Христа.

Само онај ко свог брата несебично воли, истински љуби Бога. Дух који показујемо у поступању према другима показује какав дух имамо у Божјим очима.

»Ко се руга сиромашу, срамоти Створитеља његова.« (Приче 17,5) »Ко презире ближњег својег грешни.« (Приче 14,21) Ако си увредио пријатеља, мораш сагледати своју грешку. Затим треба да потражиш опроштење од Бога, јер твој пријатељ припада Богу. Вређајући њега, увредио си његовог Творца и Откупитеља.

Лицемерно тврђење да љубимо Бога не може надокнадити недостатак љубави према људима, чак ни према неугодним или грешним људима, који су нас дубоко повредили. Бог од тебе тражи да Његову љубав учиниш опипљивом, стварном, тиме што ћеш волети свакога, чак и оне са којима се не слажеш и који ти се не допадају.

Људи су као мала, непослушна деца. Љубав им је најпотребнија кад је најмање заслужују. Бог жели да они који тврде да су Његови покажу ову врсту љубави, која траје упркос појави грешака, увреда, гнева. То има огроман значај за сваког појединца – за онога који указује љубав и за онога коме се љубав даје.

Дозволити да срџба или зловоља према некоме, уништи љубав коју имамо према тој особи, значи уништити део темеља наше љубави према самом Богу. Зловоља, огорчење и гнев према другима не могу се олако узети нити

занемарити у хришћанском животу. Неопходно је потребно нешто учинити, и то оно најбоље.

»Сунце да не зађе у гневу вашем«, саветује апостол Павле. (Ефесцима 4,26) Он је познавао опасност коју доноси непријатељство – Уништавање нашег односа са Богом. Зато Павле саветује: »Свака горчина, и гнев, и љутина, и вика и хула, да се узме од вас, са сваком пакшошћу.« (Ефесцима 4,31)

Онај који жели да постане судеоник у преношењу Божје љубави свету, мора постати спреман да увек добро поступа према својим непријатељима. Ово је неопходно за живот у атмосфери Божјег царства данас, као и за улазак у царство које ће доћи.

Када се Исус Христос врати, Он неће на неки натприродан начин даровати вернима способност да успоставе добре односе са људима. У ствари, Он ће се вратити да целом свемиру објави да су нека од Његове деце научила да воле, да као и Он могу живети са особама које им се противе, са којима се не слажу и које им се не допадају. Христос ће доћи да их прогласи спремним да им се повери царство небеско.

Да би један човек могао правилно да поступа према својим непријатељима, он најпре мора да разуме и искуси опроштење. Ако хоћеш успешно да се поставиш кад се суочиш са неслагањем, огорчењем и гневом, мораш се поистоветити са праштањем које је показано на крсту.

Опроштење не може бити ограничено на један поступак у датом тренутку. Не можеш га само призвати кад ти затреба да се суочиш са кризом коју је неко изазвао. Опроштење није статично. Оно је динамично. То је начин живота. Прави верници живе непрестано опраштајући. То и Бог чини.

Ако је Божје праштање стално присутно у човековом животу, непрестано доступно, зашто не би било и наше?

Праштање је део Божје природе, као и нежност, милост, правда и љубав. Праштање мора бити неодвојиви део карактера Божјег детета, његов став у свакој животној прилици.

Бог је спреман да своје опроштење дарује свакоме, у сваком тренутку. Његово праштање увек је спреман дар. Кад човек дође к Богу, наћи ће Га увек спремног да прашта. Бог дарује опроштење људима и пре него што га затраже. Наравно, они га не могу примити док се не покају. Међутим, то не значи да оно стално не стоји на располагању. Бесплатно даровано опроштење води човека на покајање.

Ти и ја своје праштање често условно постављамо. Желимо најпре да видимо доказ да је неком жао и да тражи извињење. Тек тада смо спремни да опростимо, али само под условом да смо се уверили да се тај који тражи опроштење довољно покајао и да то може да нас задовољи, као и начин на који је тражио извињење.

Пример који је Бог дао подсећа нас да у животу морамо имати толико спремности да праштамо, да људима опростимо и пре него што нам учине нешто нажао. Тако је наш Отац припремио опроштење за наше грехе и пре него што смо сагрешили. То је много боље него опраштати људима тек пошто су нас увредили, много боље него борити се да им опростимо тек пошто су заслужили опростај.

Само онима који живе праштајући, даровано је опроштење каже Библија: »И кад стојите на молитви праштајте ако што имате на кога: да и Отац ваш који је на небесима опрости вама погрешке ваше. Ако ли пак ви не опраштате, ни Отац ваш који је на небесима неће опростити вама погрешака ваших.« (Марко 11,25.26)

»Свака горчина, и гнев, и љутина, и вика и хула, да се узме од вас, са сваком пакошћу. А будите један другоме благи, милостиви, праштајући један другоме као што је Бог у Христу опростио вама.« (Ефесцима 4,31.32)

Божје стално доступно, драговољно даровано потпуно опроштење којим је обухватио тебе и мене, ствара у нама топлину која продире до дна, топећи наше непријатељство према другима. То је облик Божје љубави који нас прочишћава.

Често говоримо о вредности и лепоти Божјег праштања греха. Па ипак, ми који са уживањем говоримо о томе, често пропуштамо да и сами чинимо тако. На жалост, мала вредност нашег праштања ствара дубоки јаз неповерења у умовима оних којима је највише потребно да се осведоче и доживе тај истински облик опраштања. Људима данас не само да је неопходно потребно да виде »љубав која има руке и ноге«, него и опраштање које има »руке и ноге«. Многи ће морати да доживе наше искрено људско праштање, пре него што развију своје поверење у Божје.

Отац небески каже: »Ја, ја сам бришем твоје преступе себе ради, и греха твојих не помињем.« (Исаија 43,25) Из овог закључујемо да је заборављање важан део опраштања. Човек треба да прашта исто тако потпуно као и Бог.

Праштање, тврди Еилин Гудер, веома много кошта. То значи да човек који опрашта мора да се одрекне свих својих »права«. Кад год немамо вољу да потпуно опростимо, то је доказ да уопште не желимо да опростимо. Тврдимо да су наша »права« прекршена. Међутим, морамо схватити да човек нема таква права. Ниједан мртав човек их нема, а Божја деца су људи који су мртви своје ја. Бог, у својој савршеној чистоти и невиности, вређан је више од свих. Он има »права« да враћа »мило за драго«, а не да опрашта, више него било ко други. Међутим, Он не користи то своје »право« и упорно дарује потпуно опроштење. Чак и онима који Га највише вређају. Можемо ли онда ти и ја упорно захтевати своје »право« и одбити да опростимо зато што су наша »права« прекршена?

Као и у свим другим духовним питањима, за опроштење је више потребна воља него осећања. Човек може успешно да опрости некоме, а да његова осећања нису у складу с тим. Он је одлучио да опрости и упорно остаје при својој одлуци. Божја сила стоји му на располагању да га ојача у овоме. Право опроштење најбоље долази као одговор на молитву. Не можемо праштати у својој сили. То нам је исто тако немогуће као што је немогуће да сами зарадимо своје спасење, као што је нашом властитом снагом воље немогуће волети оне који се не дају волети. Или волети саме себе, јер тако хоћемо. Људи потпуно зависе од Бога, јер им само Он може дати дар опраштања другима.

Исусови следбеници моле се за оне који их намерно искоришћавају. Његови ученици откривају да молитва уништава горчину. Она снажно извлачи отров мржње и непријатељства из људског срца. За особу која нам је нанела зло, чинимо први корак да је заволимо, тек онда кад постане објекат наше искрене молитве. Љубав се не темељи на осећањима. Она је наша одлука да кажемо и учинимо оно што је најбоље за другога. Молитва за некога је израз љубави. Кад се молимо, Бог чини чудо. Не само за ту особу, већ и за нас саме. Он може истопити и нашу најжешћу мржњу и жељу за осветом, топлином своје милости, и то тамо где се најспорије топи – у сфери наших осећања. Нашој одлуци да опраштамо, и делу које Бог чини да стварно опростимо прикључиће се коначно и наше осећање спремности да праштамо.

Чињеница да Отац толико чини у нама потврђује колико Му је стало до праве вредности наших међуљудских односа. Једна изрека каже: »Познавати човека значи волети га.« Што боље познајемо једну особу, боље схватамо њене побуде и поступке и боље можемо да јој опростимо грешке и пропусти – чак и кад су усмерени против нас. Библија каже да је Исус зато тако сјајно оспособљен да

буде наш Првосвештеник и зато је тако способан да нам прашта, јер је искусио нашу људску природу. Да би нам опростио, Син Божји је заиста постао човек. Поистоветио се са нашим склоностима и потребама. Он је био једно са Богом, а ипак повезао се са нама везама које никад неће бити покидане.

Ово потпуно поистовећивање са палим човечанством чини да је Божје праштање постало стварност у животу свих нас, иако то нисмо заслужили. Отац се одлучио на ово присно повезивање са људским родом да би свој дар праштања учинио стварним за све нас. Тако и ми не сме-мо се клонити од упознавања и поистовећивања сопствене личности са осталим смртницима, да бисмо учинили стварним и постојаним свој дар праштања другима.

Многе наше напетости, раздражљивости и огорчења последица су неспоразума са људима. Већину тих неспоразума могли бисмо одстранити ако бисмо се уз помоћ Божје милости упорно и стрпљиво трудили да их схватимо. Кад бисмо могли прочитати тајну историју својих непријатеља, у животу сваког човека нашли бисмо довољно туге и патње да се разоружа свако наше непријатељство.

Захваљујући таквом разумевању чак и својих мучитеља, Исус је могао да се моли: »Опрости им, Оче, јер не знају шта чине.« На исти начин, увид у можда тежак па чак и трагичан живот онога који нас је увредио, или нанео зло, могао би нам помоћи да му дарујемо своје опрштење.

Љубав која поправља

*»Него владајући се по истини у љубави.«
(Ефесцима 4,15)*

Замислите оваквог лекара: код једног од својих пацијената непогрешиво је поставио дијагнозу озбиљне, по живот опасне болести. Ово опасно стање могло би се поправити само када би одмах био предузет хируршки захват. Ипак, уместо да одмах обави операцију, овај лекар шаље свог пацијента да се извесно време одмара у неком познатом летовалишту и даје му савет да се опусти и ужива на топлом сунцу. Шта мислите о таквом лекару, кад уз то имате на уму чињеницу да би благовремена операција била пропраћена сразмерно малим ризиком, а да би последице одлагања операције могле бити трагичне?

И здравствени радници, и целокупна јавност са гнушањем би гледали таквог лекара. Па ипак, ти и ја можда поступамо управо тако на подручју духовности и осећања.

Исус је дошао на овај свет са поруком: »Јер се приближи царство небеско«. Неко је имао смелости да буде тако

практичан да царство Божје прогласи царством добрих односа. Исус је дошао да изгради прави однос између људских бића и Бога. Верној Божјој деци лако је да сагледају значај овог Његовог дела учињеног за грешнике. Али Исус је исто тако дошао да изгради прави однос и међу људским бићима. Људи су склони да занемаре значај овога узвишеног дела.

Библија посебно наглашава да је грех све оно што одваја човека од Бога. Исто тако грех одваја човека од човека.

Исус је потврдио да је грех, било да је учињен против Бога или против човека, духовна болест са којом се треба суочити и коју треба лечити. Он је желео да Његови ученици постану успешни не само у успостављању добрих односа са Богом, већ и са људима. У ствари, цео Нови завет наглашава злоћудност грехова који уништавају међуљудске односе више него неки »велики« греси тела као што су прељуба и пијанство. Ипак, ми се још увек више ужасавамо и више осуђујемо грехе тела него грехе духа. Склони смо да занемаримо или једноставно потпуно »отпишемо« охолост, непријатељство, самооправдање.

Апостол Павле је, међутим ово набројао заједно са осталим гресима: »А позната су дела телесна, која су прељубочинство, курварство, нечистота, бесрамност, идолопоклонство, чарања, непријатељства, свађе, пакости, срдње, пркоси, расправе, саблазни, јереси, зависти, убиства, пијанства, ждерања и остала овакова, за која вам напред казујем, као што и казах напред, да они који таква чине неће наследити царства Божјега.« (Галатима 5,19-21)

У својој књизи »Живети у љубави«, Еилин Гадер тврди да одвратност коју неки верници показују према телесним гресима у ствари може бити начин којим одвраћају пажњу од много озбиљнијих проблема у њиховом животу. »Као Адам и Ева у врту, трудимо се да сакријемо своју праву голотињу – своју духовну беду пред Богом. Увек уздиже-

мо неки назови морал да бисмо прикрили свој унутрашњи неморал – не неки очигледни пагански облик неморала, већ дубоки неморал стављања свога »ја« у средиште свега, охолости, нестрпљења и гнева.« (Страна 107)

Она такође истиче чињеницу да Црква допушта два стандарда за одмеравање греха – један за телесне грехе, а други за грехе духа (односно става) као разлог што они који не верују сматрају хришћане лицемерима. »Они врло јасно виде како се самозадовољно миримо с гресима ставова и темперамента. Знају нашу тврдњу да то и није тако страшно. А што је најгоре, често се оправдавамо некаквом хришћанском праведношћу. Овакво извртање с правом заслужује презир света. Говоримо о љубави Божјој, а они нам се смеју, јер је тако мало виде у нашем животу.« (Страна 108.109)

Велика је несрећа што се наше људско гледање на грех толико разликује од Божјег. Њега више ужасавају греси духа, ставова, јер зна како лако и брзо могу повредити и уништити односе међу људима, као и однос између људи и Њега. Бог све процењује управо онако како јесте. Ми презиремо пијаницу. Говоримо му да ће га његов грех уништити за вечност. Међутим, понос, себичност и грамзљивост често остављамо неукореним. Ове грехе Бог нарочито мрзи. Они су дословна супротност Његовом карактеру љубави и несебичној атмосфери безгрешних бића. Предуго смо равнодушно и намерно држали затворене очи за грешне ставове и недостатке у карактеру.

Као што смо видели, опраштање је прво начело у успостављању добрих односа са људима. Али постоји и друго. Опроштење и прихватање није увек довољно. Да би дошло до залечења и обнављања односа, понекад је неопходна још једна величина.

Друго Исусово велико начело добрих међуљудских односа открива нам ову додатну димензију: »Ако ли ти

сагреси брат твој, иди и покарај га међу собом, и њим самим.» (Матеј 18,15)

Неко нам може сагрешити не само тиме што ће нас увредити, већ и тиме што ће грешити против Цркве, увредити нашег брата или сестру, или нашег суседа. Кад бисмо сигурно знали да неко планира убиство не бисмо оклевали да нешто предузмемо. Ово исто осећање одговорности за друге треба да покажемо и онда када један човек вређа другог гресима својих склоности и својим ставовима. Дата нам је дужност, чак и заповест, да идемо и у љубави понудимо савет и промену која ће донети боље.

Исус очекује да онај коме је нането зло пође човеку који је то зло учинио и насамо му укаже на кривицу. На жалост, наша типична реакција и поступање управо је супротно. Обично захтевамо да »крива« страна дође и затражи извињење. Сматрамо својим »правом« да то очекујемо. Међутим, Исус пред нас износи зачуђујуће сазнање – Његов следбеник нема таква »права«. Свакако не »права« која би га спречила да прашта, прихвата и одржава добре односе, јер он је у »праву«, а онај други је »крив«.

Исусов следбеник мора да покаже Божју љубав пред свима. То је најважније. Ништа друго није толико важно. Чак ни његов понос. Исусово учење да особа којој је учињено зло мора бити покретач обнове покварених или прекинутих односа, и да мора исправљати грехе у ставовима као и оне почињене непосредним делом, даје нови нагласак овој чињеници.

Жељу да други о њему имају добро мишљење и жељу да постигне угодан »статус кво« у друштву, човек покушава да оствари избегавајући опасности које му се могу испречити на путу. Али они који искрено следе Човека из Галилеје, брзо ће увидети ову чудну, нову предност. Они су позвани да чине наизглед нелогичне и неприродне поступке, као што је предаја због победе, одустајање због чу-

вања, умирање због живота. Учинити први корак, поћи у љубави ономе ко те је озбиљно увредио или нанео зло, са чистом намером да га подигнеш и успоставиш још чвршће пријатељство – то захтева да предаш свој понос, да одустанеш од својих права и умреш својој природној потреби за осветом. Како то открива диван начин да у себи победиш непријатељство! Ништа друго не може тако брзо и успешно да угуши непријатељство као лични, непосредни излазак пред онога који је постао његов узрочник. Ништа друго као то не може тако брзо да обнови поремећене људске односе. Ништа друго не може тако добро да прочисти канал кроз који протиче Божја љубав.

Први практичан корак у показивању наше љубави према непријатељима, онима који нас злостављају, је да им опростимо. Други корак, према божанској заповести, је да пођемо к њима са укором који исцељује. Наравно, то увек са собом носи опасност да ћеш бити одбијен. Исус је знао да се ово може догодити. Он је чак дао савете шта треба учинити у таквом случају. (Види: Матеј 18,15-17) Срећом, онај ко следи Христов савет, имаће користи од тога, без обзира да ли је његов покушај да се постигне измирење прихваћен или не. Својим поступком он извршава своју моралну и духовну обавезу и прилику за службу. Тако се ослобађа трајног непријатељства. То је исто тако практичан и очигледан показатељ колико је стварна и истинита спремност увређене особе да опрости. Они који вређају праву Божју децу, треба да виде и доживе овакву врсту »одмазде«. То може учинити да им Божја љубав и праштање постану блиски и стварни.

Зар Исус својим животом међу људима није управо то покушао да покаже? Невини Бог био је дубоко повређен себичношћу и грехом нашега света. Па, ипак, Исус је представљајући »невину« страну којој је нанесено зло донео опроштење, дошао да нас ослободи наше грешности,

да се с нама нађе лицем к лицу, да нам укаже на нашу кривицу, да нам опрости, да нам подари могућност да се поправимо и кренемо новим бољим путем. Божји гнев и непријатељство према греху открили су се у служби љубави према побуњеном свету.

Суочавајући се данас са злом и неправдом Божја деца непрекидно треба да следе овај пример. С љубављу морамо поћи онима који су нам учинили зло, онима за које смо одговорни и понудити им драговољно и безусловно опрштење и промену. Можда ћемо бити одбијени, као што је то доживео и Исус, али многи ће и одговорити. Кроз такво њихово искуство настаће нова димензија живота, садашњег и будућег. Узвишена је то служба за људе чији су животи дубоко дирнути Божјом љубављу и старањем!

Ипак, многи од нас плаше се такве службе. Осећамо да је то прилика кад можемо доживети још тежу увреду. Често покушавамо да угушимо гнев и »исправљамо« на небиблијски, али уобичајен, људски начин. Кад нам неко нанесе зло, трудимо се да то »једноставно заборавимо«. Сматрамо да је то право и једино решење. Мислимо да је боље затворити очи пред злом него се ухватити у коштац с њим. Некад је можда и тако. У неким приликама није. Без љубави и кукавички занемарено зло донеће још више зла. Има прилика када је, као што каже пословица, ћутање злато, али има прилика када је то само обичан кукавичлук.

Можда нам недостаје храбрости да се изложимо опасности коју доноси напор за побољшање односа. Или се можда за то довољно и не старамо. Или се можда, што је још горе, у нама сакупило толико непријатних осећања да, упркос напору да опростимо, не можемо успоставити никакав додир са неугодном особом.

Ипак, труд да пригушимо нестрпљивост и непријатељство према другима није хришћански начин за

решавање проблема у међуљудским односима. Њега морамо одбацити, да он не би уништио нас.

»Типична болест ове генерације је неуроза«, каже Џорџ Вандеман у књизи »Срећа међу зидовима дома«. »Многи лекари се слажу да од неурозе пати половина њихових пацијената... Шта је неуроза? Једноставно говорећи, особа је неуротична кад нешто потискује, уместо да то одстрани.« (Страна 86)

Непријатељство и гнев, ако их се не решимо, изазваће душевну и духовну болет. Као што смо разумели, пригушено непријатељство уништава добре међуљудске односе, као и однос са Богом.

Бог је могао да пригуши свој гнев према страхоти коју је створила појава греха на Земљи. Могао је да пригуши своје разочарење и негодовање и одбије да било шта има са нашом грешном планетом. Али, Он тада не би био Бог. Не би био највећа Љубав. Он нас је толико волео да се лично заузео око грешних људи, а своје огорчење претворио у стваралачку и исцељујућу акцију у нашу корист.

Особа која на библијски начин ништа не предузима према својој нестрпљивости, пропушта да животом покаже Божју љубав. Ако се труди да у себи пригуши непријатељство, оно ће расти као фарисејски квасац, док се у потпуности не покаже на нездрав и разоран начин. Још од времена кад је Кајин одузео живот свом брату, људи рушилачки дају одушка свом непријатељству. Последице су физичка, душевна и духовна смрт. У ширем обиму то називамо ратом.

Кад год се занемаре Исусови принципи, неко бива повређен. Не батином, пушком или отровом. Просечан човек ће се радије определити за нешто угодније, нешто неупадљивије. Његов начин, често извршен несвесно, огледа се најпре у говору у коме се са омаловажавањем говори о

особи која му је учинила нажао. Наравно, негативан говор о некоме ко није присутан неће говорника одвести на електричну столицу. То је тако спонтан и широко прихваћени начин којим свако себи омогућава одушку. Нама људима то изгледа сасвим природно, као и дисање. Међутим, ако то ближе погледамо закључићемо да је, оговарање не само уобичајен начин давања одушка гневу, већ је и најкукавичкији, нехришћански и непоштен однос према другом човеку.

Природна људска алтернатива за убиство човека је убиство његовог угледа, престижа, положаја. Мудри човек каже: »Смрт је и живот у власти језику«. »Речи су опадачеве као избијених, али слазе унутра у трбух.« (Приче 18,21.8)

Ако одеш неком за кога знаш да чини зло и помогнеш му да сагледа то што сматраш његовом кривицом, то ће бити твоја служба за Бога. Али отићи неком другом и умањити вредност личности, верујући да тај човек чини зло, један је од највећих грехова против Бога и човека који можеш учинити, без обзира како си обазриво и »учтиво« то урадио.

Вилијам Џордан овако је писао: »Има јастука мокрих од суза; има сломљених срца у тишини у којој нема узвика протеста; има осетљивих душа које су савијене од јада; има остављених који иду својим усамљеничким путем с умрлим надама и успоменама које су само бол; има грешних неспоразума који чине да цео живот изгледа мрачан – а то су само неки од јада произашлих из грешке почињене језиком.«

Негативно говорити о другоме значи осуђивати га. За Христовог следбеника осуђивање је исто што и убиство, крађа или прељуба. »Не судите да вам се не суди«, гласи божанска опомена коју не смемо занемарити. »Не нападајте један другог, браћо; јер ко напада брата или осуђује брата

својега опада закон и осуђује закон, а ако закон осуђујеш, ниси творац закона, него судија... а ти ко си што другога осуђујеш?» (Матеј 7,1; Јаков 4,11.12)

Зло које долази као последица нашег погрешног усмеравања гнева и непријатељства, велика је трагедија. Али оно што је пропуштено, што би могло бити да је поступљено по Христовим принципима – то је још већа трагедија. У међуљудским односима неизбежно се догађају грешке и неспоразуми. Бог то прашта, ако је покајање искрено и праћено жељом да се боље уради. Ипак, иако Бог опрашта грешке и пропусти, Он не може надокнадити добра, благослове, духовни напредак и исцељење »што би могло бити« да је Његов народ живео у складу с Његовим принципима.

Савременој Цркви неопходно је потребна већа визија задивљујућих размера љубави и пријатељства припремљених за оне који ће се усудити да покажу Божју љубав истрајним и храбрим поступањем уздицањем божанских принципа у напорима за изградњу добрих односа са другим људима.

Слику о томе дају нам Исусове речи. Размисли о њима: »Ако ли ти сагреши брат твој, иди и покарај га међу собом и њим самим; ако те послуша, добио си брата својега.« (Матеј 18,15)

Овакав искрени приступ допринеће учвршћивању добрих односа. Погрешно је мишљење да се таквим приступом не може ојачати пријатељство, да ће донети више штете него користи. Господ је рекао да није тако. »Ако те послуша«, задобићеш правога брата.

Пре много времена, мудри човек је писао: »Не карај подсмевача да не омрзне на те; карај мудра и љубиће те.« (Приче 9,8)

Кад одемо неком, као што нас Исус учи, ми му тим својим поступком говоримо да нам је истински стало до

њега. Тиме успешно показујемо своје старање, доказујемо колико смо спремни да далеко идемо и какву смо опасност спремни да преузмемо.

С друге стране, ако не идемо, откривамо да нисмо стварно опростили тој особи, или да не маримо за њу. Чешће је у питању ово друго. Незаинтересованост је најчешће непријатељ добрих односа између људи, као и између човека и Бога. Кад не предузимамо ништа, откривамо сву своју равнодушност, кад смо постали равнодушни, онда, наравно, не можемо волети. Већ смо се уверили да не одлучити се за љубав и добре односе с Богом и људима представља саму суштину греха.

Већина хришћана изгледа да никада није схватила да Бог сматра службом љубави сваки одлазак некеме и понуду да се у љубави поправе нарушени односи. Ми то обично сматрамо неугодном дужношћу, а не службом. Ипак, Библија каже: »Јер кога љуби Господ онога кара, и као отац сина који му је мио.« (Приче 3,12)

Као хришћани, гајимо традиционално уверење да извршавамо Господње дело у свету. Осећамо се угодно кад год се појави ова помисао – радимо Божји посао, сведочимо, проповедамо, поучавамо. Оне који иду »до крајева земаљских« као мисионари проглашавамо радницима за Бога. Сагледавамо вредност рада за Бога и ближње и то показујемо хранећи гладне, одевајући голе и извршавајући своје црквене дужности. Међутим, ако Бог кара и ослобађа греха оне које љуби, да би им помогао да духовно расту, а ти и ја се потпуно посветимо извршавању Божјег дела, зар онда није природно да се понекад суочимо с људима и укажемо им на грешке у њиховом животу и помогнемо да победе и боље извршавају Божју вољу? То је наша дужност.

Обично сматрамо да је »карање и поправљање« служба коју ће сам Бог обавити у животу онога коме је то по-

требно – али без наше помоћи. Не устежемо се да говоримо, понекад готово хвалисаво, о томе како нас Бог може употребити у служби »спасавања« грешника. Ипак, кад се нађемо у прилици да учинимо нешто за онога који можда верује као и ми, склони смо да мислимо како наша помоћ тада није потребна Богу. Тако, плашећи се могућих негативних последица, критике, неуспеха, предрасуда, одбијања – повлачимо се и пропуштамо прилику да се укључимо у службу љубави која поправља.

Често заборављамо да наилазимо и надвлађујемо сличне препреке и у нашим другим службама. Често заборављамо да су, без нарочите силе Светог Духа, и друге службе, као и ова, осуђене на бесплодност и неуспех. Можда, површно гледано, мислимо да те друге можемо лакше прихватити и испунити без учешћа Светога Духа. Сматрамо да је присуство Духа битно за успех само у посебно осетљивим службама. Није ли чињеница да се не укључујемо у службу исправљања необорив доказ да се не ослањамо на Светог Духа ни у другим подручјима наше службе за Бога?

Иако изразе »служба исправљања« или »доследно критиковање« не налазимо у Библији, Писмо спомиње ово подручје духовног деловања. Павле је подстицао Тимотија не само да обавља Божје дело проповедањем Речи, већ исто тако и да »покара, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем«. (2. Тимотију 4,2) Он овако саветује хришћане из Колосе: »Реч Христова нека се богато усели међу вас, у свакој премудрости; учећи и саветујући сами себе.« (Колошанима 3,16)

Колико је времена прошло откад те је брат у Христу упозорио на неки недостатак, у жељи да ти помогне да потпуније и савршеније извршаваш Божју вољу и обављаш Његово дело? Да те је брат, покушавајући то, укорио, како би реаговао? Да ли си душевно и духовно довољно по-

стојан да дозволиш другоме да ти отворено каже оно што је уочио као твоју нарочиту слабост која ти смета да више личиш на Христа? Можеш ли да прихватиш туђе мишљење како да постанеш бољи сведок, бољи отац или мајка?

Можеш ли сагледати добро које би такве критике могле донети, кад би биле учињене искрено, и у правој љубави, под утицајем Светог Духа?

Пилоти авиона с времена на време подвргавају се ономе што се у пословном свету зове стручна провера. Од пилота се тада очекује да потврди своје способности, док поред њега седи пилот надлежан за проверу. Искусни инструктор критикује га и саветује како да своју дужност обавља боље и безбедније. Пилоти такве »летове за проверу« сматрају огромним доприносом већој стручности и безбедности.

Духовни »летови за проверу« под надзором оних којима је стварно стало до успеха, можда и нису тако лоша идеја. То би хришћанима повремено добро дошло. Ако би били обављени у духу љубави и милости, они би побољшали службу за Бога и друге људе.

Бог је употребио Акилу и Прискилу да својим делом љубави послуже за раст и поправљање речитог проповедника Аполоса. Иако је Аполос био »речит и силан у књигама«, он ипак није сасвим тачно објављивао Јеванђеље својим слушаоцима у Ефесу. Иако Аполос није учинио ништа лоше, њему је била потребна нова светлост. Ово двоје понизних и нешколованих људи, произвођача шаторског платна, учинили су важно дело за Бога одлучивши да позову Аполоса и укажу му на озбиљан недостатак у његовом проповедању.

Велики проповедник добро је примио критику! Она му је помогла да духовно узрасте. Ово закључујемо уочавајући промену која је настала у његовом проповедању и

велику благодат коју су многи преко њега примили. (Види: Дела 18,24-28) Из овога видимо да критика која исправља, попут кружних таласа који настају кад камен бацимо у мирну воду, наставља да се шири и утиче на многе животе, после оних које је најпре непосредно дотакла.

»Критика изнесена под утицајем Светог Духа и с моралном одговорношћу као служба једна је од најнеугоднијих, која може највише да кошта«, пише Кенет С.Раундхил у часопису »Хришћанство данас«. (7. јануар 1972. страна 8)

Исти аутор примећује како у Павловом животу налазимо многе примере љубави у акцији критиковања. Они откривају колико је апостол био осетљив за потребе других:

»Он је јавно укорио Петра пред антиохијском црквом због тренутног одступања од чистог Јеванђеља, јер је потицало из страха од јавног мњења и имало утицаја на друге... За јавно одступање био је неопходан и јавни укор (Галатима 2,11-14). Петар због тога није био љут на Павла, а то се види из његових каснијих речи о Павлу у његовој Другој посланици (2. Петрова 3,15). Марко је такође осетио оштрицу Павлове моралне одговорности кад је код Памфилије напустио њега и остале другове (Дела 15,36-40). Овај укор можда је касније допринео да Марко поста-не веома користан сарадник (2. Тимотију 4,11). Љубав која има за циљ добро другог, понекад ће морати да сече да би исцелила.«

Нема сумње, аутор наведеног текста под речју »сече« мисли на многе који се устежу да изврше службу исправљања, као онај лекар кога смо раније споменули, који избегава хируршки захват из стаха да код пацијента не изазове бол. Ми не желимо да код другог изазовемо бол.

Чак је и неустрашиви Павле изразио бојазан да је доследна критика, коју је под утицајем Светога Духа, морао да изнесе, можда била преоштра. Пошто је писмо послао

Коринћанима, Павле се уплашио да је можда предубоко секао, а желео је само да помогне. Бојао се да би вернике у Коринту то могло још више отуђити. Чак је у једном тренутку хтео да повуче своје речи. Павле је знао да је црква у Коринту подељена; сматрао је то незахвалношћу и издајом, јер је од њих очекивао симпатију и подршку. Осећао је каква опасност прети цркви у коју се увукао грех. Зато је сматрао својом дужношћу да им укаже на Божје негодовање према греху. Па ипак, плашио се да је можда био преоштар.

Апостол је ишао тако далеко да је верницима у Коринту открио овај свој унутрашњи сукоб, трудећи се да им помогне да схвате да све то ради у ревности коју му намеће љубав према њима. Његов узвик, који одјекује кроз векове, суштина је сваког узвика оних који се усуде да ступе у ту арену за Бога, да преузму ту болну, мучну службу исправљања. »Јер од бриге многе и туге срца написах вам с многим сузама, не да бисте се ожалостили него да бисте познали љубав коју имам изобилно к вама.« (2. Коринћанима 2,4)

Велики Божји човек тужи због бола за који зна да ће бити изазван, али храбро истрајава на свом послу, оштражен сазнањем да је исправљање које ће доћи и које је плаћено тако великом ценом у ствари резултат деловања исцељујуће љубави. Павле је чинио оно што је морао – упркос неугодности, упркос недостатку радости – јер је у својој дубокој љубави желео само добро тим људима, без обзира на цену и бол који ће претрпети они или он.

Ти и ја се такође морамо прихватити улоге исправљања као израза љубави. Павлови укори Коринћанима били су упућени с циљем да упознају љубав коју је имао изобилно к њима. Ми који желимо да покажемо Божју љубав у животу треба исто тако да чинимо. Кад бисмо тако чинили, не би било више устезања.

Ипак, насупрот другим службама које радимо за Бога, ову никад нећемо обављати с радошћу. Међутим, она је неопходна за духовни раст других, а и нас самих. Библија и саосећа и подстиче кад каже: »Јер свако карање кад бива не чини да је радост него жалост, (обојици, и онеме који даје и онеме који прима) али после даће миран род правде онима који су научени њиме.« (Јеврејима 12,11)

Пре много времена, Бог је заповедио једном младом човеку да позове, не само једну особу, него цео народ, да се поправи: »Вичи из грла«, рекао је Он Исаији, »не устежи се, подигни глас свој као труба, и објави народу мојему безакоња његова и дому Јаковљевоу грехе њихове.« (Исаија 58,1) Судбина Божјег народа, судбина Божјег плана за свет, тада је била на коцки. И још увек је.

Деца коју родитељи не исправљају заиста су оштећена. Има много младих који расту у дисциплини љубави. То је детету чврст доказ да је вољено и да за њега неко брине. Чак и тинејџери, тврде стручњаци који прате њихово понашање, желе да им се каже када направе грешке. Очекују од својих родитеља да их исправе када погреше, упркос чињеници што у таквим приликама гунђају.

Није ли можда исти случај и са многима који греше против људи, или против себе, или против Бога? Можда они, исто тако, желе, иако само подсвесно, да имају неког ко ће довољно бринути за њих и зато имати слободу да их исправља. Није ли управо то начин да се многи поправе, узрасту и исцеле?

Исус је најбољи пример у служби исправљања. Он би узео човеков грех и, својим деловањем, претворио га у средство за усмеравање те особе према небеском царству. Лагање, прељуба, гнев, понос – Он је остао насупрот свему томе и управо то водило је човека или жену ближе Богу. Исус је наишао на оштро трње, али увек се трудио да га претвори у круну!

Никодим, човек који се врло савесно бавио питањем вере и држања закона, познати духовни вођа беспрекорног морала и карактера, осетио је мач духа. Исус се усудио да га запањи чињеницом да њему, Никодиму, није познат ни први корак у науци о спасењу!

Исус се такође сукобио са богатим, младим закоником. С неколико добро одабраних речи, усмерених непосредно према његовој савести, подстакао га је да се први пут искрено суочи са самим собом. Да је овај Христов непогрешиви подстицај био прихваћен, у животу младог човека настале би корените промене. На жалост, младић је одбио да буде исправљен. Међутим, имај на уму да ово одбијање није спречило Исуса да настави ширење своје поруке љубави.

Могло се очекивати да ће га одбити и жена на студенцу. Сигурно ју је уплашио и збунио, вероватно више него младог законика. Његов слободан приступ могла је сматрати грубим поступком. Па ипак, у својој наглашеној осетљивости за људе, Исус је уочио да ова усамљена, и због греха одбачена жена, тражи нешто више од живота. Исусов непосредан прелазак на проблем који ју је мучио, не само да је довео до драматичне промене у њеном животу, већ је изразио и велико духовно пробуђење у њеном граду! Открити жени да је прељубочиница прилично је необичан начин започињања еванђеоског контакта са једним целим градом! Међутим, то је проверен начин да се покаже могућност збивања чуда у исцељујућој служби Божје љубави.

Поуку налазимо у Исусовом односу према фарисејима. Отворени укори које им је неустрашиво упућивао представљају најснажније и најоштрије укоре које је икад ико упутио. Јевреји су се осим свиња, највише клонили змија као нечистих животиња. Исус се није устезао да многе верске вође свог времена сврста међу отровнице. То је учинио у присуству људи који су им били привржени.

Исто тако, рекао им је да су лицемери, покварени у дубини душе. Записивање њихових грехова је једини текст који је Исус написао. Он их је својим прстом јасно исписао на прашњавој јерусалимској улици!

Увређени и разгневлени Његовом отвореном осудом, неки од њих тврдо су одлучили да Га убију. Други, иако тренутно испуњени огорчењем и увређени, целим бићем били су покренути Његовим проницљивим речима. Исус је потресао њихов унутрашњи живот, у неким случајевима тако снажно да је Свети Дух ушао у њих и обавио своје дело. Многи од фарисеја, којима је била упућена Исусова оштра критика, постали су после Његовог узнесења Његови одани следбеници.

Кроз Христову службу исправљања ти и ја можемо упознати животна начела која ће управљати нашим покушајима да другима донесемо исцељење, раст и спасење. Ако их се држимо то ће бити водиља која гарантује сигурност да ће само добро других бити крајњи резултат тих животних прилика у којима нас Бог позива да укором дотакнемо њихове животе.

Прво правило које уочавамо у Христовом животу и Његовом исцељујућем поступању – исправљању, је да нама самима мора постати јасно да само Божја истина може да нападне и сече тамо где је потребно – а не особа која износи истину. Сама истина је довољно оштра да успешно уклони све што није потребно. Све друго је превише тупо и превише оштећује. »Јер је жива реч Божја, и јака, и оштрија од свакога мача оштра с обе стране, и пролази тја до растављања и душе и духа, и зглавака и мозга, и суди мислима и помислима срдачним.« (Јеврејима 4,12)

Ово не значи да морамо правити бич од библијских текстова којим ћемо тући прекршитеља. То значи да наша вест љубави и исправљања нечијег живота или његовог веровања, мора бити чврсто заснована на Божјој речи. Ми

смето носити само вест коју Библија јасно износи. Кад људима станемо насупрот, износећи властито мишљење или предлог, који би они требало да уграде у свој живот, то је најчешће лицемеран начин да им изразимо своје непријатељство и своју жељу да их видимо промењене, или подешене тако да су више у складу с нама, а не у складу с Божјом речју. Ми нисмо добили задатак да мењамо људе, да бисмо их лакше могли прихватити. Наша је предност да помажемо другима да расту тако да би могли бити прихваћени као становници небеског царства.

Кад Библија говори о служби исправљања, она открива чињеницу да то мора бити изведено ослањањем на Реч: »Реч Христова да се богато усели међу вас, у свакој премудрости учећи и светујући сами себе.« (Колошанима 3,16) »Проповедај реч, настој у добро време и у невреме, покарај, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем.« (2. Тимотију 4,2) Нигде не постоји никакво оправдање да другима можемо упућивати укоре и давати савете изнад јасно истакнутих начела и путоказа који се налазе у Писму.

Друго правило које је уцртано у Христов живот и давање исцељујућег исправљања истиче да оно без изузетка мора бити спроведено у истинској божанској љубави. Све мора бити само »владање по истини у љубави«. (Ефесцима 4,15) Исус је увек износио истину људима, чак и кад их је она можда вређала, али не прикривајући Божју љубав. Исус није прећутао ни реч истине. Увек ју је износио с љубављу, бескрајном тактичношћу, пажљиво и љубазно. Ни у којој прилици није био непристојан, нити је показивао непоштовање према другоме. Никад није изговорио ниједну тешку или немилу реч. Никад није изазвао бол. Није нападао нити осуђивао људске слабости. Говорио је истину, али то је чинио само у љубави. Разликовао је лажну побожност, недостатак вере и завист. Али док је изговарао и најоштрије укоре у Његовом гласу осећале су се сузе.

Исус нас позива да онако као што је Он чинио покажемо Божју љубав свету. Нежно, али силно, и само за исцељење других. Каже се да је искреност без љубави окрутност, а љубав без искрености сентименталност. Божја деца знају да права љубав обухвата искреност, а божанска искреност садржи љубав. »Критиковање, попут кише«, писао је Френк Кларк, »треба да буде довољно нежно да негује човеков раст, а не да га у корену уништи.«

Способност успешног састављања истине и љубави самом човеку је немогуће. Ти и ја то не можемо постићи, као што не можемо зарадити своје спасење, као што не можемо на прави начин волети себе, волети особе које нас одбијају или опростити оно што је неопростиво. То је потпуно изван нашег домашаја. Ипак, »ви нећете говорити, него Дух Оца нашега говориће из вас«. (Матеј 10,20)

Кад дозволимо Светом Духу да нас употреби, кад смо спремни да прихватимо опасност извођења овог важног и деликатног задатка за Бога, животи који су иначе чврсто затворени можда ће се отворити Очевој правди. Можда ће бити задобијена победа за царство Божје, до које иначе никад не би дошло. Први бол и гнев, који обично прате овај посао, могу бити болови рађања, гласник новог живота, новог рођења у Христу! Љубав и истина ће се сјединити да изврше посао сечења. Али то ће се збити само да донесе оздрављење и спасење!

Неки говоре »у љубави«, али боје се да кажу истину. Њихове речи су безначајне. Други говоре »истину«, али не у љубави. Њихове речи уништавају. Милошћу Божјом можемо говорити истину у љубави.

А кад тако чинимо, чуда се догађају.

Љубав је исповедање

*»Исповедајте дакле један другоме грехе,
и молите се Богу један за другог,
да оздрављате.«
(Јаков 5,16)*

Те спарне чикашке вечери, седећи у молитвеном дому једне протестантске заједнице, уживао сам у својој побожној наклоности према људима који су долазили на проучавање. Били смо полазници семинара »Добар хришћанин«. У истом реду седели смо ми, студенти, са глатко избријаним лицима на којима се читала наша способност да на грчком тумачимо Јеванђеље по Јовану. Седели смо заједно, одевени у свечана одела, са краватама, добро угланцим ципелама и пажљиво зачешљаном косом. Мирисали смо на лосионе после бријања и тонике за косу.

Никад раније ни на једном месту нисам видео тако разнолику групу људи, људи које ретко виђате, али који се уклапају у вашу слику коју замишљате кад читате библијски

текст о потреби да хранимо гладне и одевамо голе. Сви су били ту – алкохоличари, наркомани, проститутке и обични, свакодневни беспосличари.

Углађени мушкарац који је стајао напред, у сивом оделу, са оштро испегланим ивицама на панталонама, проповедао је монотono. Тешко га је било пратити. Моје мисли лутале су, од поуке коју бих волео да му дам да поправи модулацију гласа до питања да ли је ико икад спровео истраживање о присутности на оваквим часовима и упоредио са бројем оних који су после тога чекали у реду за вечеру.

Моје размишљање било је привремено заустављено неочекиваним, готово запрепашћујућим тоном нашег говорника. Читао је неке текстове којима је очигледно желео да остави утисак на слушаоце. »Сви ми као овце зађосмо«, објавио је. Погледао сам студента који ми је био најближи и подигао обрве. Он је полако климао главом, као да потврђује да се слаже са мојим неизговореним речима да је ово свакако текст који сасвим одговара скупу какав је био овај који смо посматрали. »Па нека чују то«, шапнуо сам му. »Истина не може никоме нашкодити.«

»Свако од нас се окренуо својим путем«, наставио је проповедник, оснажујући моје мисли о људској деградацији која ме је окружавала.

»Сви сагрешише и изгубили су славу Божју.« Опет одговарајући текст.

Затим, кад је говорник смањио свој глас и прешао на примену ових текстова, моје мисли наставиле су да лутају. Кад је проповед била завршена, наша група је на брзину разгледала изложени материјал и почела да се разилази. Излазећи из дворане, један од студената, мојих другова, приметио је: »Нас су учили да овакву врсту послова треба препустити другима.«

»Ја бих рекао да смо заиста срећни«, брзо сам одговорио. Остале добро неговане главе климајући сложиле су се.

Касно те вечери, кад сам се вратио у стан, са задовољством сам написао извештај о свом двочасовном праћењу часа. Попунио сам још један образац и, после дугог дана, са задовољством сам искористио прилику да се најзад стропоштам у кревет. Али сан ми није лако долазио.

Из неког разлога, речи тог необузданог проповедника вртеле су ми се по глави. »Сви ми као овце зађосмо...« »Сви сагрешише и изгубили су славу...« Сећао сам се како је дуго посматрао последњи ред, у коме смо ми студенти седели, када је рекао: »Свако ко је вечерас присутан у овој просторији је грешник«. Сећао сам се како сам тиме био збуњен и питао се зашто му нико није рекао да смо гости семинара. Коначно сам утонуо у немиран сан.

У данима који су уследили, речи тог проповедника нису ми излазиле из памети. Настављале су да обављају свој посао кроз наталожене наслаге мога »ја«, док није дошло време да више нисам могао да издржим њихов притисак. Коначно су ме натерале да се суочим с чињеницом коју раније нисам хтео да признам – Ја сам грешник!

Сва тежина овог изненадног унутрашњег сазнања прокопала је рупу кроз мој понос и самозадовољство и омогућила ми да сагледам себе какав сам стварно – грешан, себичан, охол, пун непријатељства, без љубави и стрпљења и неспреман да прихватим друге.

Очајан, без наде, на крају сам изашао пред Бога са оним што ми је недостајало кад сам Му пре долазио – искреношћу. Кад сам видео себе какав стварно јесам, није ми остала ниједна друга могућност. Могао сам само да признам своју огромну неправедност и беду.

Тада је настала потпуна промена. Пре него што се то догодило, Исус ми је само упола био потребан. Наравно, теолошки сам знао да својом послушношћу Божјим заповестима, слагањем са начелима Цркве и службом Богу не могу зарадити спасење.

Међутим, кад је у питању истинско духовно искуство, дозволио сам свему томе да подигне препреку између Христа и мене. Закључио сам да, пошто све то извршавам, сасвим сам добар верник. Изгледало ми је да ће ми на неки начин моја верност помоћи да дођем мало ближе Богу него остали људи, који нису били тако верни као што сам то ја за себе мислио.

Бог је морао да ме опомене мојом властитом бедом. Почињући речима оног проповедника, коначно сам упознао своју личност. Сада знам да, без обзира колико сам послушан, колико је исправно моје веровање, с колико пожртвовности служим, никад нећу бити бољи него нека друга особа која је можда лопов, проститутка или алкохоличар. Показало се да пристојна одећа коју сам носио у ствари су само рите. Разумео сам да сам, без обзира на свој спољашњи уредни изглед пред продорним Божјим погледом био само бедни грешник.

Сад знам да ми је потребно онолико опроштења колико год могу добити. Потребно ми је исто као и »најгорој« особи на свету. Исто ми је толико потребан Исус Христос као Спаситељ. Могу само потпуно да се ослоним на Њега као Спаситеља, као и оно мноштво бедних са семинара. Увидео сам да нисам ни у каквој духовној предности у односу на њих.

Ми људи нисмо свесни размера своје грешности. Не признајемо довољно.

Исто тако, сећам се прилике кад сам први пут био присутан на једном скупу »Анонимних алкохоличара«. Веома поштовани вођа из наше цркве иступио је и представио се. Никад нећу заборавити колико сам био изненађен. »Ја сам Том«, рекао је. »Ја сам алкохоличар.«

Све у мени побунило се против такве изјаве. Пожелело сам да викнем да он то није. Желео сам да кажем другима све о његовом добром карактеру. Знао сам да годинама

није попио ни кап алкохола. Желео сам да му кажем да не сме да се тако понижава.

Том је наставио. Мирно је испричао окупљенима како је престао да пије чим је своју руку ставио у руку божанске силе. Рекао је да, чак и после свих ових година успешне борбе против алкохола, зна да се никад не може поуздати у себе, јер је био, и сад је, и увек ће по природи бити алкохоличар.

После тога Том ми је испричао да само искреним признавањем своје слабости пред другим људима, који се такође боре са истим проблемом, успева он и сви остали из друштва »АА« да постигну победу у личној борби против алкохола. Од тог времена често изнова размишљам о правој искренности која се јасно видела на том састанку. Осећао сам дух јединства и другарства код тих људи и жена који су се без устезања, заједнички суочавали са својим стањем и својом потребом. Понос, себичност и претварање нису могли постојати у истој атмосфери у којој су се чула признања »ја сам алкохоличар«.

Познајем многе особе у нашем граду које су се промениле захваљујући деловању тог друштва. Знам многе људе који су, као и Том, били његови чланови, не због помоћи коју су могли добити, већ само због других. Својом искреношћу и отвореним исповедањем, они су пружили руку помоћи другима који су се борили.

Какво би тек било богослужење, на коме би проповедник устао и рекао: »Ја сам Том. Ја сам грешник.«

Наша богослужења сачињена су од певања, молитава и проповеди. Свако од овога има своју посебну вредност. Међутим, да ли си икада био присутан на скупу на коме је било одвојено време и створена атмосфера за исповедање греха и погрешака? Кад би тако било, колико би верника затурило кључ од свог аута управо у време кад треба кренути на богослужење? Ова идеја није ни уоби-

чајена, ни угодна. Међутим, Библија нам каже, као што је рекла и многим генерацијама до сад: »Исповедајте дакле један другоме грехе, и молите се Богу један за другога да оздрављате.« (Јаков 5,16)

Исповедање кошта. Оно иде до пуке стварности, до висине на којој понос и его заиста немају места. Оно те присиљава да умреш своје »ја«.

Исповедање боли. Оно, део по део, извлачи напоље омиљене грехе.

Али, зар то мора бити тако тешко? Признавање повређује понос. Мртав човек нема поноса. А прави верници су мртви себи.

Бог је признавање представио као пут живота. Он хоће да живимо са сталним исповедањем Њему, и кад је потребно, другима. То је једини пут којим можемо да обезбедимо Његово стално доступно и стално потребно опрштење. Грешни какви јесмо, не можемо бити ниједног тренутка без Њега. Бог нам не може опростити ако Га не прихватимо, а не можемо Га прихватити ако нисмо признали.

Живот са сталном потребом за исповедањем неопходан је у успостављању сталне љубави према Богу. Исто тако, то је неопходно за наш однос љубави према другима. Као што признавањем својих погрешака Богу добијамо Његово опрштење, тако признањем својих погрешака људима добијамо њихово опрштење.

У својој молитви исповедања не можеш се ограничити само на покајање што си као тринаестогодишњак украо неку мању своту новца, или што си прекјуче упутио грубу реч брату. Кад истински признајеш, можеш много више да кажеш. Мораћеш да схватиш да си по природи грешник, увек склон греху, и моћи ћеш да живиш праведно само ако се потпуно, непрестано ослањаш на Христа.

Исто тако, у нашем признавању људима, суштина свега налази се у спремности да сагледамо огромну раширеност болести греха. С овим на уму, признање добија нову улогу у нашој служби Богу. Хришћанин не мора да признаје другима грешна дела, почињена у прошлости, која немају везе с њима. То што би они за њих сазнали без икакве је вредности, можда би могло да их и повреди.

Међутим, хришћанин треба да призна своје себичне склоности, угушену савест, недостатак љубави. Он тако може добити олакшање и подршку, а својим признањем слободу и победу од Бога. Исто тако у томе може сагледа-ти своје најдубље потребе и примити исцељујућу терапију захваљујући нарочитим молитвама које ће остали верници упутити за њега. Тако Бог гледа на јавна признања у кругу верника.

Осим признања Богу насамо, и »јавних« признања у хришћанској заједници, постоји и исповест срца срцу. Исус је на то мислио кад је рекао: »Зато дакле ако принесеш дар свој к олтару, и онде се опоменеш да брат твој има нешто на те, остави онде дар свој пред олтаром, и иди пре те се помири с братом својим, па онда дођи и принеси дар свој.« (Матеј 5,23.24)

Исус је овим хтео да истакне да дарови немају вредност пред Богом ако нисмо у добрим односима са свим људима. Начин који је Бог показао вернику да би дошао у склад са оним коме је можда учинио нешто нажао је исповест насамо. Ово обнавља добре односе. И духовни живот поново тече.

У Божјим очима, вредност признања је тако велика да га је учинио саставним делом богослужења. Он нам не оставља да бирамо хоћемо ли тако чинити или не. Као што нам заповеда да се молимо, да сведочимо, да проучавамо Реч, Библија нам исто тако заповеда да се исповедамо: »Исповедајте дакле један другоме грехе, и молите се

Богу један за другога, да оздрављате.« Исповедање мора бити саставни део нашег живота ако желимо да добијемо здравље – духовно, душевно и физичко. Оно зависи од тога да ли ћемо прихватити овај савет или не.

Није ли можда узрок што тако мало духовног, емоционалног и чак физичког здравља постоји у савременој Цркви у томе што се тако мало исповедамо? Да ли смо створили такву атмосферу у Цркви да су отвореност и искреност потпуно обесхрабрани?

Већина људи води живот тихог незнања. Ово је истина о многим савременим људима – и душевно и духовно – у Цркви и изван ње. Док не престанемо да глумимо побожност и искрено не сагледамо своје право стање и потребе, док не почнемо да признајемо своје грехе један другоме, заједнички се боримо против њих, како то Бог жели, мало ће победа бити извојевано.

Наше схватање о исповедању не треба да буде круто. То не треба да буде нешто у чему се претерује, не треба га претварати у лицемерна сведочанства о недоличним догађајима, због којих ћемо касније зажалити што смо их споменули.

Постоје три облика исповедања. Греси могу бити такви да их можемо изнети само пред Бога. Они могу бити и такви да их треба признати и ономе коме смо сагрешили. Или могу бити јавни прекршаји које треба јавно признати.

Ако се признање учини у одговарајућем облику, оно ће тада одговарати Божјој замисли – постаће једна од највећих сила за преношење љубави и духовног здравља. Признавање ствара атмосферу у којој Свети Дух може успешно да делује у човековом животу.

Неразумевање и устезање од чина исповедања можда потиче од чињенице да је то на први поглед једино подручје духовног живота и искуства у коме нема непосредног Исусовог примера који бисмо могли следити. Постоји

Христов пример за молитву, суочавање с грехом, опроштење, карање и исправљање, показивање љубави према онима који је не заслужују. Али, не и за признавање греха. Исус никад није учинио грех. Међутим, можемо следити Господњи пример поштења, отворености и слободе за признавање потребе и слабости. Овако гледано, иако је био чист и без греха, Христос је живео с признавањем, како се онда усуђујемо ми, који смо грешници, да живимо без спремности да признајемо?

Исус је отворено говорио о готово несавладивим искушењима и притисцима са којима је морао да се суочи. Оне страшне ноћи у врту, с теретом целог света који је пао на Њега, Христос је признао своју слабост и рањивост. Осећање потребе за подршком готово Га је надвладало. Ипак, био је толико јак да је потражио подршку својих најближих ученика. »И узевши Петра и оба сина Зеведејева забрину се и поче тужити. Тада рече им Исус: жалосна је душа моја до смрти; почекајте овде, и стражите са мном.« (Матеј 26,37.38)

Исус се бојао, осећао се слабим за огроман задатак који је стајао пред Њим и зато је искрено и пред својим следбеницима и пред самим Богом тражио од Њега ако је могуће, да га не извршава.

Овим незаборавним примером Исус је доказао да исповедање иде даље од признавања греха и погрешака Богу, другој особи, или заједници. Његов живот открио је да начело исповедања захтева потпуну искреност пред Богом и пред људима, када су у питању наше слабости и потреба да се ослонимо на Бога.

Бог мрзи претварање. Ананија и Сапфира претварали су се да су одани верници младе Хришћанске цркве. Наоко религиозни људи, чији морал и честитост вероватно никад не би дошли у питање пред осталим верницима,

покушали су да преваре и закину Бога. Својим животом платили су цену коју је Бог тражио за претварање.

Исус је жалостан у срцу због фарисејског лицемерја и лажи, упутио најоштрије укоре начину на који су јавно показивали своју унутрашњу исквареност. Али, учинио је то с бескрајном љубављу.

У својој проповеди на Гори, Исус је рекао да ниједан који се показује да јесте оно што није, или чије речи не откривају његова права осећања, није у истини. Све што Божје дете чини треба да буде прозирно као Сунчева светлост.

Ипак, само Божјом милошћу можемо живети без претварања да смо бољи или друкчији него што у ствари јесмо и на прави начин успешно показати Божју љубав у свом животу.

Задобијати људе да признају истину о себи био је један од највећих задатака које је Исус имао. Са многима то никад није успео и ти људи никад нису признали своје грехе. Они никад нису признали своју потребу за Исусом као Спаситељем. Код других је успео и они су постали Његови следбеници.

Многи данас пропуштају све, јер се, такође, боје праве истине о себи и својим потребама.

Како је трагично схватити да се разлог што многи оклевају налази у њиховој јакој жељи да дођу до оног што им недостаје – до љубави и прихватања. Из страха да ће бити одбачени кад други буду сазнали праву истину о њима, не откривају ни пред ким, чак ни пред Богом, своју праву личност.

То је погрешно усмерена потреба за љубављу и прихватањем. Већина људи тако безнадежно жели љубав да ће учинити готово све да је добије, укључујући и претварање да су оно што нису, или представљање да су бољи, преда нији, љубазнији него што стварно јесу. Они се претварају пред људима, пред Богом, чак и пред собом.

Ти, као Божје дете, у огромној си предности да постанеш отворен и искрен. Уверен си да те Бог прихвата таквог какав јеси. Како је онда лако да и пред људима будеш такав какав јеси. Ова слобода да будеш то што јеси један је од најокрепљујућих дарова које ти Бог даје. Не мораш да остварујеш нарочите успехе, да се бориш да би уверио друге да мисле о теби да си нешто што у ствари ниси – јер у Христу, ти си све што треба да будеш.

Особа која не може да призна истину о себи, безнадежан је роб, спутан теретом живљења у лажи. Није чудо што Библија каже да исповедање доноси здравље! Кад се неко исповеди Богу, он добија Божју љубав и праштање – постаје потпуно слободан и све ближи Богу. Кад неко може бити искрен пред друштвом, и слободно представити себе и своје потребе, он има чврст основ за добро здравље и све тешњу заједницу с људима.

Међусобно признавање, поверење и дељење потреба чине да људи приђу ближе једни другима. Дух отворености ствара атмосферу у којој може деловати Божји Дух, сједињујући животе људи међусобно и са Богом. Исповедање је увек било део оживљавања, део сваке значајне заједнице која је стварала промене у животу.

По закону људског живљења, закону који је успоставио сам Творац, искреност и исповедање стварају љубав, блискост, јединство и заједништво. Не бити искрен и отворен значи не волети.

Апостол Павле је пример духовног вође чији је живот био отворен и прозиран. Он није настојао да сакрије своје проблеме и слабости. Павле, најобразованији од новозаветних писаца, најбољи теолог, најуспешнији мисионар и проповедник Јеванђеља, био је понизан и довољно отворен да у писму младом проповеднику-приправнику, Тимотију, призна »да Христос дође на свет да спасе грешнике од којих сам први ја«. (1. Тимотију 1,15)

Кад свет буде уверен у неограничену искреност верника, једних према другима, многи ће бити привучени том исцељујућем и освежавајућем заједништву. Људи данас теже за тим, и у Цркви и изван ње. Многи су уморни од претварања. Они желе да нађу атмосферу у којој ће слободно моћи да буду оно што јесу.

Зар Црква не треба да буде тврђава изграђена да заштити и уздигне такву врсту заједништва и љубави? Зар људи и даље треба да иду у барове и на састанке за групну терапију, покушавајући да пронађу то заједништво? Зар Црква, благословена даровима Светог Духа, не треба да буде то место? Зар Црква не треба да буде позната по заједништву? Зар неће бити светионик који ће изгубљене људе водити из мрака у светлост? У заједницу Исуса Христа? У атмосферу Неба и нове Земље? У ону која једина може да испуни празна срца усамљених?

Без отворености, опуштености и признавања, Црква не може довести грешнике у своју заједницу. Не може да изврши задатке проповедања истине.

Исповедање, које представља основу пробуђења, реформе, евангелизма, сведочења, пријатељства и заједништва, заслужује своје право место у Цркви.

Библија показује да, што је човек духовно јачи, већа је његова склоност ка исповедању. У Писму често срећемо описе греха и слабости дивова вере. Налазимо њихово исповедање Богу, својим савременицима и нама. Све је то јасно и снажно записано надахнутим пером, које је верно сачувало све њихове победе за Бога. Адам, Мојсије, Давид, Илија, Јона, Исаија, Јован, Петар, Павле и многи други оставили су за собом извештај о својим борбама. Из њихове сломљености и признања извире духовно здравље и живот за многе.

Љубав је заједништво

*»Ако ли у виделу ходимо, као што је Он сам у
виделу, имамо заједницу један с другим.«
(1. Јованова 1,7)*

Успех или неуспех Христовог задатка на нашем свету зависи од тога да ли ће Га људи веровати као Сина Божјег или неће. Ако не би, Његов живот, Његова бесконачна жртва и Његово васкрсење били би узалудни.

Како је могао да докаже тако скептичном свету да је Он Христос који је дошао да спасе човечанство. То је морао да постигне за само три године, за тако мало времена којим је располагао.

Створио је групу, заједницу од дванаест људи који, осим Јуде, нису имали ни образовања ни изграђеног понашања и који су се међусобно разликовали по склоностима и карактеру. Са нашег људског становишта и искуства, тешко можемо замислити метод за остварење тако великог подвига као што је био Исусов задатак.

Могли смо очекивати да ће покушати да задобије поданике и докаже своје божанство усредсређујући се потпуно на чињење дела и чуда. Међутим, налазимо да је Он увек чинио чуда само да задовољи основне људске потребе, а не да се лично докаже. Исус је знао да је Бог вековима показивао Израиљу чуда, а они су се и даље противили Његовој вољи. Христос је знао да натприродна дела, без обзира колико пажње и одобравања могу задобити, неће бити довољна да створе наше поверење у Њега као нашег вечног Спаситеља.

Исус је могао да ограничи своју службу у свету на логично излагање истине о себи. Могао је бити сасвим уверљив у својој логици и убедљив са својим доказима. Али, Он је знао да разумевање истине није довољно да промени живот људи и припреми их за Небо. Целокупно настојање Божанства да премости јаз до човечанства које је пропадало захтевало је нешто више.

Христос је могао да дође у људском телу, да чини чуда и проповеда истину. То би пробудило занимање и обавестило људе о вечним темама. Али, Бог је одлучио не само да освоји мисли и разум, већ да задобије и срце.

Како? Тиме што ће послати Исуса Христа да успостави заједницу љубави на свету каква никад није била виђена нити је могла да се замисли.

Бог је љубав. »Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао, да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни.« (Јован 3,16) Бог најбоље делује у љубави. Сада је био спреман да повуче потез за који је знао да ће бити најуспешнији у задобијању људи за вечност.

Најбољи Небески Дар, који је дошао да открије Божју љубав, отпочео је своје деловање стварајући малу заједницу од дванаест људи.

Исус је желео да дотакне и покрене што више људи. Требало је да освоји цео свет. Али, иако је цео свет стајао

пред Њим, одлучио је да своје напоре усредсреди на откривање Божје љубави малој групи људи. Исус је знао да поверење у Његово божанство и успех целог Његовог подухвата за све људе света зависи најпре од Његовог успеха у раду са својим ученицима. Стварање заједнице с Богом и једних с другима, са новим вредностима заједништва људи који брину и воле, давало је нарочити лик Његовој служби.

Непосредно пред своју смрт, Исус је у молитви вапио Оцу изражавајући своју тежњу за таквим јединством и блискошћу међу својим следбеницима. Он је то гледао као најснажнији доказ свету да је Бог дошао као човек, да је потпуно исказао своју љубав и опредељење за спасење људске породице. »Да сви једно буду«, молио се Христос, »као ти, Оче што си у мени, и ја у теби; да и они у нама једно буду, да и свет верује да си ме ти послао.« (Јован 17,21)

Господ је знао да ће људи веровати радосној вести, да ће хришћанство изазвати промену у свету само ако грешници буду привучени животом оних који ће на делу показивати Божју љубав у несебичној, јединственој заједници која за сваког брине. Његов план је био да Божју љубав покаже у стварној љубави коју ће Његови следбеници имати једни према другима. Његове следбенике сједињује Његова љубав. А кад свет види ту љубав, сам ће сведочити да је Господ у тој заједници.

У завршним часовима свог земаљског живота, приликом успостављања Вечере Господње међу онима за које је заложио себе самог, Исус је истакао нарочиту, најјучљивију карактеристику по којој ће Његов народ бити познат свету: »По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом.« (Јован 13,35)

Исус је унапред видео да ће ова заједница љубави, коју је Он започео међу дванаесторицом, постати велики, привлачни, силни доказ свету и свемиру да Божја љубав може

бити трајно усађена у људска срца. Ово је постало покретачка сила у животу људи која их привлачи к Њему.

Христос је нама, својим следбеницима, дао одговорност да покажемо постојање своје вере и постојање свог Спаситеља начином на који ћемо се односити један према другоме.

Треба да схватимо величину Христове бриге о вредности заједнице која постоји у Његово име. Треба да схватимо да се Он стара о њој, да све своје улаже у њу. Кад будемо способни да увидимо њену стварну вредност, бићемо приморани да себи поставимо питање: У којој мери је заједништво како га је Исус замислио присутно у савременој Цркви? Да ли је Спаситељева молитва, који је ускоро требало да буде жртвован («да сви једно буду... да и свет верује да си ме ти послао»), добила одговор у животу хришћана из наше генерације?

Није добила. Не довољно. Највећа потреба у савременој Цркви је њена потреба за љубављу, за јединством и заједништвом. Свету данас није ништа толико потребно као доказ о Христовој љубави који долази преко људи. Цело Небо чека на људе преко којих ће Бог моћи да открије ову силу хришћанства.

Зар овакво заједништво мора остати само сан? Када ће постати стварност? На основу речи самог Господа знамо да не можемо искусити ни пунину духовног живота, нити истински посведочити о Божјој љубави док се то не оствари.

Основно практично питање које нам се сада намеће је: да ли ти и ја можемо нешто одмах учинити, нешто чиме би било омогућено стварање овог толико потребног заједништва? Или ћемо само гледати и седети у позадини чекајући да Бог то учини?

Џорџ Вебер, у књизи »Црква на задатку«, овако пише: »Никакав однос љубави не може се развити ако не постоји

конструкција на којој може расти.« Ово је основно начело људског поступања. То је истина, било да се ради о љубави између две особе, или између човека и Бога, или између више људи, као што је то случај у животу Цркве. Бог нам је дао одговорност да стварамо атмосферу која ће најбоље послужити Светом Духу да развије заједницу љубави међу нама. Бог је одговоран за вино, али ми морамо обезбедити суд. Бог ће запалити пламен, али ми смо одговорни да обезбедимо свећу.

Шта је најбоље средство за стварање хришћанског заједништва? »Убеђен сам« каже Хауард Шнајдер у часопису »Хришћанство данас«, »да ће се коиноиа (заједништво) Светог Духа вероватно догодити кад се хришћани буду неформално састајали.« Лоренс О. Ричардс у књизи »Ново лице за цркву«, пише: »Природна сила заједништва групе и надмоћна сила Светог Духа која ради кроз даровите појединце, ослобађа, мења, и отвара вернике једне према другима и према Богу. Пробуђење цркве захтева пробуђење у животу верника. Да би се ово догодило, црква мора постати Црква.« (Страна 173)

Кит Милер, у књизи »Укус новог вина« каже: »Ми смо открили да хришћанство није уопште религија, већ стварни креативни живот, живот у коме имамо слободу да будемо искрени о себи, да се међусобно прихватамо и волимо, да волимо Бога јер је живи Христос усред нас... задобијајући нас за себе и за свој свет. Изненада смо имали нешто стварно да кажемо, нешто 'што видесмо и чусмо!' Заједно!« Затим, на крају књиге, каже се следеће: »Ако искрено желиш пробуђење у својој цркви, тада ћеш морати да имаш живу, растућу заједницу људи који су нежно стављени у вино новог живота. Ова породица биће духовни дом, право средиште Христове цркве у коју ће доћи и други људи, да би били вољени и наново рођени.« (Страна 115)

Већ смо видели да је Исус усадио дубину, квалитет и топлину у међуљудске односе какви никад пре тога нису виђени. Он је одлучио да оснује малу групу од дванаест људи. Незаборавно је приказао силу и могућност малих група богобојазних људи. Он је учио да такав састав има нарочити квалитет који чини чуда у нашем животу. »Јер где су два или три сабрани у име моје онде сам ја међу њима.« (Матеј 18,20)

Павле очекује да хришћани буду дубоко повезани једни с другима, да један другог снажи и подупире у заједништву. »Носите бремена један другог, и тако ћете испунити закон Христов.« (Галатима 6,2)

Бог користи појединце да преко њих спасе људе, али Он жели да појединци помогну својој браћи у њиховом духовном сазревању у заједници. Он жели да стекну духовни увид у посвећење, помажући им у оквиру духовне заједнице љубави. Исус је знао да ће искреност тог заједништва понекад изазвати бол. »Проповедај реч, настој у добро време и невреме, покарај, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем.« (2. Тимотију 4,2) »Реч Христова да се богато усели међу нас, у свакој премудрости учећи, светујући сами себе.« (Колошанима 3,16)

Без заједништва које је Исус показао својим ученицима, нећемо моћи да доживимо потпуне, силне, узвишене вредности љубави, за које је Господ желео да постане обељје Његових следбеника. Без обзира колико има истиниту науку, или колико је успешна и активна њена организација, без овакве заједнице љубави Црква неће испунити свој задатак.

Кад се јаве нови почети пробуђења и реформе, то се најпре оствари у духовном заједништву. С друге стране, кад се заједништво умањи или занемари, и пламен пробуђења се гаси.

Јован, ученик који је непосредно од Исуса упознао вредност Божје љубави, пре много времена је писао: »Ако ли у виделу ходимо, као што је он сам у виделу, имамо заједницу један с другим.« (1. Јованова 1,7)

Ако у свом животу желимо да покажемо Божју љубав, морамо то заједно чинити. Ово заједништво значи много више од заузимања исте тапациране клупе у цркви за време службе. Богослужења често бивају формална, јер нам је тако добро и угодно. Нико не мора лично да се укључи и преузме неку одговорност. Ово је страно библијском концепту, по коме сви верници представљају свештенство, према коме свако служи свима другима. Укоченост и хладни формализам крајња су супротност фанатизму, али и једно и друго су опасне сотонске обмане.

Преко седмице верници треба предано да обављају еванђеоски посао. У цркви могу да поделе своја искуства. Такав скуп може бити као храна гладнима. Он може унети нови живот и свежу снагу. Кад хришћани схвате велику потребу да треба да раде као што је Христос радио за људска бића, њихови радосни извештаји биће испуњени силом.

Осим проповедања, Црква треба да да прилику свима који љубе Бога да изразе своју захвалност и обожавање. Верници могу то да пропрате молитвом и личним сведочанством. Свако треба да осећа да је његова помоћ у стварању живог богослужења добродошла. Уместо да наша богослужења постану само пука форма, ми треба да размењујемо мисли, сведочимо о свакодневним искуствима и створимо прилику за давање хвале. Тако уједињени у Христу, бићемо ојачани за невоље и искушења. Не можемо бити Божја деца, а истовремено се повући у себе. Свако од нас је део целог човечанства. Свачије искуство биће у великој мери одређено искуством осталих верника. Ако се окупљамо са циљем да овако служимо Богу, моћи ћемо

да примимо многоструке благослове. Такво заједништво донеће нам задовољство. Божја љубав блистаће из нас. Сви жељно очекујемо исто Небо за свој вечни дом. Зато већ сад можемо имати најлепшу и најразумнију заједницу. Наше јединство може бити чудо на Земљи.

Ова заједница љубави са другом Божјом децом – овај предукус Неба већ ту на Земљи – дар је милости. Наш Отац жели да доживимо ово освежење, промену, исцељујућу љубав. Он жели да то покажемо у свом животу. Када не желимо и не тражимо овај дар, ово искуство љубави, ми Га у ствари потпуно одбацујемо.

Немојмо дозволити да се то догоди.

Љубав је и осећање

*»Радујте се с радоснима,
и плачите с плачнима.«
(Римљанима 12,15)*

Госпођа Вудрум, стара 55 година, живела је као удовица у Чикагу. Свој живот завршила је бацивши се са терасе свог стана који је био на дванаестом спрату.

Кад је искакала, насмешила се и махнула домару.

У њеној соби пронађена је порука: »Не могу више да издржим ни један дан у усамљености. Немам пријатеља. Не примам никакву пошту. Нико ме не зове телефоном. Не могу више то да издржим.«

Њени суседи су изјавили: »Нисмо знали да се тако осећала.«

Суседи госпође Вудрум представљају пример недостатка љубави у људском друштву. Не марити за туђа осећања значи не марити за ту особу. Не можемо истовремено волети и не марити.

Људи живе у сфери осећања. У њој се налазе наша надања, потребе, лична обележја, наше право ја...Исто тако у тој сфери наш живот може најбрже и најдубље да додирне животе других.

Људи су бића обдарена осећањима. Кад би човек бирао жену за себе само по разуму, чињеницама и логици, тада би сасвим довољно било да у компјутер убаца своје податке и податке неколико жена, и препусти машини да му одабере животну сапутницу.

Међутим, многи се потпуно супротстављају логици када се заљубе. Људска бића бивају привучена једно другом и тада се између њих развијају осећања. Човек или жена ступају у брак зато што осећају да је та друга особа једина коју желе, не проверавајући много његове или њене вредности.

Ако неком послу одузмемо осећање уживања, изазова и задовољства, он постаје мукотрпан. Одузми осећања браку и он ће постати мукотрпна заједница.

Човек и жена могу имати заједничке идеје, веровања, новац, храну, а да ипак остану странци. Али, ако се међу њима развила љубав, и ако их повезују осећања, тада им брак доноси радост.

Осећања која човек има према некој особи могу надвладати његово мишљење о њој. Шта моја супруга мисли о мојој интелигенцији, способностима и физичком изгледу није толико важно као оно што она осећа према мени као свом мужу. Ако су њена осећања према мени добра и топла, тада моја неспособност да брзо рачунам, или да свирам клавир, или мој грбави нос не значе много за опстанак наше заједнице.

Како закључујеш у кога можеш имати поверења као у најбољег пријатеља? Зар то није особа за коју осећаш да ти је најближа?

Психолози су открили да су осећања, мање или више суштина људског живота. Да би неког добро познавао, мораш познавати његова осећања. Упознај се са оним што неко има у мислима и моћи ћеш с њим да разговараш о идејама. Али ако се упознаш са његовим осећањима, знаћеш шта му је у срцу.

У овом времену када смо почели да се бавимо комуникацијама, идејама, ставовима, веровањима, неопходно су нам потребни људи који ће деловати на подручју осећања – људи који су спремни да активно раде и који схватају да је најбоља димензија осећања – љубав. Потребно је да доживимо осећања других и да им то покажемо на најупечатљивији и најприкладнији начин.

»Радујте се с радоснима и плачите с плачним«, каже Божја реч. (Римљанима 12,15)

Исус је тако чинио. Он се поистоветио са осећањима других. »Јер немамо поглавара свештеничкога који не може пострадавати с нашим слабостима...« (Јеврејима 4,15)

Исус је показао љубав, милост и саосећање у сваком свом поступку. Његово срце увек је саосећало са човечанством. Узео је на себе нашу људску природу да би задовољио наше потребе. Сиромашни и понижени нису се бојали да дођу к Њему. Његова љубав привлачила је и малу децу. Она су се радо пењала у Његово крило и нетремице гледала у Његово љубазно, стрпљиво, мисаоно лице са кога је зрачила љубав.

Исус није прећутао ниједну реч истине. Али увек је говорио с љубављу, тактом, промишљено и љубазно. Никад није био груб. Никад није изговорио ниједан укор, ако то стварно није било потребно. Није марио за себе. Увек је мислио о другима. За њега је сваки појединац био драгоцен. Он је увек у себи носио своје божанство. Али исто тако нежно се бринуо за сваког члана људске породице.

Ако и ти и ја, као Христос, показујемо дубоку љубав према другима, тада ћемо се укључити у службу осећања. Ићи ћемо другим људским бићима, као што је чинио Исус, наш Првосвештеник, са искреним саосећањем за њихове слабости. То не значи да ћемо због тога изгубити своје лично обележје. Ово ће нам помоћи да схватимо осећања других.

Морамо ставити себе на њихово место. Морамо доживети њихова осећања, понети њихове потешкоће, разочарења, радости и туге. Блискост и пријатељство настају спонтано и брзо када се овако поступа. Ово искуство може створити заједницу у којој се истина и Јеванђеље могу најуспешније објавити.

Животи не могу да буду промењени интелектуалним поучавањем, без обзира на способност онога који поучава и тачност његове науке. Животи се мењају само под утицајем љубави. Гладна душа може најбрже и најбоље да осети стварност љубави кад види да ти и ја довољно бринемо о њој и да смо свесни онога што јој је најважније и најпотребније. Ако желимо да променимо човечанство морамо га најпре разумети. То можемо остварити само саосећањем, вером и љубављу. Само тако можемо да дођемо до људи и да их уздигнемо.

Као што смо већ видели, радити или говорити само оно што је најбоље за друге, без обзира на то шта осећамо према њима, представља израз Божје љубави. Да бисмо ово постигли потребно је да се потпуно ослонимо на Бога и усвојимо Његову љубав.

Љубав није стварна ако се не открије или не изрази. Као Божје дете коме је заповеђено да воли, имам обавезу према Богу да научим како да на најбољи могући начин изразим своја осећања према другима, и то само за њихово добро. Исус се поистовећивао са осећањима других. Саосећао је с њима. Он нам је открио начин.

Показивање љубави кошта; то захтева потпуно, стварно ангажовање за друге. Често нисам расположен за то. По природи, желим да имам посла с људима само кад треба да задовољим своје властите потребе, а не да бих служио другима. Начело љубави, страна је ономе што бих ја по својој природи одлучио да чиним.

»Волимо ствари и користимо људе«, каже пословица, »а требало би да користимо ствари и волимо људе.« Кад водимо рачуна о туђим осећањима, показујемо старање за њих као особе. Тада не можемо да их користимо или посматрамо као ствари.

Природа нам налаже да се према другима односимо у складу са осећањима која они изазивају у нама. Исус је ово преокренуо. Он је показао да постати извор Божје љубави значи преиспитати себе и открити каква осећања стварамо код других.

Ово може бити врло тешко. То се нарочито може запазити у прилици кад бисмо радије говорили о својим осећањима, или кад други осећају нешто неугодно, нешто што ни сами не бисмо волели да осећамо. Ако би неко плакао, а ми желели да се смејемо, наравно да би нам било тешко да »плачемо с плачнима«.

Свако жели слободу да ради по своме, да не долази у додир с другима више него што му је то потребно. Библија нас учи да не гледамо »сваки за своје, него и за других«. (Филипљанима 2,4) Она такође каже: »Јер ниједан не живи себи, и ниједан не умире себи.« (Римљанима 14,7)

Бог је тако створио људе да једни зависе од других. Потребни смо једни другима, физички, духовно и душевно. »А тешко једному! ако падне, нема другога да га подигне.« (Проповедник 4,10) Бог очекује од нас да се приближимо људима: »Братском љубављу будите један другоме љубазни.« (Римљанима 12,10)

Христос је учио да чланови Његове духовне породице морају међусобно бити ближи него крвни сродници. »И одговори им говорећи: ко је мати моја или браћа моја? И погледавши око себе на народ који сеђаше рече: ево мати моја и браћа моја. Јер ко изврши вољу Божју онај је брат мој и сестра моја и мати моја.« (Марко 3,33-35)

Као Божја деца сви припадамо једној породици. Сви смо деца истог небеског Оца, са истом блаженом надом очекујемо бесмртност. Везе које нас повезују треба да буду веома блиске и нежне. Приближимо се онима којима је неопходна наша помоћ.

Сусрео сам многе, чак и у Цркви, са којима по својој природи не бих волео да будем близак. Моје природне склоности говориле су ми да их држим на одстојању. По својој природи сматрао сам – Ако би људи изван Цркве желели да се приближе мојим идејама и веровањима и тако се прикључили мојој Цркви, не бих имао ништа против. Али свако даље упуштање у дружење с њима, не одговара мојој природи. Међутим, Христос је дошао да промени наше природне склоности.

Размотримо то. Има људи који делују одбојно. Шта би било са мном кад бих се превише зближио с неким ко има нездрава осећања? Или са неким ко ме збуњује? Шта бих радио кад би та особа развила лажну зависност од мене? Шта бих чинио кад бих се зближио с људима, у Цркви или изван ње, толико да ме упознају какав стварно јесам и открију да нисам оно што су мислили да јесам?

Неко је наше време назвао »емоционално леденим добом«. Сматрамо за врлину остајање по страни. Чак и у цркви, било шта да се догоди, хвалимо особу која је способна да остане безосећајна и хладна.

Онај ко не може да осећа, да спозна своја осећања и осећања других, није стварно жив. »Најпростија разлика

између човека и човека«, писао је Џон Раскин пре сто година, »је да један осећа више од другог.«

Занимање за људска осећања и омогућавање да сазнају да знамо како им је, један је од најбољих начина за откривање Божје љубави у животу.

Колико занимања имамо за туђа осећања, толико ћемо успети да им покажемо љубави. Колико пропустимо да покажемо саосећање, толико је велики наш пропуст.

За мене то је био почетак једног срећног дана. Небо је изгледало нарочито плаво. Песме птица привлачиле су ми пажњу и пружале задовољство више него обично. Ведро сам корачао према болници.

Све је добро ишло. Неколико дана пре тога моја супруга донела је на свет једног дечака. Припремали смо се да одемо на жељно ишчекивано путовање и покажемо малог одушевљеној баки и деди. Живот је био леп.

Проверавајући листу пацијената у болници у којој сам радио као проповедник, приметио сам једно име које је било уписано после моје јучерашње посете. Из картона сам закључио да се ради о младој жени. По занимању је била медицинска сестра, као и моја супруга. Била је верник наше Цркве. Закључујући да неко тако млад као што је била она не може бити примљен у болницу због неке озбиљне болести и очекујући угодан разговор са особом са којом могу наћи много заједничких тема, ушао сам у њену собу.

Кад сам се представио новој пацијенткињи као проповедник, лепа девојка поздравила ме је пријатним осмехом. Седела је на столици у једном сунцем обасјаном углу своје болничке собе и читала књигу. Њено тамнопуто лице и лежерно понашање потврђивало је мој закључак да њени здравствени проблеми нису велики. Брзо смо заподенули разговор. Разговарали смо о болничкој опреми и шалили

се да би њен »его« могао страдати јер се о њој старају друге медицинске сестре.

Пошто је неко време весело причала, девојка је утихнула. Затим је, гледајући ме право у очи, рекла: »Можда се питате зашто сам примљена овде. Имам рак. Већ је доста поодмакао пре него што је откривен. Лекарима чине све да успоре његово напредовање, али рекли су ми да је то само питање времена.«

Био сам запањен. Нисам хтео да прихватим то што сам чуо. Нисам желео да прихватим нешто тако неугодно. Једна тако љупка девојка мора да се суочи са неминовном смрћу.

Ова пацијенткиња имала је у мене довољно поверења да ми открије терет који ју је притискао, отворено ми је рекла оно што је њена највећа брига, оно за што су била везана њена најдубља осећања. Како да реагујем? Шта је требало да кажем?

Мој одговор ме још увек прогања. После неугодног ћутања, промрљао сам: »Ох... ух... схватам.«

Затим, после дуге неугодне тишине, питао сам: »У којој школи си се оспособила за медицинску сестру?«

Брзо је одговорила на моје питање. После још неколико мојих, углавном бесмислених речи, отишао сам.

Може ли се у саосећању осећати бедније, не знам. Уместо да свој одговор заснујем на њеним осећањима, засновао сам га на својим. То што ми је рекла, шокирало ме је и учинило да се осећам неугодно. Није се уклопило у моје расположење. Било је непријатно. Устукнуо сам. Нисам могао да прихватим насталу прилику и укључим се. Прешао сам преко оног што је рекла.

Понео сам се немарно према једном Божјем детету у часу њене највеће потребе. Пресекао сам себи сваки пут да јој искрено послужим.

Шта сам могао рећи? Саме речи нису тако важне. Требало је да јој се нађем у њеној страшној бризи. То је кључ за заснивање свих односа које успостављамо и имамо.

Пошто волети значи старати се за туђа осећања, требало је бар да јој покажем да разумем како се осећала. Требало је да јој откријем да то знам. Да јој на прави начин покажем своју бригу за њена осећања.

Уместо да мислим на себе, своју властиту неугодност, требало је њу да ставим на прво место. Требало је да схватим да у таквим околностима свако доживљава велики страх, не само за себе, већ и за оне које воли.

Требало је да кажем нешто што би отворило пут нашем дружењу, уместо да га затворим. Најзад, она би разумела да сам покушавао да сазнам како се осећа. Осетила би да сам био спреман да помогнем у ношењу њеног тешког терета. Могли смо разговарати о проблемима који муче њено срце. Да сам задобио њено поверење, могао сам је храбрити из Божје речи и помоћи јој да се ослони на Његову љубав која не изневерава.

Али пошто тог дана нисам успео да откријем Божју љубав, прилика за то била је готово изгубљена. Међутим, после неколико дана, када сам је поново посетио, стекла је довољно поверења у мене да ми каже шта је за њу најважније.

Допуштање да до нас дођу права осећања људи и откривање нашег занимања за њих, као и приказивање да саосећамо с њима, најбољи је и најпрактичнији начин да покажемо љубав.

Један проповедник морао је да пренесе трагичну вест оцу и мајци о смрти њиховог дванаестогодишњег сина. Дечак се утопио за време школске екскурзије. Говорећи касније о томе, родитељи су рекли: »Проповедник нам није проповедао, није читао библијске текстове, нити нам

говорио да будемо храбри. Он је само плакао и тужио с нама. Увек ћемо га волети због тога.«

Кад делимо своја саосећања с другима, тада у ствари дајемо оно што је најбоље у нама. То је најбољи дар који можемо дати другима. За Божју децу то значи делити с људима свој вечни живот у Христу.

Иако је можда много лакше дати новац, изношену одећу, или чак објављивати науку, оно што је људима стварно потребно је дубоко и отворено заједништво, наша љубав која се открива тако што ћемо с њима делити осећања.

То кошта. То исто тако може бити тежак посао – ментално и емоционално. У сваком поступку према ближњима Бог нас испробава. Он покушава да нам помогне да израстемо и постанемо верни пристави Његовој љубави.

Божје дете настоји да упозна осећања. Тако ће боље разумети себе и друге људе, и развити и побољшати јединство и заједништво, које иначе не би друкчије могли постојати.

Кад откривамо туђа осећања, поистовећујемо се с њима и разумемо их, па ћемо моћи да постигнемо највеће добро, примимо највеће благослове и објавимо највеће истине.

Исус је то имао на уму, док је радио са дванаесторицом. Први ученици веома су се разликовали по природи и навикама. Међутим требало је да постану учитељи света. Исус је знао да за успешно објављивање Јеванђеља ови људи морају најпре доживети јединство мисли, осећања и акције.

Дејствујући на подручју осећања, можемо задобити поверење људи и тако отворити пут за објављивање истините љубави Божје. Они који су успешни у опхођењу с људима, моћи ће успешно да их упознају са својим дубоким познавањем Бога.

Један од најбољих објављивача Божје љубави био је апостол Јован. Свако ко жели да у своме животу покаже Божју љубав имаће много користи ако проучава Јованов живот. Он је добро деловао у сфери осећања. Библија открива да су Исус и Јован развили дубоко заједништво. Јован, најмлађи од дванаесторице, дозволио је Христу да потпуно отвори његов живот и тако је настало чврсто пријатељство између њега и Господа. То пријатељство било је изузетно управо због тога што се развило у сфери осећања, као и на свим другим животним подручјима.

Наша љубав према Богу треба да узрасте тамо где постоји – на подручју осећања, као и на подручју воље. На свету не постоји јача сила од уједињене воље, разума и осећања који су то постали деловањем Божје љубави.

Јован је од Господа научио значај опхођења у сфери љубави. Његови записи откривају Божју љубав као топлу и личну. Његове посланице одишу духом љубави. Исус је преко њега објавио највеће духовне истине.

У чему је била Јованова тајна? Како је пришао тако близу? Како је могао да објављује Божје спасоносне истине на начин који ће освојити многа срца? Исус воли оне који стварно представљају Оца. А Јован је између свих ученика могао најбоље да говори о Очевој љубави. Открио нам је шта је осећао дубоко у души.

Кад на подручју осећања откривамо Божју љубав људима, као што је то Јован чинио, тада врло брзо можемо објавити Јеванђеље. Зато треба практичним, свакодневним животом објавити и уздићи вредност Божје љубави.

Не треба да се бојимо или стидимо да на тај начин дођемо у додир са људима. Имајмо на уму да тако можемо најдубље волети људе, најбоље задовољити њихове потребе и најуспешније им објавити вечне истине. То је еванђеоски рад у најбољем облику.

Библија описује недостатак осећања према људима као симптом греха у животу појединаца »који оставивши поштење предадоше се бесрамности, на чињење сваке нечистоте и лакомства«. (Ефесцима 4,19) Исус је дао сличну опомену: »И што ће се безакоње умножити, охладнеће љубав многих.« (Матеј 24,12) Само Христос може да излечи равнодушност, која представља озбиљан недостатак у чо-вековом карактеру.

Апостол Павле нас упућује да учимо у Христовој школи: »А будите један другоме благи, милостиви, праштајући један другоме, као што је и Бог у Христу опростио вама.« (Ефесцима 4,32)

Бог жели да и данас има људе који ће Његовој божанској љубави допустити да их прожме. Та љубав доспеће до нас док је на подручју осећања активно објављујемо и откривамо свим људима.

Ако Божју истину примимо у своје срце, она ће оплемени-нити наше жеље, очистити наше мисли и омекшати нашу природу. Она ће оживети способности нашега ума и дати снаге нашој души. Повећаће нашу способност да осећамо и волимо.

Волети значи осећати, а Бог чека и жели да волимо Његовом љубављу.

Свету није ништа толико потребно као Христова љубав откривена у нашем животу. Бог чека на нас да донесемо тај род Светога Духа и тако објавимо Његову милост и спасење.

»Јер је ово заповест, коју чусте испочетка, да љубимо један другог. Бог у нама стоји и љубав је његова савршена у нама.« (1. Јованова 3,11; 4,12)

